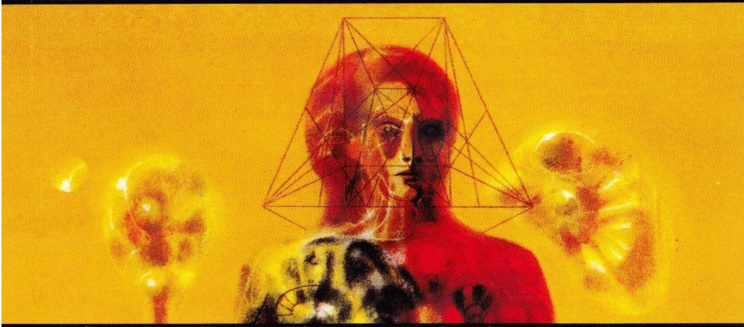
Galeria fantastică

THEODORE

STURGEON

Mai mult decât oameni

Galeria fantastica

Theodore Sturgeon

MAI MULT DECÂT OAMENI

Redactor: Daniel Penescu
Tehnoredactare computerizată: Corina Roncea, Lucian Curteanu
Coperta: Corneliu Radu, Corina Roncea

Theodore Sturgeon, *More than Human*

Ilustraţia copertei reproduce un detaliu din
Cuşca infinită, de Richard Powers

ISBN: 973-7624-00-9

Timbrul literar se plăteşte Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO44RNCB5101000001710001 /B.C.R.,
Sucursala UNIREA

Pentru comenzi şi informaţii adresaţi-vă la:

Editura LEDA
Difuzare şi Clubul Cărţii
Str. Teodosie Rudeanu nr. 21, Sector 1, Bucureşti
Tel.: 222.19.49, 223.19.28, 222.40.34; Fax: 222.71.78.
E-mail: vânzări @edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro

Format: 24/61x86
Coli tipo: 14,75
Tiparul executat la **S.C. TIPARG S.A.**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STURGEON, THEODORE
Mai mult decât oameni / Theodore Sturgeon ;
Trad. de Nicolae Baltă. — Bucureşti: Leda, 2006
ISBN 973-7624-00-9

I. Baltă, Nicolae (trad.)

821.111(73)-31=135.1
821.111(73)-311.9=135.1

THEODORE STURGEON

Mai mult decât oameni

Traducere de Nicolae Baltă

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Gestaltitudinii Sale
NICHOLAS SAMSTAG

Partea întâi

IDIOTUL FABULOS

Idiotul trăia într-un univers negru şi cenuşiu, sfâşiat când şi când de fulgerul alb al foamei şi de tresărirea dureroasă a spaimei. Hainele-i erau vechi şi zdrenţuite, dezgolindu-i ici şi colo gambele încovoiate şi strâmbe, ascuţite ca nişte săbii, iar prin vesta destrămată, coastele i se întrezăreau ca nişte degete încleştate. Era înalt şi slab; pe chipul încremenit şi lipsit de viaţă, ochii îi erau liniştiţi şi goi.

Bărbaţii îi întorceau spatele, femeile îşi întorceau privirile, copiii se întorceau ca să-l privească. Dar asta nu părea să-l afecteze nicidecum. Idiotul nu aştepta nimic de la nimeni. Când fulgerul foamei îl lovea, se hrănea. Mânca atunci când putea, şi când putea să nu mănânce – nu mânca. Iar când nu putea să facă niciuna, nici alta, era hrănit de primul om care dădea cu ochii de el. Idiotul nu ştia niciodată de ce, şi nici nu îl interesa să ştie. Nu cerşea. Nu făcea decât să stea şi să aştepte. Când cineva îi întâlnea privirea, în mână îi cădea o monedă, sau o bucată de pâine, sau un fruct. Se apuca să mănânce, iar binefăcătorul său se grăbea să plece mai departe, tulburat fără să înţeleagă de ce. Uneori, nervoşi, oamenii încercau să-i vorbească, sau vorbeau cu alţii despre el. Idiotul auzea sunetele, dar acestea nu aveau niciun înţeles pentru el. Vieţuia în altă parte, undeva, închistat, şi firul subţire ce leagă conştiinţa

de univers era rupt. Vederea îi era cât se poate de bună, încât putea deosebi cu uşurinţă zâmbetul de rânjet; nimic însă nu putea impresiona în vreun fel cât de mic o fiinţă lipsită într-o asemenea măsură de empatie, un om care nu râsese şi nu rânjise niciodată, astfel încât nu putea înţelege simţămintele semenilor săi, veseli sau înfuriaţi.

Cunoştea frica, atât cât trebuia ca să supravieţuiască. Nu era în stare să prevadă pericolul. Ciomagul care se înălţa, piatra care despica aerul îl găseau nepregătit şi nepăsător. Când era lovit însă, reacţiona prin fugă. Fugea după întâia lovitură şi se oprea după ce loviturile încetau. Aşa scăpa de furtuni, de surpări de teren, de oameni, de câini, de maşini şi de foame.

Nu avea preferinţe. Se întâmplase ca acolo unde îşi ducea el zilele să fie o regiune destul de sălbatică; întrucât trăia pe unde apuca, stătea mai mult prin pădure decât in oricare altă parte.

În patru rânduri fusese băgat la închisoare. Nu-i păsase deloc, iar la ieşire era neschimbat. O dată, fusese bătut de un deţinut; altă dată, încă şi mai rău, de către un gardian; în celelalte două detenţii, suferise de foame. Atâta vreme cât i se dădea de mâncare şi era lăsat în pace, rămânea pe loc. Când venea ceasul să fugă, fugea. Trupul lui găsea singur mijloacele de a evada; lucrul pe care îl purta înăuntrul lui era nepăsător sau nu putea să comande. Dar când sosea momentul, un gardian sau vreun director de închisoare se trezea faţă în faţă cu idiotul şi cu ochii idiotului, ai căror irişi începeau să tremure şi să se învârtă, aidoma unor roţi. Porţile se deschideau, iar idiotul pleca, şi de fiecare dată binefăcătorul său fugea, adânc tulburat, căutând orice altceva de făcut.

Era pur şi simplu un animal – ceea ce este degradant dacă te afli printre oameni. Dar cel mai adesea el era un animal care trăia departe de oameni. Vieţuind în pădure, ca animalele, avea în mişcări frumuseţea acestora. Ucidea ca un animal, fără ură şi fără bucurie. Se hrănea ca un animal,

mâncând orice lucru comestibil pe care îl găsea şi (atunci când avea ce) doar atât cât îi trebuia, niciodată mai mult. Avea un somn de animal, odihnitor şi uşor, cu totul diferit de al omului; deoarece omul doarme ca să-şi găsească o scăpare în somn, în timp ce animalele sunt gata oricând să şi-o găsească în afara lui. Avea maturitatea unui animal, în care joaca pisicuţelor sau a căţeluşilor nu-şi mai găsea de mult locul. Era lipsit de umor şi veselie. Spectrul afectiv i se întindea între teroare şi satisfacţie.

Avea douăzeci şi cinci de ani.

Purta în el ceva, aidoma sâmburelui dintr-o piersică sau a gălbenuşului dintr-un ou. Era ceva pasiv şi receptiv, treaz şi viu. În caz că era legat cumva de învelişul său animalic, nu părea s-o ştie. Îşi trăgea seva din idiot şi era complet independent de acesta. Idiotul era deseori flămând, dar rareori lihnit de foame. Când se întâmpla totuşi să fie, entitatea aceea dinăuntrul său poate că se micşora puţin; abia însă dacă-şi dădea seama de propria-i diminuare. Avea să moară odată cu idiotul, dar nu avea motiv să amâne scadenţa, fie şi cu o secundă.

Nu avea nicio funcţie anume, spre deosebire de splină, rinichi sau glandele suprarenale, care au roluri bine definite şi nivel optim de funcţionare; era însă un lucru care doar recepta şi înregistra, fără să se folosească de cuvinte sau de vreun sistem de coduri, fără să traducă şi să distorsioneze şi fără canale de transmisie funcţionale. Lua ceea ce voia şi nu trimitea nimic în afară.

Pentru simţurile speciale ale acelei entităţi, tot ce se afla în jur nu era decât un murmur saturat de informaţii, o emisie necontenită de date; se impregna cu acel murmur, absorbindu-l în întregime, aşa cum îi parvenea. Poate că îl prelucra, asamblând şi clasificând informaţiile, sau poate că se hrănea pur şi simplu cu el, luând ce îi trebuia şi eliminând restul într-un mod neştiut. Idiotul nu era conştient de aceasta. Forţa dinăuntrul lui…

Nu erau cuvinte: *Cald când umezeala vine pentru scurt*

timp, dar nu suficient de mult. (Cu tristeţe): *Nu întuneric din nou vreodată.* Un sentiment de plăcere. O senzaţie uşoară de zdrobire şi *ia de aici ce-i roz şi zgârie. Stai, stai, te poţi întoarce, te poţi întoarce. Altfel, dar aproape la fel de bun.* (Senzaţii de somn): *Da, asta e! Asta e – da!* (Alarmă): *Ai mers prea departe, vino înapoi, vino înapoi, vino* – (O răsucire, o oprire bruscă, o răsucire; şi o „voce” mai slabă) … *Totul goneşte, repede, tot mai repede, luându-mă pe sus.* (Răspuns): *Nu, nu. Nimic nu goneşte. E linişte; ceva te trage în jos, asta-i tot.* (Furie): *Nu ne aud, prostule, prostule… Ba da… Ba nu, doar strigăte, doar zgomote.*

Totuşi, nu erau cuvinte. Erau doar noţiuni vagi, tristeţi, dialoguri. Iradieri de spaimă, câmpuri de tensiune ale conştiinţei, nemulţumiri. Toate murmurând, emiţând, vorbind, comunicând, pe sute şi mii de glasuri. Deşi niciunul din ele nu i se adresa idiotului. Nu era nimic care să-l privească; nimic pe care să-l poată folosi. Nu era conştient de urechea lui interioară, pentru că nu se putea folosi de ea. Era un biet specimen uman, dar era un om; iar acestea erau vocile copiilor, ale copiilor foarte mici, care nu învăţaseră încă să renunţe a se face auziţi. *Doar strigăte, doar zgomote.*

Domnul Kew era un tată bun, cel mai bun tată cu putinţă. Asta şi încerca el să-i spună Aliciei la aniversarea celor nouăsprezece ani ai ei. I-o repeta întruna de la vârsta de patru ani; atunci se născuse micuţa Evelyn, iar mama lor murise blestemându-l, într-o tresărire de indignare mai puternică decât agonia şi teama.

Doar un tată bun, cel mai bun dintre toţi, ar fi putut să-şi aducă cel de-al doilea copil pe lume cu propriile sale mâini. Niciun tată obişnuit nu i-ar fi putut creşte şi educa pe amândoi – nou-născuta şi fetiţa mai mare – atât de bine şi cu atâta tandreţe. Niciun alt copil nu mai fusese apărat vreodată de rău aşa cum fusese Alicia; iar atunci când ea

şi-a unit forţele cu ale tatălui ei, un edificiu solid de puritate a fost înălţat spre folosul lui Evelyn.

— O esenţă a purităţii, îi spunea domnul Kew Aliciei la cea de-a nouăsprezecea ei aniversare. Cunosc binele ca urmare a faptului că am studiat răul, şi te-am învăţat numai binele. Iar învăţătura aceasta bună a devenit însăşi viaţa ta bună, şi felul tău de viaţă este steaua călăuzitoare a surorii tale Evelyn. Cunosc tot răul care există şi tu cunoşti tot răul de care trebuie să te fereşti; dar Evelyn nu-l cunoaşte deloc.

La nouăsprezece ani, Alicia era desigur îndeajuns de matură ca să înţeleagă aceste abstracţiuni: „fel de viaţă”, „esenţa purităţii” şi noţiunile generale de „bine” şi „rău”. Când fata împlinise şaisprezece ani, tatăl îi explicase cum înnebuneşte un bărbat dacă este singur cu o femeie, şi cum pe corp îi apare o sudoare otrăvită, şi cum i-o transmite ei, făcând să-i apară pe piele bube oribile. Avea nişte cărţi cu fotografii înfăţişând o piele aşa cum i-o descrisese el. La treisprezece ani, fata avusese o anumită tulburare şi îi vorbise tatălui ei despre ea, iar el i-a spus cu lacrimi în ochi că aceasta era din cauză că se gândise la trupul ei, aşa cum într-adevăr o făcuse. A mărturisit-o, iar el i-a pedepsit trupul până ce a făcut-o să regrete că-l are. Şi s-a străduit întruna, fără încetare, să nu se mai gândească vreodată aşa, dar totuşi a făcut-o împotriva propriei sale voinţe; şi, cu regularitate şi plin de regret, tatăl ei a ajutat-o în efortul de a-şi disciplina carnea ce-şi făcea simţită prezenţa nedorită. Când avea opt ani, a învăţat-o să facă baie în întuneric, ca să nu i se facă „ochi albi” aşa cum se vedeau în nişte poze grozave pe care le avea tot el. Iar când avea şase ani i-a atârnat în dormitor tabloul unei femei numite înger şi pe cel al unui bărbat numit Diavol. Femeia îşi ţinea palmele ridicate în sus şi zâmbea, iar bărbatul îşi ţinea braţele întinse spre ea, cu mâinile ca nişte cârlige, şi din stern îi ieşea, cu vârful înainte, lama încovoiată a unui pumnal de pe care picura ceva.

Locuiau singuri într-o casă mare, aflată pe o colină împădurită. Nu exista nicio şosea prin apropiere, ci doar o potecă ce şerpuia întruna, astfel încât, de la orice fereastră ar fi privit, nimeni n-ar fi putut vedea încotro duce. Ajungea la un zid în care se afla o poartă de fier ce nu mai fusese deschisă de optsprezece ani, iar lângă ea era un panou de oţel. O dată pe zi, tatăl Aliciei cobora pe cărare până la zid şi cu două chei deschidea cele două broaşte din panou. Îl ridica, apoi lua de acolo proviziile şi scrisorile, punea în loc bani şi corespondenţa nouă, şi îl încuia din nou.

De cealaltă parte a zidului era un drum îngust pe care Alicia şi Evelyn nu-l văzuseră niciodată. Pădurea ascundea zidul, iar zidul ascundea drumeagul. Zidul mergea în paralel cu drumul vreo două sute de yarzi[1] spre est şi spre vest şi urca panta colinei până ce cuprindea casa ca între paranteze. Aici întâlnea nişte ţăruşi de fier înalţi de vreo cincisprezece picioare[2], şi atât de deşi, că abia îţi puteai strecura pumnul printre ei. Vârfurile ţăruşilor se încovoiau în afară şi în jos, iar golul dintre ele era astupat cu ciment, în care erau înfipte cioburi de sticlă. Ţăruşii se întindeau spre est şi spre vest, legând casa de zid; iar acolo unde se întâlneau, alţi ţăruşi, şi mai numeroşi, se întindeau în pădure, formând o centură, astfel încât casa şi zidul formau un patrulater de teritoriu interzis. În spatele casei, pe o suprafaţă de două mile pătrate, se afla un ţinut păduros împrejmuit, în care îşi petrecea timpul Evelyn, supravegheată de Alicia. Acolo curgea un pârâu şi se găseau multe flori sălbatice şi un mic heleşteu, luminişuri mici şi ascunse şi stejari prietenoşi. Cerul de deasupra era proaspăt şi apropiat, iar ţăruşii nu puteau fi văzuţi din pricina arbuştilor de ilice ce creşteau pe lângă ei, copleşindu-i pe ambele părţi ale drumului, împiedicând vederea şi oprind adierile vântului. Cercul acesta închis era toată lumea lui Evelyn, singura pe care o cunoştea, şi tot ce

[1] 1 yard = 0,914 m (n.tr.).
[2] 1 picior = 30,5 cm (n.tr.).

iubea ea pe lume se afla aici.

În ziua în care Alicia împlinea nouăsprezece ani, Evelyn stătea singură lângă iazul ei. Nu putea vedea casa, nici zidul de ilice, nici ţăruşii, dar cerul era acolo, deasupra ei, iar apa era lângă ea, aproape. Alicia se afla în bibliotecă împreună cu tatăl ei; la fiecare aniversare, acesta avea totdeauna ceva deosebit pregătit pentru ea în bibliotecă. Evelyn nu pătrunsese niciodată acolo. Biblioteca era un loc unde trăia doar tatăl ei şi unde Alicia nu intra decât în ocazii solemne. Evelyn nu se gândise niciodată să intre acolo, aşa cum nu se gândise vreodată să respire sub apă ca un păstrăv pestriţ. Nu fusese învăţată să citească, ci doar să asculte şi să se supună. Nu învăţase niciodată să cerceteze, ci doar să accepte. Cunoştinţele urmau să-i fie date atunci când avea să fie pregătită pentru a le primi, şi numai tatăl şi sora ei ştiau cu exactitate când va fi momentul potrivit.

Stătea pe mal, netezindu-şi fusta lungă. Îşi zări glezna şi, începând să gâfâie dintr-odată, şi-o acoperi, aşa cum ar fi făcut Alicia dacă s-ar fi aflat acolo. Se sprijini cu spatele de o salcie plângătoare şi contemplă suprafaţa iazului.

Era primăvară, acea perioadă a primăverii când natura a înviat deja, când presiunile înăbuşite ale vaselor cu sevă deshidratate şi ale mugurilor sigilaţi cu răşină au dispărut şi tot ce este pe lume se află într-o goană frenetică de redobândire a frumuseţii. Aerul era greu şi dulce; zăcea peste buze, până ce le făcea să se desfacă, le apăsa până ce zâmbeau şi intra îndrăzneţ în gât, făcându-l să pulseze ca o a doua inimă. Era un aer ameţitor, nemişcat şi încărcat de culori de vis, imobil şi totuşi străbătut de o agitaţie imperceptibilă. Nemişcarea şi agitaţia erau însufleţite şi strâns legate una de cealaltă, şi cum de se putea aşa ceva? Asta te ameţea.

Cântecul păsărilor izbucni printre rămurişuri. Ochii începură să o usture şi pădurea fu învăluită de vrajă. Ceva i

se încorda în poală. Privi în jos şi văzu cum mâinile i se încleştează una de cealaltă şi îşi descheie parcă singure mănuşile lungi. Mâinile-i goale se înălţară cu repeziciune spre gât, înconjurându-l, netemătoare, cuprinse de bucurie. Îşi înclină capul, şi mâinile îi fremătară vesel peste părul strâns într-o împletitură ţeapănă. Dădură peste patru agrafe şi le smulseră. Gulerul înalt căzu şi aerul vrăjit năvăli pe sub veşminte cu un suspin neauzit. Evelyn respira cu greu, de parcă ar fi alergat. Cu un gest şovăielnic şi furişat, mângâie iarba de lângă ea, de parcă astfel ar fi putut să se elibereze de zăpăceala aceea delicioasă şi de nedescris dinăuntrul ei. Dar nu putu, şi atunci se răsuci, trântindu-se cu faţa în jos, în aşternutul de mentă timpurie, şi plânse pentru că primăvara era prea frumoasă ca să poată fi suportată.

Se afla în pădure, uitându-se prostit la scoarţa unui stejar mort, când se întâmplă. Cu mâinile nemişcate, îşi înălţă capul, la pândă. Era conştient de efluviile primăverii ca un animal, şi chiar mai mult de-atât. Pe neaşteptate însă, primăvara începu să însemne ceva mai mult decât un aer apăsător şi încărcat de speranţă şi decât trezirea pământului la viaţă. O mână grea ce i s-ar fi lăsat pe umăr n-ar fi fost mai tangibilă decât chemarea pe care o percepea.

Se ridică atent, de parcă ar fi putut sparge din stângăcie ceva aflat în jur. Ochii săi ciudaţi străluceau. Începu să se mişte – el, care nu chemase niciodată şi nici nu fusese chemat, şi nici nu mai răspunsese vreodată. Se îndreptă spre lucrul pe care îl simţea, ascultând de un impuls al propriei voinţe şi nu de vreo constrângere exterioară. Fără să o poată analiza, era conştient că în interiorul său izbucnise o necesitate a cărei sămânţă zăcuse neştiută în el. Făcuse parte din el întreaga-i viaţă, dar nu putuse nici măcar spera s-o exteriorizeze vreodată şi, izbucnind astfel, aruncase o punte peste abisul din el, unindu-i miezul viu şi

de sine stătător cu învelişul animalic pe jumătate mort. Era un mesaj adresat părţii umane din el şi recepţionat de un instrument care, până acum, acceptase numai radiaţiile neînţelese ale noilor născuţi, astfel că rămăsese neştiut. Dar acum vorbea, după cum se vedea, în limbajul său propriu.

Se mişca prudent şi iute, atent şi tăcut, împingându-şi pe rând umerii largi înainte, furişându-se printre arini, trecând pe lângă pini, ca şi cum ar fi fost intolerabil să se abată de la linia dreaptă ce-l unea de locul de unde izvora chemarea. Soarele era sus pe cer; iar pădurea îl împrejmuia de pretutindeni; asta însă nu-l împiedica deloc să meargă întins, condus nu de vreun simţ de orientare sau de busolă, ci doar de răspunsul conştient adresat chemării.

Ajunse dintr-odată, ieşind într-un luminiş ce se deschidea pe neaşteptate. Pe o întindere de cam patruzeci de picioare în exterior, pământul fusese defrişat de jur împrejurul îngrăditurii de ţăruşi, iar toţi copacii tăiaţi cu ani în urmă, astfel încât nimeni să nu se poată căţăra pe gard. Idiotul ieşi din pădure şi străbătu în goană întinderea despădurită, îndreptându-se spre şirul de ţăruşi, cu mâinile întinse. Ajuns în faţa gardului, îşi strecură mâinile printre ţăruşi şi, când antebraţele descărnate îi fură prinse între ei, picioarele continuară să i se mişte, alunecându-i, de parcă nevoia pe care o simţea în el îi dădea puterea de-a trece prin gard şi prin ilicele care îl acopereau, ca un zid de nepătruns.

Încetul cu încetul, înţelese că obstacolul acesta nu avea să cedeze. Picioarele încetară să se mai străduiască, de parcă ar fi înţeles primele, urmate apoi de mâini, care se retraseră. Ochii săi, totuşi, nu voiau să renunţe deloc. Pe chipul mort, privirea tânjea spre grilaj, trecând prin barele de fier şi prin ilice, gata să explodeze în chip de răspuns. Gura i se deschise, lăsând să scape un sunet hârâit. Nu mai încercase niciodată să vorbească, şi nu izbutea s-o facă nici acum; pentru el, gestul respectiv era doar un scop, nu un

mijloc, aidoma lacrimilor ce izbucnesc la un crescendo muzical.

Porni de-a lungul gardului, ţinându-se aproape de el, descoperind că îi era insuportabil să întoarcă spatele chemării.

Plouă o zi şi o noapte şi jumătate din ziua următoare şi, când soarele îşi făcu din nou apariţia, era ca şi cum ploaia ar fi început din nou, în sens invers; ploua de data aceasta în sus, ploua cu lumină din giuvaerurile care zăceau pe verdeaţa bogată şi înnoită. Nestematele se topeau, altele cădeau şi totul era minunat – glasul dulce al pământului, foşnetul frunzelor şi florile ce glăsuiau din toate culorile.

Evelyn, ghemuită la fereastră cu coatele sprijinite de pervaz şi cu obrajii în palme, traşi în lături astfel încât buzele păreau să zâmbească, fredona încetişor. Era ciudat să o auzi, căci nu avea habar de muzică; nu citise şi nu i se vorbise niciodată despre ea. Existau însă păsărelele, şi sunetul de fagot al vântului ce sufla câteodată pe sub streaşină, şi chemările şi strigătele micilor vieţuitoare din această parte a pădurii, ce era a ei, şi din cealaltă, mai îndepărtată, care nu-i aparţinea. Cântecul îi era plămădit din toate acestea, cu nişte modulaţii ciudate şi spontane, ca ale unui instrument dezlegat de scala diatonică, cu izbucniri molcome.

Dar n-am atins nicicând bucuria
Nu pot să ating bucuria
Frumuseţe, vai, frumuseţea atingerii
Desfăşurată ca o frunză, între mine şi cer nimic altceva decât lumina,
Ploaia mă atinge
Vântul mă atinge
Frunze, alte frunze, atingeţi-mă întruna.

Cântă cu gura închisă, fără cuvinte, câteva clipe îndelungate, apoi tăcu şi urmă melodia înăuntrul ei, privind cum cad picăturile de ploaie în lumina scânteietoare a

amiezii.

— Ce faci aici? întrebă o voce aspră.

Evelyn tresări şi se întoarse. Alicia stătea în spatele ei, cu chipul ciudat de încordat.

— Ce faci aici? repetă ea.

Evelyn schiţă un gest spre fereastră, şi încercă să vorbească.

— Ei?

Evelyn făcu din nou gestul acela vag.

— Afară… rosti ea; eu… eu…

Alunecă de pe pervaz şi se ridică în picioare, îndreptându-se cât era de înaltă. Faţa îi ardea.

— Încheie-ţi gulerul, îi spuse Alicia. Ce e, Evelyn? Spune-mi!

— Asta şi-ncerc să fac, spuse Evelyn, repede şi cu glasul stins. Îşi încheie gulerul şi mâinile-i căzură de-a lungul corpului. Îşi cuprinse mijlocul şi strânse cât putu de tare. Alicia se apropie de ea şi îi împinse mâinile în lături.

— Nu face asta. Ce era… ce făceai? Vorbeai cu cineva?

— Da, vorbeam, dar nu cu tine. Şi nici cu tata.

— Dar aici nu mai e nimeni altcineva.

— Ba da, spuse Evelyn. Şi, deodată, începu să gâfâie. Atinge-mă, Alicia.

— Să te ating?

— Da! Aş… aş vrea să mă atingi… Doar…

Îşi întinse mâinile. Alicia se trase îndărăt.

— Nu trebuie să ne atingem, îi spuse ea, cât putu de blând, în pofida tulburării ce o cuprinsese. Ce e cu tine, Evelyn? Nu te simţi bine?

— Ba da, răspunse Evelyn. Ba nu!… nu ştiu… Se întoarse spre fereastră. Nu plouă. Aici e întuneric. E atât de mult soare, atât de mult… Vreau mult soare pe mine, să mă încălzească peste tot, ca o baie.

— Proasto! Ca şi cum baia ta ar fi scăldată în lumină. Nu trebuie să vorbim de baie, draga mea!

Evelyn apucă o pernă de pe pervazul ferestrei, o

înconjură cu braţele şi o strânse la piept cu toată puterea.

— Evelyn! Încetează!

Evelyn se răsuci şi o privi pe sora ei cum nu o mai făcuse niciodată până atunci. Gura i se schimonosi, îşi strânse pleoapele şi, când şi le deschise, de sub ele îi ţâşniră lacrimi:

— Vreau! strigă ea. Vreau!

— Evelyn! şopti Alicia. Cu ochii larg deschişi, se dădu înapoi spre uşă. Va trebui să-i spun lui tata.

Evelyn făcu „da” din cap, şi strânse şi mai tare perna în braţe.

Când ajunse la pârâu, idiotul se lăsă pe vine şi privi. O frunză căzu pe lângă el, răsucindu-se, se opri, schiţă o reverenţă, îşi făcu drum printre ţăruşi şi dispăru într-o deschizătură din ilice.

Nu mai gândise niciodată deductiv, şi poate că efortul de-a urmări frunza nu era generat de vreun gând. Îl făcu totuşi, şi descoperi că în această porţiune ţăruşii erau înfipţi pe fundul cimentat al albiei pârâului. Străbăteau apa de la un mal la celălalt; numai frunzele sau rămurelele se puteau strecura printre ei. Intră în apă, călcând greoi şi se apucă să împingă în ţăruşii de fier şi să lovească în baza de ciment de sub apă. Înghiţi apă, se înăbuşi, şi continuă să insiste, orbeşte şi neobosit. Apucă cu mâinile un ţăruş şi îl zgâlţâi, sfâşiindu-şi o palmă, încercă cu un altul, apoi cu încă unul şi, deodată, ţăruşul se clinti, lovindu-se de bara transversală de jos.

Era un rezultat cu totul diferit faţă de cele de până acum. Era puţin probabil ca idiotul să fi înţeles că diferenţa aceasta însemna că fierul ruginise şi că, în consecinţă, devenise mai puţin rezistent; îi dădea doar o speranţă, din cauză că era ceva diferit.

Se aşeză pe fundul pârâului, în apa care-i venea până la subţiori, şi-şi puse câte un picior de fiecare parte a ţăruşului

ruginit. Îl apucă din nou cu mâinile, trase aer în piept şi îl smuci cu toate puterile. O pată roşie se ridică în apă şi lunecă apoi la vale, dusă de curent. Se aplecă înainte şi înapoi, smucind din răsputeri. Porţiunea ruginită de sub apă cedă. Fu aruncat pe spate şi se lovi cu capul de marginea albiei. Rămase năucit câteva clipe şi corpul i se răsuci, rostogolit de curent, înapoi spre grilaj. Înghiţi apă, tuşi dureros şi-şi înălţă capul. Când ameţelile se potoliră, iar lumea învârtejită îşi recapătă echilibrul, se cufundă din nou. Dădu de o deschizătură de un picior înălţime şi largă cât să încapă mâna. Îşi introduse braţul în ea până la umăr, cu capul mereu sub apă, apoi se ridică şi-şi vârî piciorul.

Din nou îşi dădea vag seama de faptul de neocolit că nu era de-ajuns doar să vrei; simpla presiune exercitată asupra obstacolului nu avea să-l facă să cedeze. Atacă ţăruşul următor şi încercă să-l frângă ca şi pe primul; nu reuşi să-l clintească deloc, şi la fel se întâmplă cu cel de alături.

În sfârşit, se potoli. Privi in sus, fără speranţă, la gardul înalt de cinci metri cu vârfurile încovoiate în afară şi la şirurile de cioburi de sticlă ce-şi aşteptau prada. Ceva îl răni. Se mişcă, orbecăind, şi se descoperi ţinând bucata de fier pe care o rupsese din gard. Se aşeză pe jos cu ea în mână, aţintind o privire stupidă asupra gardului.

Atinge-mă, atinge-mă. Asta era, odată cu un uriaş val de emoţie; era un dor nesfârşit, o rugă, un şuvoi de tandreţe şi de nesaţ. Chemarea nu încetase nicio clipă, dar acum era ca şi cum devenise purtătoarea unui semnal ce se întipărise pe ea dintr-odată.

Şi, în clipa aceea, firul din el, care-i lega cele două identităţi vibră şi se dilată, stabilind şovăielnic contactul. Frânturi şi scânteieri din forţa lui internă ţâşniră de-a lungul firului, se încărcară cu informaţie şi conştiinţă şi apoi ţâşniră îndărăt. Ochii ciudaţi ai idiotului căzură pe bucata de metal, iar mâinile sale o răsuciră. Mintea lui – ruginită de neîntrebuinţare – se trezi dureros la viaţă în clipa aceea şi

se puse în funcţiune, pentru întâia oară, confruntată cu acea problemă.

Se aşeză în apă, lângă gard şi se apucă să frece ţăruşul cu fragmentul de metal, acolo unde se încrucişau barele.

Începu să plouă. A plouat toată ziua şi toată noaptea şi jumătate din ziua următoare.

— *Era* aici, zise Alicia, cu faţa împurpurată.

Domnul Kew se învârtea de jur împrejurul camerei, cu ochii strălucind în găvanele adânci. Trecu biciul printre degete; un bici cu patru cozi. Alicia spuse, amintindu-şi:

— Şi voia s-o ating. M-a rugat s-o ating.

— O s-o atingem, spuse tatăl. Răul, Răul, bombăni el. Răul nu poate fi scos afară, psalmodie el. Am crezut că poate fi. Am crezut că poate fi. Ai Răul în tine, Alicia, şi tu ştii asta, de vreme ce o femeie te-a atins ani în şir. Dar Evelyn… La ea Răul e în sânge şi sângele trebuie slobozit. Unde crezi că poate fi?

— Poate că afară… pe malul iazului. Îi place iazul. Vin şi eu cu tine.

Domnul Kew se uită la ea şi îi văzu chipul aprins şi ochii strălucitori.

— Asta mă priveşte numai pe mine. Stai aici.

— Te rog…

Învârti biciul cu mâner greu.

— Şi tu, Alicia?

Se răsuci pe jumătate, cuprinsă brusc de o tulburare intensă.

— Vedem noi mai târziu, mârâi el. Şi ieşi în goană.

Rămasă singură, Alicia stătu pe loc o clipă, tremurând, apoi se duse la fereastră. Îl văzu pe tatăl ei, afară, înaintând cu un mers hotărât. Mâinile i se încleştară de marginea storurilor. Deschise gura şi lăsă să-i scape, printre buzele desfăcute, un behăit bizar.

Când Evelyn ajunse pe malul iazului, abia mai putea respira. Ceva – un fum invizibil, o vrajă – plutea peste

întinderea apei. Evelyn îl trase în plămâni cu lăcomie, simţind că se umple cu senzaţia că ceva se apropie. Că era un lucru aflat în apropiere sau un fapt ce urma să se întâmple, nu putea şti; dar se afla aproape şi ea îi ura bun venit. Nările i se arcuiră şi tremurară. Alergă spre marginea apei şi se întinse spre ea.

O învolburare se produse în capătul opus al iazului, şi el apăru, înălţându-se dintre tulpinile de ilice cufundate în apă. Se zbătu ca să ajungă la mal, unde se prăbuşi, gâfâind, cu privirile înălţate spre Evelyn. Era lat în umeri şi slab, plin de zgârieturi. Mâinile-i erau umflate de apă şi arăta epuizat şi sfrijit. Hainele-i atârnau în zdrenţe pe trupul descărnat, ici şi colo, fără să-l acopere deloc.

Se aplecă peste el, fermecată, şi din ea veni chemarea – valuri de singurătate şi de speranţă, de dorinţă şi de bucurie şi de simpatie. Era uimită, dar nu speriată şi nici surprinsă. Ştia de el de zile întregi, iar el, la rândul său, ştia de existenţa ei, iar acum radiaţiile lor tăcute circulau de la unul la celălalt, amestecându-se şi învârtejindu-se în tăcere. Se aplecă şi-l atinse, punându-şi mâna pe chipul lui şi pe părul ciufulit.

Idiotul fu străbătut de un tremur violent şi îşi croi drum afară din apă. Evelyn se lăsă să cadă lângă el. Rămaseră amândoi unul lângă celălalt; în sfârşit, ea îi întâlni privirile. Ochii lui părură că se dilată, umplând aerul; ea plânse de fericire şi se cufundă în ei, dorindu-şi să trăiască acolo, poate chiar să moară acolo, dar în orice caz să devină o parte a lor.

Nu mai vorbise niciodată cu un bărbat, iar el nu vorbise niciodată cu nimeni. Ea nu ştia ce înseamnă un sărut, iar el, oricât de multe ar fi văzut, îi rămăseseră fără înţeles. Dar ei aveau ceva mult mai bun de făcut. Stăteau alături, strâns lipiţi, cu una din mâinile ei pe umărul lui gol şi curenţii entităţilor lor interioare circulau între ei. Nu auziră paşii hotărâţi ai tatălui ei, nici respiraţia lui grea, nici mugetul de furie pe care îl scoase. Nimic în afara lor nu mai exista,

până în clipa când el sări la ei, o ridică în aer pe Evelyn şi o azvârli îndărătul lui. Fără să se uite măcar unde sau cum cade, domnul Kew se opri în faţa idiotului, cu buzele golite de sânge şi cu ochii holbaţi. Îşi întredeschise gura şi lăsă să-i scape încă o dată răgetul acela neomenesc. Apoi îşi ridică biciul.

Idiotul era atât de abrutizat, că nu simţi prima avalanşă de lovituri şi nici pe cea de-a doua, cu toate că pielea sa înmuiată de apă, plină de zgârieturi şi tăieturi, se despica, lăsând să ţâşnească sângele. Prostit, îşi ţinea privirile aţintite asupra locului unde se aflaseră ochii Evelynei, fără să facă nicio mişcare.

Apoi, biciul şuieră şi plesni din nou, înfigându-şi limbile de piele în spinarea sa, şi vechiul reflex se declanşă din nou. Idiotul se dădu înapoi, vrând să se bage îndărăt în apă. Kew îşi aruncă biciul, înşfacă încheietura osoasă a idiotului cu amândouă mâinile şi o luă la goană, alergând pur şi simplu vreo doisprezece paşi în susul malului, târând trupul lung, zdrenţuit şi rănit în urma lui. Îl lovi cu piciorul în cap, după care se întoarse în fugă să-şi ia biciul. Când reveni, idiotul izbutise să se ridice în capul oaselor. Îl lovi din nou, trântindu-l pe spate. Îşi puse un picior pe umărul său, îl ţintui la pământ şi îl biciui frenetic pe pântecele dezgolit.

Un răget diavolesc se făcu auzit în spatele lui, şi ceva se prăvăli peste el, de parcă o fiară cu gheare de tigru i-ar fi sărit în spinare. Kew căzu greoi, se răsuci şi se pomeni faţă în faţă cu chipul schimonosit, de nebună, al fiicei sale mai mici. Îşi muşcase buzele şi un amestec de salivă şi sânge i se scurgea pe bărbie. Îl zgârie pe faţă, iar un deget îi alunecă în ochiul stâng. Kew scoase un urlet cumplit, se ridică în capul oaselor, îşi înfipse degetele în dantela dimprejurul gâtului fetei şi o lovi de două ori în cap cu mânerul plumbuit al biciului. Apoi, gemând şi smiorcăindu-se, se repezi iar la idiot. Dar acum, impulsul implacabil de-a fugi devenise atotstăpânitor, copleşind în acesta orice altceva. Şi poate că mânerul plumbuit distrusese ceva în

plus, atunci când zdrobise conştiinţa fetei. În orice caz, nu mai rămăsese nimic în afara dorinţei de a scăpa şi nici nu putea exista altceva până ce ea nu avea să se împlinească. Trupul prelung al idiotului se îndoi şi ţâşni în sus ca al unei lăcuste, făcând o tumbă. Ateriza pe malul iazului în patru labe şi sări în clipa imediat următoare. Biciul îl lovi în zbor, înfăşurându-i-se împrejurul trupului, între coaste şi şolduri. Kew scăpă mânerul biciului. Omul scoase un urlet şi se năpusti pe urmele idiotului, care plonja printre rădăcinile ilicelor arborescente. Kew se aruncă la rândul său printre ierburi, sfâşiindu-şi faţa; se cufundă şi reapăru din apă ceva mai departe. Prinse cu mâna întinsă un picior dezgolit, care îl lovi peste ureche în timp ce îl trăgea spre el, apoi capul i se izbi de barele de fier.

Idiotul trecuse deja pe sub grilaj şi zăcea pe jumătate ieşit din pârâu, încercând să-şi adune puterile ca să se poată ridica în picioare. Se răsuci şi-l zări pe celălalt, agăţat de bare, turbat de furie şi neînţelegând cum putuse să apară o spărtură în gard pe dedesubtul apei.

Idiotul continua să zacă la pământ, cu apa însângerată scurgându-se de pe el şi alunecând spre urmăritorul său. Încet, reflexul de fugă îl părăsi. În el se făcu un gol; apoi, un sentiment nou şi straniu răsări în el; era ceva la fel de inedit ca şi chemarea care îl mânase încoace, şi aproape la fel de puternic. Semăna cu frica, dar, pe când frica era pentru el ca o pâclă rece şi umedă care îl orbea, acesta era ceva ca un tăiş însetat de sânge, ascuţit şi gata să lovească.

Dădu drumul ierburilor otrăvitoare ce creşteau pipernicite pe ţărmul pârâului şi lăsă curentul să-l poarte până la grilaj, de unde tatăl nebun urla la el şi-l blestema. Îşi apropie chipul încremenit de gard şi-şi deschise larg ochii. Urletele încetară.

Pentru prima oară îşi folosi privirea conştient, cu un scop anume, altul decât acela de a obţine o bucată de pâine.

După ce bătrânul dispăru, ieşi din pârâu şi, clătinându-se, se târî spre pădure.

Când Alicia îl văzu pe tatăl ei întorcându-se, îşi duse palma întoarsă la gură şi şi-o muşcă până la sânge. Nu din pricina hainelor sale rupte şi ude şi nici a ochiului rănit. Era altceva, ceva care...

— Tată!

Kew nu răspunse, dar veni spre ea cu paşi mari. În ultima clipă, înainte de a fi aruncată la pământ şi strivită ca o tulpină secerată, Alicia se dădu în lături, înspăimântată. Kew trecu pe lângă ea, apoi prin uşile de la bibliotecă, lăsându-le deschise.

— Tată!

Niciun răspuns. Se năpusti în bibliotecă. Tatăl ei se afla în celălalt capăt al încăperii, lângă dulapurile pe care ea nu le văzuse niciodată deschise. Unul era acum deschis, şi din el Kew scoase un revolver cu ţeava lungă, împreună cu o cutie de cartuşe pe care o deschise şi o goli pe birou. Apoi, cu gesturi precise, începu să-şi încarce revolverul.

Alicia alergă la el.

— Ce este? Ce s-a întâmplat? Eşti rănit, lasă-mă să te ajut, ce vrei să...?

Singurul ochi rămas bun îi era fix şi sticlos. Kew respira încet, trăgând aerul prea adânc, ţinându-l prea mult în piept şi dându-l apoi afară cu un şuierat continuu, iarăşi şi iarăşi. Împinse încărcătorul la locul său cu un pocnet, trase piedica de siguranţă şi se uită la fiica lui şi înălţă arma.

Nu avea să uite niciodată privirea aceea. Multe lucruri îngrozitoare s-au întâmplat atunci şi mai târziu, dar timpul le-a vindecat, estompând detaliile, însă privirea aceea era hărăzită să o însoţească pentru vecie.

O pironise cu unicul său ochi, prinzând-o şi ţintuind-o pe loc; Alicia se zbătu ca o insectă înţepată cu un ac. Ştia, cu o certitudine înfiorătoare, că tatăl ei nu o vede absolut deloc,

privind la o grozăvie necunoscută, care era doar a lui şi a nimănui altcuiva. Cu privirea aţintită în continuare spre ea, îşi vârî ţeava revolverului in gură şi apăsă pe trăgaci.

Zgomotul nu a fost prea puternic. Părul de pe creştet i se umflă, ridicându-se. Ochiul îi rămase pironit asupra Aliciei, ţintuind-o pe mai departe. Fata îl strigă pe nume, dar el nu păru s-o audă mai mult decât cu o clipă în urmă, când era încă viu. Se aplecă înainte, ca şi cum ar fi vrut să-i arate rana monstruoasă ce apăruse în locul părului. Forţa ce o ţinea paralizată se spulberă şi fata o luă la fugă.

Au trecut două ore, două ore întregi până s-o găsească pe Evelyn. O oră a fost pur şi simplu pierdută; a fost doar un gol întunecat, umplut cu suferinţă. A doua a fost un interval de linişte şi de încremenire, un timp în care a rătăcit prin casă, urmărită de un scâncet slab şi încet pe care şi-l adresa sieşi: „Ce? Ce spui tu acolo?”, străduindu-se să înţeleagă, întrebând, mereu şi mereu, casa tăcută.

O găsi pe Evelyn lângă iaz, zăcând pe spate, cu ochii larg deschişi. Capul îi era umflat într-o parte, iar în mijlocul umflăturii era o gaură în care ar fi încăput trei degete.

— Lasă-mă, spuse încet Evelyn când Alicia încercă să-i ridice capul. I-l puse încet la loc, se lăsă în genunchi şi, luându-i mâinile, le strânse într-ale ei.

— Evelyn, vai, ce s-a întâmplat?

— Tata m-a lovit, spuse Evelyn calmă. Acum, o să adorm.

Alicia scânci.

Evelyn vorbi din nou:

— Cum se cheamă atunci când cineva are nevoie de… altcineva… când simte nevoia să-l atingă, şi când amândoi sunt ca unul singur? Şi când nu mai există nimeni şi nimic altceva?

Alicia, care citise câteva cărţi, se gândi.

— Dragoste, răspunse într-un târziu. Apoi înghiţi în gol. E o nebunie. E ceva rău!

Chipul senin al Evelynei păru să se lumineze de un soi de înţelepciune.

— Nu e ceva rău, spuse ea. Am simţit-o…

— Trebuie să vii înapoi în casă.

— O să dorm aici, răspunse Evelyn. Se uită în sus la sora ei şi zâmbi. Totul e cât se poate de bine… Alicia?

— Da?

—N-o să mă mai trezesc niciodată, îi spuse ea, cu acea înţelepciune stranie. Voiam să fac ceva şi acum n-o să mai pot. Vrei s-o faci tu pentru mine?

— Am s-o fac, şopti Alicia.

— Pentru mine, insistă Evelyn. N-o să vrei.

— Ba da. Am s-o fac.

— Când soarele va străluci, spuse Evelyn, scaldă-te în lumina lui. Mai e ceva, stai. Închise ochii şi sprâncenele i se încruntară uşor preţ de o clipă. Stai aşa, în soare, umblă… aleargă… Aleargă şi sări… cât poţi de sus. Învârtejeşte aerul, alergând şi mişcându-te. Aş fi vrut atât de mult… N-am ştiut până acum că voiam, şi acum… tu… Ah, *Alicia!*

— Ce e, ce e?

— E aici, e aici, n-o vezi? Dragostea, e dragostea scăldată în soare!

Ochii atât de blânzi şi de înţelepţi se deschiseră larg privind cerul pe cale de-a se întuneca. Alicia se uită în sus, dar nu văzu nimic. Când coborî privirile din nou, Evelyn nu mai vedea nimic şi nici nu avea să mai vadă vreodată ceva. Niciodată.

În pădure, dincolo de gard, se auzea un hohot de plâns.

Alicia rămase acolo, ascultând; după un timp, întinse mâna şi închise ochii surorii ei. Apoi se ridică şi se îndreptă spre casă, iar plânsetul acela o urmări întruna, aproape până când ajunse la uşă. Şi chiar şi atunci i se păru că îl aude în continuare, răsunând undeva, înăuntrul ei.

Când doamna Prodd auzi copitele calului bocănind în grădină, bombăni şi aruncă o privire afară, prin perdeaua

de la bucătărie. Lumina stelelor şi cunoaşterea îndelungată a curţii o ajutară să distingă calul şi căruţa, împreună cu soţul ei, care păşea greoi pe alături, intrând pe poartă. „O să-i arăt eu ce-nseamnă să uite să se mai întoarcă din pădure ca să mi se ardă cina în cuptor”, îşi zise ea.

Nu-i arătă însă nimic. O singură privire aruncată spre chipul lui îi opri cuvintele pe buze.

— Ce s-a întâmplat, Prodd? îl întrebă ea alarmată.

— Dă-mi o pătură.

— De ce, pentru…

— Dă-i zor; 'i-unu rănit. L-am cules din pădure. Arată de parcă l-a atacat un urs. Scoate-i zdrenţele de pe el.

Se grăbi să aducă o pătură, iar el o înşfacă şi ieşi. Se întoarse într-o clipă, purtând în braţe un om.

— Aici, spuse doamna Prodd. Du-l aici. Deschise uşa camerei lui Jack. Văzând că Prodd ezită, cu trupul prelung şi moale bălăbănindu-i-se în braţe, adăugă: Intră, intră, nu te îngriji de aşternut, o să-l spălăm.

— Adu nişte cârpe şi apă caldă, mârâi el.

Femeia ieşi. Prodd ridică încetişor pătura.

— Doamne sfinte! exclamă el.

Când se întoarse, o opri în uşă.

— N-o să apuce ziua, îi spuse. Poate că n-ar trebui să-l mai chinuim cu astea. Şi arătă spre ligheanul cu apă aburindă din mâinile ei.

— Trebuie să încercăm, spuse ea, intrând în odaie.

Se opri însă brusc, rămânând nemişcată, cu faţa lividă şi ochii închişi. Bărbatul îi luă ligheanul cu îndemânare.

— Ma[3]…

— Haidem, spuse ea, abia auzit. Se apropie de pat şi se apucă să spele trupul schilodit.

Reuşi să apuce dimineaţa. Reuşi chiar să apuce săptămâna următoare, şi abia atunci cei doi Prodd începură să spere. Zăcea, nemişcat, în odaia numită camera lui Jack, fără să reacţioneze la nimic, fără să dea niciun semn de

[3] Ma – mămică (engl.) (n.tr.).

interes, fără a fi conştient decât poate doar de lumina zilei, care apărea şi dispărea rând pe rând la fereastră. Se uita afară, aşa cum zăcea în pat, poate privind doar, poate urmărind ceva anume sau poate nu. Nu era mare lucru de văzut. Un munte foarte îndepărtat şi câţiva din acrii împrăştiaţi de pământ ai soţilor Prodd; uneori, putea fi văzut Prodd însuşi, o siluetă pierdută în depărtare, de mărimea unei păpuşi, scurmând cu o grapă ruptă pământul tare şi oprindu-se ca să smulgă buruienile. Eul său interior era închistat şi amuţit de durere. Eul său exterior părea chircit, era imposibil să ajungi la el. Când doamna Prodd aducea de mâncare – lapte cald şi îndulcit, ouă, şuncă afumată în casă, plăcinte din făină de porumb – mânca numai dacă ea îl îndemna insistent, ignorând altfel hrana şi neacordându-i nici ei vreo atenţie.

Seară de seară, Prodd punea aceeaşi întrebare:

— N-a spus încă nimic?

La care soţia lui dădea din cap în semn că nu. După zece zile, avu o idee pe care o exprimă cu glas tare după alte două săptămâni:

— Nu ţi se pare că e cam ciudat, Ma?

Ea păru neobişnuit de supărată:

— Ce vrei să spui cu „ciudat”?

Bărbatul dădu din mână:

— Ştii doar. Ceva de genul slab de minte. Vreau să zic, poate că nu vorbeşte fiindcă nu poate.

— Nu! răspunse ea categoric. Îl privi în faţă pe Prodd pentru a-i descifra gândul. Te-ai uitat vreodată în ochii lui? Nu e un idiot.

Îi observase ochii, şi îl tulburaseră; asta era tot ce putea spune despre ei.

— Ei bine, aş vrea să spună ceva.

Femeia apucă o ceaşcă groasă, plină de cafea.

— O ştii pe Grace.

— Mi-ai mai spus. Verişoara ta, care şi-a pierdut copiii.

— Da. Ei bine, după incendiul acela, Grace era aproape

la fel, zăcea fără să scoată o vorbă ziua întreagă. Când îi spuneai ceva, parcă nici nu te auzea. Dacă îi arătai ceva, parcă era oarbă. Au trebuit s-o hrănească cu lingura şi s-o spele.

— Atunci, poate că asta e, fu el de acord. Băiatul ăsta a păţit fără îndoială ceva şi ţine morţiş să uite... Dar Grace s-a mai înzdrăvenit, nu-i aşa?

— Ei, mă rog, n-a mai fost niciodată aceeaşi, spuse soţia lui. Dar şi-a revenit totuşi. Uneori îmi zic că e prea greu să trăieşti în lumea asta aşa cum e ea şi că nu strică să-i întorci spatele ca să te odihneşti...

Săptămânile trecură şi rănile se închiseră cu încetul; trupul golit şi supt absorbea hrana precum cactusul umiditatea. Niciodată în viaţa lui de până acum nu mai avusese parte de odihnă şi de mâncare, şi...

Şedea lângă el şi îi vorbea. Îi cânta *Zbori uşor, fluturaş scump* sau *Casa de pe deal.* Era o femeie micuţă şi brunetă, cu părul decolorat şi ochi spălăciţi şi simţea acelaşi nesaţ pe care îl simţise şi el. Îi povestea chipului acestuia tăcut şi imobil despre părinţii şi rudele din ţinutul ei îndepărtat, din Est şi despre vremurile când Prodd îi făcuse curte, venind la ea în Fordul model T al patronului său, pe care încă nici nu ştia să-l conducă. Îi povestea toate mărunţişurile din trecutul ei, care, pentru ea, nu aveau să se piardă niciodată cu totul în trecut: despre rochia pe care o îmbrăcase la prima împărtăşanie, cu o fundă aici şi cu nişte clinuri ici şi colo, şi ce se întâmplase atunci când bărbatul lui Grace se întorsese acasă beat, cu pantalonii lui de sărbătoare sfâşiaţi şi ducând sub braţ un purceluş ce guiţa de scula morţii. Îi citea din cartea de rugăciuni şi-i spunea povestiri din Biblie. Sporovăia despre tot ce-i trecea prin cap, dar nu vorbea niciodată despre Jack.

Idiotul nu zâmbea niciodată şi nici nu-i răspundea; singura schimbare ce se putea vedea în atitudinea lui era aceea că-şi aţintea ochii pe faţa ei atunci când se afla în odaie, şi asupra uşii, răbdător, când ea lipsea. Cât de mare

era schimbarea aceasta, ea nu avea de unde să ştie, dar ţesuturile trupului aceluia supt şi costeliv nu erau singurele care se întremau treptat.

Veni până la urmă şi ziua în care cei doi Prodd, aflându-se la masa de prânz – pe care o numeau „cină” – auziră dincolo de uşa camerei lui Jack nişte mişcări. Prodd schimbă o privire cu soţia sa, apoi se ridică şi deschise uşa.

— Ei, hai, doar nu crezi că poţi ieşi afară aşa, nu? Ma, adu-mi hainele mele vechi de lucru.

Idiotul era slăbit şi păşea nesigur, dar se ţinea pe picioare. Îl ajutară să se aşeze la masă şi el se prăbuşi pe un scaun, cu ochii goi şi înfundaţi în orbite, fără să bage în seamă mâncarea până când doamna Prodd îi stârni pofta trecându-i pe sub nas o lingură plină. Atunci luă lingura cu mâna lui grea şi o duse la gură, privind peste ea spre doamna Prodd. Ea îl bătu pe umăr şi-i spuse că arată cât se poate de bine.

— Haide, Ma, doar n-o să-l tratezi ca pe un copil de doi ani, spuse Prodd.

Poate că de vină erau ochii aceia, dar se simţea din nou tulburat. Soţia lui îi strânse mâna, avertizându-l şi, înţelegând, el încetă pe loc să mai vorbească. Seara târziu însă, când o credea adormită, ea îi spuse pe neaşteptate:

— Sunt nevoită să mă port cu el ca şi când ar avea doi ani, Prodd, sau poate chiar mai puţin.

— Cum aşa?

— Cu Grace era la fel. Nu la fel de rău, totuşi. Părea de şase ani, când a început să fie mai bine. Se juca cu păpuşile. Odată, când nu a primit plăcintă cu mere, ca toţi ceilalţi, a plâns de n-a mai putut. Era ca şi când începuse să crească încă o dată, pentru a doua oară; mai repede, vreau să spun, dar străbătând parcă acelaşi drum.

— Crezi că şi cu el se întâmplă la fel acum?

— Nu e ca un copil de doi ani?

— E pentru întâia oară când văd unul înalt de aproape doi metri.

Femeia scoase un sunet pe nas, prefăcându-se supărată.

— O să-l creştem ca pe un copil.

El tăcu o vreme, apoi spuse:

— Şi cum o să-i spunem?

— Nu Jack, zise ea, înainte de-a se putea opri.

El mârâi în semn de aprobare. Nu ştia deloc ce-ar mai fi putut să-i spună.

— Ne pierdem timpul cu asta. Are şi el un nume. N-ar fi drept să-i punem noi altul. Mai aşteaptă puţin doar. O să ajungă să fie în stare să şi-l amintească.

Bărbatul stătu pe gânduri vreme îndelungată, apoi spuse:

— Ma, sper că facem ceea ce trebuie.

Dar, între timp, ea adormise deja.

Avură loc câteva miracole.

Cei doi Prodd le priviră ca pe nişte realizări sau succese, dar erau nişte miracole. S-a întâmplat atunci când Prodd a descoperit că celălalt capăt al bârnei de lemn pe care o târa afară din hambar era ţinut de două mâini zdravene. Şi, de asemenea, atunci când doamna Prodd îl găsi pe protejatul ei cu un ghem de lână în mâini, pe care îl ţinea şi îl privea numai fiindcă era de culoare roşie. Sau atunci când, găsind o căldare umplută cu apă lângă cişmea, el o aduse în casă. A fost însă nevoie, oricum, de mult timp până să înveţe cum să manevreze cişmeaua.

Când s-a împlinit un an de când era acolo, doamna Prodd, care nu uitase data, i-a făcut o prăjitură în care, fără să se fi gândit dinainte, a înfipt lumânări. Soţii Prodd îl priviră veseli în timp ce contempla fascinat flăcările pâlpâitoare. Ochii săi stranii surprinseră şi susţinură privirile ei, apoi pe ale lui Prodd.

— Suflă în ele şi stinge-le, fiule!

Poate că a văzut gestul cu ochii minţii. Poate că a fost efectul valului de căldură pe care îl simţea venind din

partea bătrânei perechi, a urării ce i se adresa şi a grijii lor sincere pentru el. Îşi lăsă capul în jos şi suflă. Au râs amândoi şi, ridicându-se, s-au apropiat de el, iar Prodd îl bătu pe umăr în timp ce doamna Prodd îl săruta pe obraji.

Ceva se răsuci atunci în el. Ochii i se rostogoliră până ce, preţ de o clipă, nu li se mai văzu decât albul. Suferinţa îngheţată pe care o purta în el se topi şi îl inundă cu totul. De data aceasta nu era chemarea, contactul, comunicarea pe care le trăise cu Evelyn. Nu era ceva chiar asemănător, cu excepţia intensităţii. Dar, dat fiind că acum putea simţi cu o asemenea intensitate, devenise conştient de pierderea pe care o suferise şi făcu exact ce făcuse prima dată, atunci când o pierduse pe Evelyn. Izbucni în plâns.

Erau aceleaşi hohote chinuite şi ascuţite care-l conduseseră pe Prodd până la el prin pădurea întunecată în urmă cu un an. Odaia în care se aflau era prea neîncăpătoare pentru o asemenea suferinţă. Doamna Prodd nu-l mai auzise scoţând vreun sunet până acum. Soţul ei îl auzise în acea primă seară; şi i-ar fi fost greu să spună dacă era mai cumplit să le audă din nou, acum, decât fusese atunci.

Doamna Prodd îi cuprinse capul cu mâinile şi rosti cu glas încet cuvinte de consolare. Prodd se lăsă de pe un picior pe altul, întinse mâna, se răzgândi şi, în sfârşit, rămase pe loc repetând doar:

— Au, au, au…

Şi, dintr-odată, plânsul încetă. Trăgându-şi nasul, idiotul se uită la ei privindu-i pe rând. Pe chipul său apăruse ceva nou; era ca şi cum masca aceea care îi întindea pe dedesubt pielea feţei dispăruse brusc.

— Îmi pare rău, spuse Prodd. Cred că am greşit cu ceva.

— N-am greşit cu nimic, răspunse soţia lui. O să vezi.

A căpătat un nume.

În seara când plânsese, luase cunoştinţă de faptul că, dacă voia, putea absorbi un mesaj, un înţeles, venit dinspre

ceilalţi spre el. Se mai întâmplase şi înainte, dar numai ca şi cum vântul ar fi început să sufle înspre el, fiind ceva la fel de reflex ca un strănut sau un fior. Începu să-şi cerceteze capacitatea aceasta pipăind-o şi întorcând-o pe toate feţele, tot aşa cum pipăise şi răsucise cândva ghemul de lână. Sunetele numite vorbe continuau să nu însemne decât prea puţin pentru el, dar începu să sesizeze diferenţa între cele care i se adresau direct şi cele care nu îl priveau. Nu avea să înveţe cu adevărat niciodată să desluşească vorbirea omenească; în schimb, înţelegea direct ideile. Ideile în sine fiind lipsite de formă, nu este de mirare că a învăţat foarte încet să le îmbrace în haina limbajului.

— Cum te cheamă? îl întrebă Prodd într-o zi, pe neaşteptate.

Erau pe cale de-a umple de la cisternă adăpătoarea calului şi apa aceea care curgea întruna, lucind în soare, părea că zvâcneşte din adânc spre idiot. Absorbit cum era, fu zdruncinat de întrebare, îşi ridică ochii şi privirea i se întâlni cu cea a lui Prodd.

Nume. Făcu o sforţare, cercetând, şi trimise o întrebare fulgerătoare, care se întoarse instantaneu aducând ceea ce s-ar fi putut numi o definiţie. De fapt, era un concept pur. *„Nume” este singurul lucru care sunt eu şi ceea ce am făcut şi am fost şi am învăţat.*

Totul era acolo, aşteptând acel unic simbol – numele: foamea, peregrinările, lucrurile pe care le pierduse şi, mai rău chiar de-atât, cele de care fusese întotdeauna lipsit. Avea conştiinţa firavă şi întunecată a faptului că nici măcar aici, împreună cu soţii Prodd, el nu era ceva, ci doar un substitut a ceva.

Singur de tot.

Încercă să o spună. Prelua de la Prodd conceptul şi codificarea sa verbală şi felul în care ar trebui să sune. Dar a înţelege şi a exprima era ceva, iar actul fizic al enunţării era cu totul altceva. Limba îi era ţeapănă iar laringele semăna cu un fluier strident. Buzele i se crispară.

— Ul… Ul…

— Ce e, fiule?

Singur de tot.[4] Îl putea transmite într-o formă perfectă, limpede şi precisă, însă doar ca pe un gând, şi simţi instantaneu că un gând transmis pe această cale nu va avea nici cel mai mic impact asupra lui Prodd, cu toate că fermierul se încorda ca să priceapă ce încerca el să-i transmită.

— Ul-ul… lone, bolborosi el, cu un icnet.

— Lone[5]? rosti pe nerăsuflate Prodd.

Se vedea că silaba aceasta avea un anume înţeles pentru Prodd, asemănător sensului ei încifrat, deşi cu mult mai puţin.

Dar era suficient şi-atât.

Încercă să repete sunetul, dar limba, lipsită de exerciţiu, începu să-i tremure spasmodic. Un val de salivă i se adună în gură şi se scurse printre buze. Trimise o rugă disperată de ajutor pentru a găsi o cale de exprimare, şi, găsind-o, o folosi: dădu din cap.

— Lone, repetă Prodd.

La care idiotul mai dădu o dată din cap, şi acesta fu primul lui cuvânt rostit şi prima lui conversaţie; un alt miracol.

I-au trebuit cinci ani ca să înveţe să vorbească, dar chiar şi după aceea a preferat să tacă, iar să citească nu avea să înveţe niciodată: pur şi simplu, îi lipsea dotarea necesară.

Erau doi băieţi pentru care mirosul dezinfectantului împrăştiat peste faianţă însemna mirosul urii.

Pentru Gerry Thompson, acesta era şi mirosul foamei, totodată, precum şi al singurătăţii. Mâncarea era condimentată cu el, somnul era impregnat cu dezinfectant, foame, frig şi frică deopotrivă… cu toate componentele urii. Ura era singura căldură care exista pe lumea aceasta,

---

[4] *All alone* – singur de tot (engl.) (n.tr.).

[5] *Alone* – singur (engl.) (n.tr.).

singura certitudine. Omul se agaţă de certitudini, mai ales atunci când nu are decât una singură şi cu atât mai mult când are doar şase ani. Şi la vârsta de şase ani, Gerry era în mare măsură un adult. Sau, cel puţin, poseda capacitatea specifică adulţilor de-a aprecia plăcerea aceea cenuşie dată mai ales de absenţa suferinţei, şi avea o răbdare implacabilă, aşa cum o au doar oamenii hotărâţi, ce sunt nevoiţi să se prefacă înfrânţi până la sosirea momentului oportun. Nimeni nu înţelege că, pentru un copil de şase ani, întinderea memoriei este la fel de mare ca şi pentru un adult care are o viaţă întreagă în urma lui, şi la fel de plină de amănunte şi de întâmplări. Gerry suferise destule necazuri, pierderi şi boli, suficiente pentru a face din oricine un adult înainte de vreme. La şase ani, aceasta se şi vedea; atunci a început el să accepte, să se supună şi să aştepte. Faţa lui mică şi zbârcită îşi pierdu expresia, iar glasul său încetă să mai protesteze. Trăi în felul acesta vreme de doi ani, până în ziua hotărâtă de el.

După care fugi din orfelinat pentru a-şi duce zilele de unul singur, făcându-se una cu gunoaiele şi canalele în care vieţuia, astfel încât să nu fie prins şi dus înapoi; gata să ucidă dacă ar fi fost încolţit; gata să urască.

Pentru Hip nu exista nici foame, nici frig şi nici maturitate precoce. Exista totuşi mirosul urii. Îl învăluia pe tatăl său, medicul, plutind în jurul mâinilor îndemânatice şi nemiloase şi impregnându-i veşmintele mohorâte. Până şi glasul doctorului Barrows era scăldat, în amintirea fiului său, în mirosul de clor şi fenol.

Micul Hip Barrows era un copil sclipitor şi frumos, căruia lumea refuza să-i apară aidoma unui drum drept şi neted pardosit cu faianţă dezinfectată. Totul îi era uşor, cu excepţia controlului propriei sale curiozităţi – şi „totul” includea injecţiile reci de rectitudine morală pe care i le administra tatăl său, doctorul, un bărbat ce izbutise în viaţă, un om moral, care făcuse carieră bazându-se pe încrederea în sine şi pe corectitudine.

Hip ieşi din copilărie înălţându-se ca o rachetă, vioi, înflăcărat şi sclipitor. Calităţile sale îl făcură să dobândească tot ce şi-ar fi putut dori un tânăr, dar educaţia primită îi şoptea întruna că era un soi de hoţ, care nu avea niciun drept asupra a ceea ce nu câştigase prin propriile-i puteri; deoarece aceasta era filosofia tatălui său, doctorul, care muncise din greu pentru orice lucru. Astfel încât talentele lui Hip îi aduceau prieteni şi onoruri, iar prieteniile şi onorurile îi provocau o stânjeneală şi o umilinţă bolnăvicioasă, de care nu era deloc conştient.

Avea opt ani când şi-a construit primul aparat de radio, pe care l-a şi bobinat. Îl agăţase de arcurile patului, ca să nu poată fi văzut decât dacă patul ar fi fost ridicat şi ascunsese casca în interiorul saltelei, astfel încât să poată sta treaz noaptea şi să asculte. Tatăl său l-a descoperit şi i-a interzis să se mai atingă până şi de vreo bucată de fir electric din casă. Avea nouă ani când tatăl său descoperise ascunzătoarea în care Hip îşi ţinea manualele şi revistele de electronică şi radio şi, stivuindu-le în faţa şemineului, l-a pus să le ardă, una câte una, întreaga noapte. Avea doisprezece ani când a câştigat o bursă şcolară de cercetare ştiinţifică în domeniul ingineriei pentru proiectul, desenat în secret, al unui osciloscop fără lămpi, iar tatăl său i-a dictat scrisoarea de refuz. Era un tânăr strălucit de cincisprezece ani când a fost dat afară dintr-o şcoală preparatorie de medicină pentru că a cuplat invers releele ascensorului şi a adăugat câteva schimbări de viteză, astfel încât atingerea butoanelor de comandă declanşase nişte peripeţii deloc apreciate. La şaisprezece ani, renegat şi fericit, a început să-şi câştige existenţa lucrând într-un laborator de cercetări, urmând în paralel cursurile unei şcoli de ingineri.

Era bine clădit, sclipitor şi foarte simpatizat. Simţea nevoia să fie simpatizat şi izbuti să-şi satisfacă această nevoie la fel de uşor ca şi pe toate celelalte. Cânta la pian cu o delicateţe surprinzătoare şi juca şah cu repeziciune şi

subtilitate. A învăţat să piardă cu măiestrie şi niciodată prea des la şah şi la tenis şi o singură dată la jocul obositor de-a „primul în clasă, primul în şcoală”. Avea mereu timp – să citească şi să vorbească, să mediteze liniştit, să-i asculte pe cei ce ştiau să-i aprecieze calitatea aceasta, să traducă în cuvinte simple jargonul tehnic pentru cei cărora li se părea prea greu. Găsi timp până şi pentru R.O.T.C.[6] şi în felul acesta îşi căpătă gradul.

Forţele Aeriene i se părură o instituţie destul de diferită de oricare altă şcoală pe care o frecventase şi avu nevoie de ceva timp ca să înveţe că şeful ei, colonelul, nu putea fi înduplecat prin umilinţă sau cucerit cu glume, ca decanul sau directorul. Îi trebui chiar mai mult timp ca să înveţe că în acest serviciu majoritatea oamenilor tinde să privească desăvârşirea fizică, conversaţia sclipitoare şi obţinerea fără eforturi a succesului mai curând ca pe nişte defecte decât ca pe ceva de preţ. Se pomeni în consecinţă mai singur decât i-ar fi plăcut şi începu să se eschiveze din ce în ce mai mult, în loc să suporte anumite lucruri. Bateria antiaeriană fu locul unde a aflat un răspuns, un vis şi un dezastru…

Alicia Kew stătea în umbra deasă de la marginea pajiştii.

— Tată, tată, iartă-mă! hohoti ea.

Se prăbuşi în iarbă, orbită de durere şi groază, sfâşiată de neînţelegeri.

— Iartă-mă, şopti ea cu pasiune. Iartă-mă, repetă ea în şoaptă, cu dispreţ.

„De ce nu mori, Diavole? se întrebă ea. Acum cinci ani te-ai sinucis, ai ucis-o pe sora mea, şi eu tot mai repet: «Tată, iartă-mă». Sadic, pervers, asasin, demon… *bărbat, bărbat* scârbos şi înveninat!”…

Am străbătut o cale lungă, se gândi. Vin de departe, dar am umblat degeaba… Am fugit de Jacobs, simpaticul

[6] Reservist Officers Teachers College – Şcoala de ofiţeri de rezervă (engl.) (n.tr.).

avocat Jacobs, când a venit să se ocupe de cadavre; o, cum am mai fugit, îngrozită să nu rămân singură cu el ca să nu înnebunească şi să mă otrăvească. Şi când şi-a adus şi soţia cu el, cum am mai fugit şi de ea, gândindu-mă că femeile sunt rele şi că nu trebuie să mă atingă. Au avut ceva de tras cu mine, într-adevăr; mi-a trebuit atât de mult timp până să-mi dau seama că eu sunt nebună, nu ei… atâta timp până să înţeleg cât de bună şi răbdătoare era maica Jacobs cu mine… cât de mult a trebuit să se ocupe de mine. «Copilă, dar rochiile astea nu se mai poartă de patruzeci de ani!» Şi în taxi, când plângeam de nu mă mai puteam opri, din pricina oamenilor, a îmbulzelii, a *trupurilor,* atât de multe trupuri, toate atingându-se, toate chinuitor de vizibile; trupuri pe străzi, pe trepte, fotografii mari de trupuri în reviste, bărbaţi îmbrăţişând femei ce râdeau şi erau îndrăzneţe şi impudice… Doctorul Rothstein, care mi-a explicat şi mi-a tot explicat întruna, luând-o mereu de la capăt, o dată şi încă o dată… că nu există nici sudoare otrăvită şi că trebuie să existe bărbaţi şi femei, pentru că altfel n-ar mai fi oameni deloc… A trebuit să învăţ asta, tată drag, tată diabolic, din cauza ta; din cauza ta n-am văzut niciodată până atunci un automobil sau un sân sau un ziar sau o şină de tren sau un şerveţel de hârtie sau un sărut sau un restaurant sau un lift sau un costum de baie sau părul de pe – o, iartă-mă, tată.

Nu mă tem de bici, mă tem de mâini şi de ochi, mulţumesc, tată. Într-o zi, odată şi odată, o să vezi tu, tată, o să trăiesc cu lume multă în jur, o să călătoresc cu trenurile lor şi o să conduc propriul meu automobil; o să umblu printre mii de oameni, pe plajă, pe malul unei mări care înaintează şi tot înaintează, neîmprejmuită de ziduri, o să intru în valuri şi o să ies printre ei având pe mine doar câte un petic de pânză ici şi colo şi o să-mi arăt buricul, o să întâlnesc un bărbat cu dinţi albi, tată, şi cu braţe rotunde şi puternice, tată, şi o să… o, ce-o să se întâmple cu mine, ce-am ajuns să fiu acum, tată, iartă-mă, te rog.

Locuiesc într-o casă pe care n-ai văzut-o niciodată, cu ferestre care dau spre drum, în care se aude şoapta blândă a maşinilor ce trec, iar copiii se joacă dincolo de gardul viu. Gardul ăsta viu nu e un zid şi e deschis pentru oricine doreşte. Mă uit din spatele perdelelor oricând vreau eu şi văd oameni străini. E imposibil să fac întuneric deplin în baie, şi în baie e o oglindă cât mine de înaltă; şi, într-o bună zi, tată, o să dau drumul prosopului în care mă înfăşor şi o să-l las să cadă.

Dar toate acestea vor veni mai târziu, plimbările printre străini şi atingerile fără frică. Acum trebuie să trăiesc singură şi să mă gândesc, trebuie să citesc şi să tot citesc despre lume şi despre cum merge ea, da, şi despre nebunii ca tine, tată, şi despre ceea ce i-a pervertit atât de rău; doctorul Rothstein insistă spunând că nu eşti singurul de felul ăsta, că erai de fapt atât de deosebit de alţi nebuni numai fiindcă erai atât de bogat.

Evelyn…

Evelyn n-a ştiut niciodată că tatăl ei este nebun. Evelyn n-a văzut niciodată pozele înfăţişând carnea otrăvită. Eu am trăit într-o lume diferită de aceasta, dar lumea ei era la fel de diferită – lumea pe care tata şi cu mine i-am construit-o ca să o păstrăm pură…

Mă întreb, mă întreb întruna cum de ai putut să ai decenţa de a-ţi zbura creierii bolnavi…”

Imaginea tatălui ei, întins mort pe jos, o linişti în chip ciudat. Se ridică şi privi îndărăt spre pădure, apoi, cu atenţie, de jur împrejurul pajiştii, umbră cu umbră, pom cu pom.

„Bine, Evelyn, o s-o fac…”

Trase aer în piept şi îşi ţinu respiraţia. Îşi închise ochii atât de strâns încât văzu roşu în întunericul de sub pleoape. Degetele îi alunecară peste nasturii rochiei, care căzu la pământ. Se strecură afară din lenjerie şi ciorapi dintr-o singură mişcare. Vântul adia uşor şi atingerea sa pe trup era de nedescris; părea că suflă prin ea, străbătând-o. Păşi

înainte, în soare şi, cu lacrimi de groază strânse sub pleoapele închise, dansă goală, pentru Evelyn, cerşind, mereu şi mereu, de la tatăl ei mort iertarea.

La patru ani, Janie aruncase cu un *presse-papier* într-un locotenent din pricina sentimentului, neformulat dar cât se poate de limpede, că acesta nu are ce căuta prin casă în timp ce tatăl ei se află peste Ocean. Locotenentul se alesese cu capul spart şi, aşa cum se întâmplă frecvent în asemenea cazuri de comoţie, nu şi-a putut aminti niciodată faptul că Janie se afla la mai bine de trei metri de obiect atunci când l-a azvârlit înspre el. Mama lui Janie a făcut-o să plătească scump gestul, ceea ce Janie a acceptat cu calmul ei obişnuit. Oricum, nu era decât o dovadă în plus a faptului că puterea lipsită de control îşi are dezavantajele ei.

— Îmi face pielea de găină, îi spuse mama ei, mai târziu, unui alt locotenent. Nu pot s-o sufăr. Crezi că e ceva rău cu mine dacă vorbesc aşa, nu?

— Nu, nu cred, spuse celălalt locotenent, gândind cu totul altceva.

Astfel încât îl invită şi în după-amiaza următoare, convinsă ca de îndată ce-i va vedea copilul, avea să înţeleagă ce a vrut să spună. Acesta o văzu şi înţelese. Nu pe Janie, pe care nimeni nu o înţelegea, ci sentimentele mamei ei. Janie stătea în picioare, dreaptă, cu umerii traşi înapoi şi cu faţa înălţată, cu picioarele depărtate ca şi cum ar fi fost încălţată în cizme, şi învârtea o păpuşă ţinând-o de un picior, de parcă ar fi mânuit o măciucă. Exista în ea o francheţe care nu se potrivea deloc unui copil. Era, de altfel, ceva mai scundă decât media. Avea trăsături ascuţite şi ochi apropiaţi, cu sprâncene groase. Era altfel proporţionată decât ceilalţi copii de patru ani, care pot atinge podeaua cu fruntea, aplecându-se din mijloc. Torsul îi era mai scurt, sau picioarele îi erau prea lungi ca să poată face aşa ceva. Vorbea clar, rostind cuvintele cu o limpezime dulce şi totodată cu o lipsă de tact distrugătoare. Când

celălalt locotenent se lăsă stângaci pe vine lângă ea şi îi spuse „Hello, Janie. Vrei să fim prieteni?”, ea îi răspunse, făcând aluzie la predecesorul său: „Nu. Miroşi exact ca maiorul Grenfell”. Maiorul Grenfell îl precedase pe locotenentul rănit.

— Janie! ţipă mama ei, prea târziu însă. Adăugă pe un ton mai liniştit:

— Ştii bine că maiorul nu ne-a vizitat decât ca să bea câte un cocktail.

Janie acceptă spusele acestea fără vreun comentariu, ceea ce crea un gol penibil în conversaţie. Locotenentul păru să înţeleagă într-o clipă că era o prostie să stea acolo pe vine şi se ridică în picioare atât de brusc, încât se lovi de măsuţa pentru cafea. Janie avu un zâmbet de lup şi-i privi urechile stacojii în timp ce bietul om strângea de pe jos cioburile. Ofiţerul plecă devreme şi nu se mai întoarse niciodată.

De-acum, mama lui Janie nu se mai simţea în siguranţă nici atunci când era înconjurată de mulţi oameni. Încălcându-i ordinele stricte, Janie apăruse într-o seară în toiul petrecerii la care veniseră Gibsonii şi, stând la un capăt al salonului, biciuise feţele înroşite ale musafirilor, cu privirile calme, de o impertinenţă jignitoare, ale ochilor ei de un verde-cenuşiu. Un bărbat corpolent, cu părul blond, ce o ţinea de umeri pe mama ei, îşi întinsese spre ea mâna cu paharul şi mugise:

—Tu eşti fetiţa Wimei!

Capetele celor aflaţi în încăpere se răsuciră ca nişte macazuri, toate în acelaşi timp, zgomotul încetă ca la apăsarea unui comutator şi, în tăcerea ce se lăsase, Janie zise:

— Eşti unul dintre…

— *Janie*! ţipă mama ei. Cineva râse. Janie aşteptă să înceteze şi sfârşi:

— …dintre barosanii… rosti ea.

Bărbatul îşi retrase mâna de pe gâtul femeii. Cineva

strigă:

— Care barosani, Janie?

Cu subînţeles, dat fiind că erau în vreme de război, Janie răspunse:

— Ăia cu carne la negru.

Wima îşi dezgoli dinţii.

— Du-te repede înapoi în camera ta, dragă. Vin să te culc într-o clipă.

Cineva îl privi în faţă pe bărbatul blond şi râse. Altcineva spuse într-o şoaptă ca un ecou:

— S-a dus muşchiul de vacă de duminică!

Nici dacă ar fi fost strânsă de un cordon, gura unsuroasă a bărbatului n-ar fi putut arăta mai rotundă şi subţiată, iar buza de sus părea să iasă în afară ca gemul de căpşuni dintr-un sandviş strivit.

Janie străbătu în tăcere camera, îndreptându-se spre uşă şi se opri de-ndată ce ieşi din raza vizuală a mamei sale. Un tânăr măsliniu, cu ochi negri şi strălucitori, se aplecă brusc spre ea. Janie îi întâlni privirea. O expresie de tulburare extremă cuprinse faţa tânărului; mâna i se înălţă bâjbâind şi i se aşeză, tremurând, peste frunte, apoi alunecă în jos şi-i acoperi ochii întunecaţi.

Janie spuse încet, atât cât să fie auzită doar de el:

— Să nu mai faceţi asta niciodată.

Apoi părăsi încăperea.

— Wima, spuse tânărul cu o voce răguşită, copilul ăsta e telepat.

— Prostii, răspunse Wima absentă, preocupată de supărarea bărbatului dolofan. Îşi ia vitaminele zilnic.

Tânărul dădu să se ridice în picioare, uitându-se în urma fetiţei, apoi se lăsă la loc în fotoliu.

— Dumnezeule! făcu el şi căzu pe gânduri.

La cinci ani, Janie începu să se joace cu alte două fetiţe, înainte ca ele să-şi dea seama de acest fapt. Erau nişte ţânci, poate de vreo doi ani şi jumătate şi păreau gemene.

Vorbeau între ele, dacă se putea spune aşa, schimbând sunete nearticulate pe un ton ascuţit, şi se trânteau, alergând, pe cimentul curţii, de parcă ar fi fost un strat de fân. La început, Janie stătea aplecată peste pervazul de la fereastra aflată cu patru etaje şi jumătate mai sus şi, în timp ce le privea, aduna salivă, între limbă şi cerul gurii, până când strângea o cantitate suficientă. Apoi îşi întindea gâtul şi, umflându-şi obrajii, îi dădea drumul în jos. Gemenele nu luau în seamă bombardamentul când acesta împroşca cimentul, dar de îndată ce el îşi nimerea ţinta, izbucneau într-un cor delectabil de scâncete şi ciripeli. Fetiţele nu se uitau niciodată în sus, în schimb alergau în cerc, de jur împrejur, cuprinse de o agitaţie sălbatică, ţipând.

Mai era şi un alt joc. În zilele călduroase, gemenele îşi lepădau şorţuleţele într-o clipită. Acum le vedeai decente ca un preot, iar în clipa următoare ţopăiau goale puşcă la cinci metri de mormanul de haine, ţipând şi târându-se în patru labe, apoi le înşfăcau şi intrau din nou în ele, aruncând priviri pline de o nelinişte delicioasă spre uşa de la subsol. Janie descoperise că, dacă se concentra puţin, putea să mişte grămada de haine pe jos. Se apucă să pună în practică descoperirea, cu sârguinţă, stând culcată pe pervaz, cu pieptul şi bărbia sprijinite de o pernă, cu ochii îngustaţi de efort. La început, veşmintele rămaseră acolo, agitându-se doar puţin, ca şi cum un vânt uşor, abia perceptibil, le-ar fi atins. Foarte curând după aceea, reuşi să le facă să se mişte de-a curmezişul cimentului, ca pe nişte crabi mici şi plaţi. Era o plăcere să le priveşti pe cele două fetiţe agitându-se înnebunite când se întâmpla aşa ceva, iar corul de urlete şi plânsete pe care-l scoteau era o delectare. Deveniră ceva mai precaute în privinţa dezbrăcatului şi adesea Janie era nevoită să aştepte la geam trei sferturi de oră şi mai bine până să aibă prilejul s-o facă. Şi chiar şi atunci, uneori, se abţinea să se manifeste, iar surorile, una îmbrăcată, iar cealaltă goală, dădeau

târcoale şorţuleţului, privindu-l ca doi pisoi care pândesc un gândac. După care se repezeau, iar şorţul îşi lua zborul, şi gemenele săreau încă o dată pe el; uneori îl prindeau pe loc, alteori trebuiau să alerge după el până ce plămânii lor mititei suflau ca un cazan de locomotivă.

Într-o după-amiază, când atinsese măiestria de-a ridica şorţurile în loc de-a le împrăştia doar, Janie înţelese motivul pentru care gemenele erau mereu preocupate de uşa de la subsol. Se ţinu deoparte până când, temerile fiindu-le adormite cu totul, gemenele îşi scoaseră hainele şi se îndepărtară, aruncând câte o privire îndărăt, ca şi cum ar fi vrut să o provoace. Ea aştepta întruna, lăsând să zacă ambele şorţuleţe ca o grămăjoară rotundă şi roz. Apoi lovi. Hainele se înălţară de la pământ într-o învârtejire rapidă şi fluturară în dreptul unui pervaz de la etajul întâi. Cum curtea era în pantă faţă de nivelul străzii, hainele se aflau la o înălţime de aproape doi metri, ceea ce le făcea cu neputinţă de atins. Aşa încât le lăsă acolo.

Una dintre gemene alergă până în mijlocul curţii şi sări de câteva ori în sus, cuprinsă de agitaţie, întinzându-se şi lungindu-şi gâtul ca să le poată vedea. Apoi cealaltă fugi până la peretele clădirii, oprindu-se sub fereastra de la etajul întâi, şi-şi înălţă mâinile cât putu de sus, lovind cu palmele cărămida la vreun metru sub pervaz. Apoi alergară una spre cealaltă şi sporovăiră neliniştite. După un timp, mai încercară o dată să ajungă la pervaz, stând una lângă alta. Amândouă aruncau priviri tot mai îngrozite înspre uşa de la subsol; joaca lăsa din ce în ce mai mult loc spaimei crescânde.

Până la urmă se aşezară pe jos, cât mai departe cu putinţă de uşa subsolului şi îşi petrecură braţele una în jurul celeilalte, cu privirile goale. Încetul cu încetul se potoliră, trecând de la flecăreală la gângureală, pentru ca la urmă să tacă de tot, ca două ghemotoace de spaimă.

Lui Janie i se păru că au trecut ore cât săptămânile de aşteptare fascinată până când auzi un zgomot surd şi văzu

uşa deschizându-se. În cadrul ei apăru portarul care, ca de obicei, era mai mult sau mai puţin băut. De la fereastră putea să-i vadă pungile roşietice de sub ochii gălbui, cu pleoape umflate.

— Bonnie! strigă el. Beanie! Un' sunteţi?

Păşi afară clătinându-se şi privi de jur împrejur.

— Veniţi încoa'! Ia uitaţi-vă la *voi*! O să vă smulg tot părul din cap şi-o să vă las chele! Un' vă sunt 'ainile?

Se năpusti asupra lor şi le înhaţă de câte un braţ cu mâinile-i enorme. Le ridică în sus, astfel încât fiecare din ele abia atingea cu degetele de la picioare cimentul, iar coatele captive le erau întoarse în sus. Se răsuci în jurul său, o dată şi încă o dată, căutând cu privirea şi în sfârşit dădu cu ochii de lucirea slabă a şorţuleţelor de pe pervaz.

— Cum de-aţi făcut asta? se cruci el. Aţi început acum să vă azvârliţi în sus 'ainile care costă atâta? Păi staţi că vă arăt eu vouă!

Se lăsă pe un genunchi şi le aşeză pe cele două fetiţe cu burta în jos pe piciorul celălalt. Păru că-şi rotunjeşte palma, astfel încât loviturile provocară mai mult zgomot decât durere, dar, oricum ar fi fost, vacarmul era impresionant. Janie chicoti.

Portarul administra câte patru lovituri fiecărei gemene şi apoi le puse din nou pe picioare. Fetiţele rămaseră lipite una de cealaltă, ţinându-se cu mâinile de fund şi uitându-se la el cum se întindea spre pervazul ferestrei şi apuca şorţuleţele. Le aruncă apoi pe jos, la picioarele lor şi-şi aţinti spre ele degetul arătător.

— Mai faceţi asta încă o dată şi-l chem pe domnul Milton, vatmanul, să vă găurească urechile cu cleştele până vi le face strecurătoare, ai? zbieră el.

Fetiţele se lipiră şi mai strâns una de cealaltă, cu ochii rotunzi. Portarul se înapoie împleticindu-se în subsol şi trânti uşa după el.

Gemenele îşi traseră încet hainele pe ele. Apoi se duseră lângă perete şi se lăsară pe vine, sprijinindu-se cu

spatele de el, şi începură să şuşotească. Se sfârşise cu distracţia lui Janie pe ziua aceea.

Peste drum de blocul lui Janie era un parc, în care se aflau o estradă de fanfară, un pârâiaş, un păun care se plimba îndărătul unui grilaj şi un pâlc de stejari pitici. În pâlcul de stejari se găsea un petec pătrat de pământ, cunoscut doar de Janie şi de câteva mii de oameni care veneau acolo noaptea, în perechi. Dat fiind însă că Janie nu fusese niciodată acolo noaptea, se considera descoperitoarea şi proprietara lui exclusivă.

După vreo patru zile de la episodul cu bătaia la fund, se gândi la locul acela. Se plictisise de gemene, care nu mai făceau nimic interesant de atunci încoace. Mama ei plecase ca de obicei undeva la masă, după ce o încuiase în cameră. (Unul dintre admiratorii ei o întrebase odată: „Ce faci cu copilul? Dacă izbucneşte vreun incendiu?” „N-am eu norocul ăsta”, replicase cu părere de rău Wima).

Uşa camerei ei era închisă pe dinafară cu un zăvor. Janie se duse la uşă şi-şi fixă privirile pe locul care corespundea cu zăvorul de pe partea cealaltă; îl auzi cum se ridică de pe cârlig şi cade liber, împinse uşa şi străbătu holul, ieşind apoi pe palier, la ascensoare. Când liftul se opri în dreptul ei, păşi înăuntru şi apăsă pe rând al treilea, al doilea şi primul buton de jos. Ascensorul porni, oprindu-se la fiecare etaj şi deschizându-şi uşile, punându-se apoi din nou în mişcare, luând-o de la capăt... ceea ce o distra nespus, atât era de prostesc. La parter, Janie apăsă toate butoanele şi ţâşni afară. Şi imbecilul de ascensor se urni din nou. Janie dădu compătimitoare din umeri şi ieşi în stradă.

Traversă cu atenţie, uitându-se în dreapta şi în stânga. Când intră în pâlcul de stejari însă, îşi mai pierdu din atitudinea de mică doamnă. Se caţără pe crengile joase ale unui copac, apoi, agăţându-se de tot ce putea, ajunse pe creanga de pe care ştia că poate vedea sanctuarul ascuns. I se păru că zăreşte ceva mişcându-se printre tufişuri, dar nu

putea fi sigură. Se prinse de cracă şi, ajutându-se cu mâinile, înainta de-a lungul ei până când creanga începu să se îndoaie. Aşteptă ca legănatul să înceteze şi îşi dădu drumul.

De obicei, era o cădere de vreo douăzeci de centimetri până la pământ; de data asta însă…

În chiar clipa când mâinile i se desprindeau de cracă, picioarele îi fură înşfăcate şi trase cu putere înapoi, astfel încât ateriză pe burtă, cu mâinile sub ea. Impactul o făcu să-şi tragă o lovitură în plex. Un timp insuportabil de lung Janie nu fu decât un ghem de durere. Se luptă vreme îndelungată şi, într-un târziu, izbuti să tragă şuierând aer în plămâni, îl dădu apoi afară pe nări, dar după aceea nu mai reuşi să inspire din nou. Se luptă iarăşi, într-un şir de sughiţuri şi icnituri zgomotoase, până când durerea începu să o părăsească.

Reuşi să se ridice în coate şi scuipă praful şi noroiul din gură. Crăpă ochii, atât cât să o vadă pe una din gemene lăsându-se pe vine in faţa ei.

— Ho, ho, făcu ea, şi apucând-o de mâini, trase cu putere, trântind-o să cadă la loc cu faţa în ţărână. Janie îşi îndoi reflex genunchii şi primi o lovitură straşnică în fund. Aruncă o privire peste umăr şi, în timp ce se azvârli într-o parte, o văzu pe cealaltă fetiţă, chiar în mijlocul sanctuarului, ţinând în mâini o doagă de butoi mai mare decât ea.

— He, he, făcu ea.

Janie îi făcu ceea ce îi făcuse tânărului măsliniu, cu ochii negri, de la petrecere.

— Hâc! icni cealaltă şi se făcu nevăzută, ca un sâmbure de măr strâns între degete. Doaga de butoi căzu pe jos, rostogolindu-se. Janie o înhaţă, se răsuci şi o trimise in capul gemenei care o trăsese de mâini, dar bucata de lemn se abătu în gol, lovind pământul; pe locul unde fusese aceasta nu mai era nimeni.

Janie scoase un geamăt şi se ridică încet în picioare. Era

singură în sanctuarul umbros. Se întoarse într-o parte şi într-alta fără să vadă nimic şi pe nimeni.

Ceva îi ateriză brusc drept în creştet. Pipăi cu mâna şi întâlni ceva umed. Îşi înălţă ochii şi cealaltă soră o scuipă la rândul ei, atingând-o drept în frunte.

— Ho, ho, făcu una din ele.

— He, heee, făcu şi cealaltă.

Buza de sus a lui Janie se răsfrânse, dezvelindu-i dinţii, exact cum făcea mama ei. Continua să ţină în mână doaga de butoi. O aruncă în sus cu toată puterea. Una din gemene nici măcar nu încercă să se ferească. Cealaltă în schimb se făcu nevăzută.

— Ho, ho!

Se ivise deja pe altă cracă, mai sus. Amândouă rânjeau cu gura la urechi. Trimise spre ele un val de ură de o intensitate cum nici nu-şi închipuise vreodată că ar putea simţi.

— Hooop… făcu una.

— Hâc, făcu cealaltă.

După care amândouă se făcură nevăzute. Scrâşnind din dinţi, Janie apucă o creangă şi se săltă în copac.

— Ho, ho!

Strigătul venea acum de departe. Se uită de jur împrejur, în sus şi în jos; ceva o făcu să privească de partea cealaltă a străzii.

Două siluete mititele şedeau cocoţate ca nişte statui pe zidul curţii. Îi făcură un semn cu mâna şi dispărură.

Vreme îndelungată, Janie rămase în copac, holbându-se spre zid. Apoi se lăsă să alunece pe o crăcană, unde se putea sprijini cu spatele de trunchiul copacului, şi încalecă o cracă. Îşi descheie buzunarul şi îşi scoase batista. Umezindu-i un colţ, se apucă să-şi cureţe murdăria de pe faţă, cu gesturi uşoare, ca o pisică.

Au doar trei ani, îşi zise ea, cu uimirea dată de vârsta-i mai mare. Apoi: *Au ştiut tot timpul cine le mişca şorţuleţele…*

— He, he, făcu ea admirativ, cu glas tare. Nu mai simţea nici urmă de furie. Cu patru zile în urmă, gemenele nu fuseseră în stare să atingă nici măcar pervazul ferestrei, aflat la aproape doi metri înălţime. Nu putuseră nici să scape de o bătaie la fund. Şi acum, poftim de te uită!

Coborî din copac şi traversă drumul cu un mers graţios. Ajunsă în hol, se înălţă pe vârfuri şi apăsă butonul strălucitor de alamă sub care scria PORTAR. În timp ce aştepta, lovi uşor cu piciorul în pardoseala de gresie, mutându-şi greutatea de pe călcâi pe vârf.

— Cine a sunat? Tu ai sunat? Glasul răsună ca un tunet.

Înaintă până în faţa lui şi se opri, răsfrângându-şi buzele aşa cum făcea mama ei când vorbea uneori mieros la telefon.

— Domnule Widdecombe, mama vă întreabă dacă mă pot juca cu fetele dumneavoastră?

— A spus ea aşa? *Nu mai spune…*

Portarul îşi scoase pălăria rotundă şi o lovi de palmă, după care şi-o puse la loc pe cap.

— Ei bine… e drăguţ din partea ei, micuţo… Apoi spuse sever: Mama ta e acasă?

— O, sigur că da, răspunse Janie, iradiind de candoare.

— Aşteaptă puţin aici, spuse portarul, şi coborî cu paşi apăsaţi treptele de la subsol.

Trebui să aştepte mai mult de zece minute de data aceasta. Când se întoarse cu cele două gemene, gâfâia de-a binelea. Arătau toţi trei cât se poate de solemni.

— Acum, să fii atentă şi să nu le laşi să facă vreo poznă. Şi vezi să-şi ţină hainele pe ele. Le place să stea dezbrăcate mai ceva ca nişte maimuţe din junglă. Şi acum, mergeţi, fetelor şi ţineţi-vă de mână. Să vă ţineţi de mână până ce ajungeţi.

Gemenele se apropiară prudente. Janie le luă de câte o mână. Fetiţele o priveau în faţă. Porni spre ascensoare şi ele o urmară. Portarul zâmbea în spatele lor, însoţindu-le din ochi.

Întreaga viaţă a lui Janie îşi căpătă forma începând din acea zi. A fost un timp al înfrăţirii, al gândurilor împărtăşite, al comuniunii transcendentale. Pentru vârsta ei, Janie avea probabil un vocabular excepţional, cu toate că scotea cu greu o vorbă. Gemenele nu învăţaseră încă să vorbească. Vocabularul lor personal de şoapte şi ţipete se suprapunea peste un cu totul alt tip de comunicare.

Janie luă cunoştinţă de el, simţi o afinitate instantanee, şi îl adoptă cu o bucurie năvalnică. Mama ei o ura şi se temea de ea; tatăl ei era o entitate îndepărtată şi irascibilă, mereu departe de casă sau ţipând la mama ei, ori închis în sine şi îmbufnat. Niciodată nu discutase cu el şi abia dacă schimbaseră vreo vorbă.

Aici însă se desfăşura o conversaţie – detaliată, fluentă, fascinantă, lipsită de cuvinte, punctată doar de râsete. Stăteau tăcute; se aşezau apoi toate deodată pe jos şi se uitau prin cărţile frumoase pe care le avea Janie; după care veneau la rând păpuşile. Janie le arătă cum putea să ia ciocolată din cutia aflată în cealaltă cameră fără să se mişte din loc şi să ridice până în tavan o pernă fără să o atingă câtuşi de puţin. Gemenelor le plăcu mult, dar cutia cu vopsele şi şevaletul le impresionară şi mai mult.

Era o legătură care le unea într-un singur tot; ceva nepieritor, ce va fi veşnic nou pentru ele şi nu se va repeta niciodată.

După-amiaza se scurse liniştită, blândă şi minunată ca zborul unui pescăruş; şi trecu la fel de repede. Când uşa din hol se dădu de perete cu zgomot şi se auzi răsunând glasul Wimei, gemenele erau tot acolo.

— E-n regulă, e-n regulă, haide înăuntru să bei ceva, doar n-o să stăm toată noaptea afară.

Îşi aruncă pălăria cât colo şi părul i se revărsă, sălbatic, peste faţă. Bărbatul o apucă brutal, trăgând-o de haine, şi o muşcă de obraz. Ea urlă:

— Eşti nebun, ticălosule!

Apoi le văzu pe cele trei fete care îi priveau cu atenţie.

— Doamne Sfinte şi Atotputernice, făcu ea, a umplut casa de negri.

— O să plece acasă, spuse cu hotărâre Janie. Le duc eu acasă chiar acum.

— Mă jur pe Dumnezeu, Pete, îi spuse ea bărbatului, e pentru prima oară când se întâmplă aşa ceva. Trebuie să mă crezi, Pete. Ce loc trebuie să-ţi închipui că e ăsta, mi-e şi groază să mă gândesc! Da' dă-le odată dracului afară! ţipă ea la Janie. Mă jur pe Dumnezeu, Pete, să mă bată dacă te mint; niciodată până acum…

Janie străbătu holul şi se opri lângă ascensoare. Se uită la Bonnie şi la Beanie. Ochii li se rotunjiseră. Gura lui Janie se uscase ca iasca şi era atât de ruşinată că i se muiaseră picioarele. Le băgă pe gemene în ascensor şi apăsă pe butonul de la parter, fără să le spună la revedere, deşi nu-şi dorea decât să le revadă.

Se întoarse liniştită înapoi în apartament şi închise uşa. Mama ei se ridică de pe genunchii bărbatului şi se împletici de-a curmezişul camerei. Dinţii îi străluceau şi avea bărbia umedă. Îşi întinse mâinile spre ea, şi parcă în loc de palme sau degete avea gheare – nişte gheare roşii şi ascuţite.

Ceva se petrecu atunci în Janie – ceva aidoma unui scrâşnet de dinţi, dar undeva cu mult mai adânc. Fără să se oprească din mers, îşi împreună mâinile la spate şi-şi ridică bărbia, astfel încât să-şi poată privi mama drept în ochi.

Glasul Wimei se opri brusc, ca tăiat. Încremeni aplecată asupra fetiţei de cinci ani, cu ghearele scoase şi încovoiate atârnând deasupra ei, ca un val însângerat, îngheţat înainte de a se sparge. Janie îi întoarse spatele, intră în camera ei şi închise liniştită uşa.

Braţele Wimei se traseră îndărăt într-un mod straniu, de parcă ar fi trebuit să imite cu exactitate mişcarea prin care se întinseseră.

Îşi recapătă controlul asupra lor, apoi îşi redobândi echilibrul şi, în sfârşit, îşi regăsi vocea. În spatele ei, dinţii

bărbatului clănţăneau uşor de pahar.

Wima se răsuci şi se îndreptă spre el, folosindu-se de mobile ca de un şir de cârje şi bastoane.

— Oh, Doamne, murmură ea, mi-a făcut pielea de găină...

— Nu eşti singura, spuse el.

Janie stătea întinsă în pat, la fel de ţeapănă şi de încordată ca un cuţit cu resort. Nu percepea nimic din jur şi nu dădea niciun semn de viaţă; se refugiase cumva într-o stare de inerţie şi atâta vreme cât avea s-o păstreze, nu i se putea întâmpla nimic.

„Dar dacă se întâmplă ceva”, veni o şoaptă, *„vei izbucni.”*

„Dar dacă nu izbucnesc, nu se va întâmpla nimic”, răspunse ea.

„Dar dacă se întâmplă ceva...”

Orele întunecate ale nopţii sosiră şi trecură una după alta.

Uşa se dădu de perete şi lumina se aprinse, orbitoare.

— A plecat, şi eu am o socoteală cu tine, copile. Ieşi de aici!

Halatul de baie al Wimei se învârteji lovindu-se de canaturile uşii, în timp ce femeia se răsucea şi părăsea camera.

Janie dădu în lături pătura şi coborî din pat. Fără să înţeleagă prea bine de ce, începu să se îmbrace, îşi puse rochia cea bună de stofă ecosez şi pantofii cu cataramă şi pantalonii tricotaţi, şi slipul cu iepuri desenaţi pe ei, la fel ca şi şosetele. Nasturii de la vesta de lână erau şi ei în formă de iepuri.

Wima stătea pe canapea, lovind întruna cu pumnul.

— Mi-ai stricat săr..., – spuse ea, şi sorbi dintr-un pahar cu picior – ...bătoarea, aşa că ar trebui să afli ce sărbătoresc. Tu nu ştii nimic, dar am avut un necaz mare şi nu mai ştiam cum să-l rezolv, dar acum totul s-a aranjat. Şi

o să-ţi spun în întregime despre ce e vorba, chiar acum, copilaş mic şi deştept ce eşti. Domnişoara Urechi de elefant. Domnişoara Gură mare. Deşteapto. Fiindcă pe tatăl tău pot să-l duc de nas, oricând, dar ce puteam să fac cu gura ta mare care meliţa zi şi noapte? Asta era problema mea, ce aveam să mă fac cu gura ta mare când urma să se întoarcă el. Ei bine, acum s-a aranjat, n-o să se mai întoarcă, friţii mi-au rezolvat problema.

Flutură o hârtie de culoare galbenă.

— Fetele deştepte ştiu că asta e o telegramă, şi telegrama spune, uite aici: „Vă informăm cu regret că soţul dumneavoastră...” Tatăl tău a fost împuşcat, asta regretă ei că trebuie să-mi spună... şi aşa vor sta lucrurile acum între noi: eu una o să fac ce vreau eu să fac, iar tu una, n-ai decât să-ţi bagi nasul pe unde vrei, dar nu în treburile mele. Mi se pare corect, ce zici?

Se întoarse, aşteptând răspunsul, dar nu mai era nimeni care să răspundă. Janie plecase.

Wima ştia, înainte încă de-a o face, că n-avea niciun rost să caute în debaraua din hol, dar cu toate acestea ceva o împinse să se năpustească şi să arunce o privire pe rafturile de sus. Nu era nimic acolo, cu excepţia podoabelor de la pomul de Crăciun, de care nu se mai atinsese de trei ani.

Rămase în mijlocul salonului, neştiind încotro s-o apuce.

— Janie? şopti ea.

Îşi puse mâinile pe obraji şi-şi dădu părul în lături. Dădu ocol de câteva ori încăperii şi întrebă cu glas tare:

— Ce se-ntâmplă cu mine?

Prodd obişnuia să spună:

— Asta e cu ferma: atunci când piaţa e bună, ai bani, iar când nu-i bună, ai măcar ce mânca.

De fapt, principiul opera cu mare greutate, deoarece legăturile sale cu piaţa erau slabe. Era cale lungă până la oraş, şi ce importanţă avea dacă se rupea vreun dinte al

furcii? „Tot mai avem cu ce lucra.” Şi dacă se rupeau doi sau opt sau doisprezece? „Atunci n-ai decât să mori. Niciun drum n-o să ajungă vreodată până aici. Cătunul ăsta n-o să fie nicicând prea mare.” Chiar şi războiul trecuse neobservat pe lângă ei, Prodd fiind prea în vârstă, iar în ce-l privea pe Lone – şeriful venise odată şi îi aruncase o privire debilului mintal care muncea la soţii Prodd şi se lămurise perfect.

Când Prodd era tânăr, mica fermă exista deja, iar când s-a însurat i-au mai adăugat o cameră. Dacă odaia ar fi fost folosită vreodată, pământul nu le-ar mai fi ajuns. Lone dormea în odaia aceea, desigur, dar nu era deloc acelaşi lucru, dat fiind că nu pentru el fusese construită.

Lone simţi primul schimbarea, chiar înainte ca doamna Prodd s-o simtă. Tăcerea ei era acum cu totul alta. Era tăcerea cuiva mândru de comoare lui; dar nuanţa mândriei ei se schimbase, ca şi cum comoara tăinuită nu mai era o rece nestemată, ci un vlăstar viu, înmugurit. Nu spuse nimic şi nu trase nicio concluzie; aflase doar şi ştia.

Continua să muncească la fel ca înainte. Muncea bine; Prodd obişnuia să spună că, orice ar fi putut pretinde ceilalţi, băiatul ăsta fusese cu siguranţă fermier înainte de accident. Nu-şi dădea seama că Lone învăţase de la el să cultive pământul în acelaşi fel în care pompa trage apa din adânc. Şi tot astfel îşi însuşea Lone tot ce voia.

Aşa încât, în ziua când Prodd coborî pe pajiştea dinspre sud, unde Lone muncea rotindu-şi neobosit coasa şuierătoare ce părea de acum că face parte din propriu-i corp, idiotul ştia ce vroia să-i spună fermierul. Prinse privirea lui Prodd pentru o fracţiune de secundă cu ochii săi tulburători şi ştiu, la fel de bine, că ceea ce urma să-i spună îl necăjea pe Prodd destul de rău.

Capacitatea de a înţelege nu mai constituia o problemă pentru el; în schimb, exprimările nuanţate nu-i erau la îndemână. Se opri şi se îndreptă spre copacii ce străjuiau pajiştea într-o latură şi înfipse vârful coasei într-un trunchi

uscat. Asta-i dădea timpul necesar pentru a-şi pregăti limba, care era încă greoaie şi împiedicată chiar şi după cei opt ani petrecuţi aici.

Prodd îl urmă, călcând încet. Se pregătea şi el, la rândul său.

Deodată, Lone ştiu ce să spună.

— M-am tot gândit… începu el.

Prodd tăcea, bucuros că poate să aştepte. Lone spuse:

— Ar trebui să plec.

Nu suna cum trebuie.

— Să mai umblu, spuse el, privindu-l.

Acum era mai bine.

— Da. Aşa deci, Lone. De ce?

Lone se uita mereu la el. *Pentru că tu vrei să plec.*

— Nu-ţi place aici? întrebă Prodd, deşi voise să spună cu totul altceva.

— Ba da. Prinse un gând din mintea lui Prodd: *Oare ştie?* şi propriul său răspuns: *Desigur că ştiu!*

Dar Prodd nu putea să-l audă. Lone spuse domol:

— Pur şi simplu e timpul să pornesc la drum, prin lume.

— Mda. Prodd dădu cu piciorul într-o piatră. Se răsuci să privească spre casă, întorcându-se pe jumătate cu spatele spre Lone, astfel încât putu să-i vorbească mai uşor.

— Când am venit aici, am construit camera lui Jack – camera ta, cea în care stai tu. Noi o numim camera lui Jack. Ştii de ce, ştii cine e Jack?

Da, gândi Lone. Nu spuse însă nimic.

— De vreme ce o să… de vreme ce vrei oricum să pleci, cred că nu mai contează pentru tine. Jack e fiul nostru…

Prodd îşi încleşta mâinile.

— Cred că sună nostim. Jack era micuţul pe care eram atât de siguri că-l vom avea încât i-am construit camera cu banii de seminţe. Jack, însă…

Privi din nou înspre casă, la conturul camerei adăugate ca o aripă de clădire, şi apoi de jur împrejur, spre stâncile ce mărgineau pădurea.

— ...nu s-a născut niciodată, încheie el.

— Aha, făcu Lone. Culesese expresia asta de la Prodd; era destul de folositoare.

— Dar acum, o să vină, totuşi, spuse Prodd dintr-o răsuflare.

Faţa îi strălucea.

— Suntem un pic cam bătrâni pentru asta, dar mai sunt niscaiva tătici mai vârstnici pe aici, şi mămici.

Se uită încă o dată spre casă şi spre hambar.

— Într-un fel, e mai bine aşa, înţelegi, Lone. Dacă ar fi apărut pe vremea când îl aşteptam, când ar fi crescut ferma ar fi fost prea mică pentru doi muncitori, iar eu n-aş fi avut unde să mă duc. În timp ce acum, socot că nu se mai pune problema; când el va fi mare, noi nu vom mai fi, iar el îşi va lua o nevastă cumsecade şi o s-o ia de la capăt, cum am făcut noi. Aşa că vezi, într-un fel, e mai bine aşa.

Părea că-şi pledează cauza. Lone nu dădu vreun semn că l-ar fi înţeles.

— Lone, ascultă-mă, nu vreau în ruptul capului ca tu să-ţi închipui că te dăm afară.

— Am zis deja că plec. Sforţându-se, găsi o formulă mai bună şi adăugă: înainte ca tu să-mi spui. *Asta,* se gândi el, *e cât se poate de corect.*

— Uite, o să-ţi mai spun ceva, zise Prodd. Am auzit vorbindu-se că oamenii care vor copii şi nu pot să-i aibă, uneori renunţă şi iau un copil străin şi-l adoptă. Şi uneori, cu un copil în casă totul se rezolvă şi li se naşte şi lor unul până la urmă.

— Aha, făcu Lone.

— Aşa că ce vreau eu să zic e că noi te-am luat pe tine, nu-i aşa, şi acum, uite ce se-ntâmplă!

Lone nu ştia deloc ce să spună. „Aha” nu părea potrivit.

— Îţi suntem foarte recunoscători, asta vreau eu să spun, aşa că nu vreau să crezi că te dăm afară.

— Am spus deja.

— Atunci e bine. Prodd zâmbi. Faţa îi era plină de riduri

din pricină că zâmbea des.

— Bine, spuse Lone. Despre Jack. Dădu din cap cu putere. E bine.

Luă coasa de acolo de unde o lăsase şi, când ajunse înapoi la brazda la care lucrase, se uită după Prodd. *Merge mai încet ca de obicei,* îşi zise el.

Următorul gând conştient al lui Lone a fost: „Ei bine, s-a terminat. Ce s-a terminat?” se întrebă el.

Privi de jur împrejur. „Seceratul”, îşi zise el. Abia atunci realiză că trecuseră vreo trei ore de la discuţia cu Prodd şi că în tot timpul acesta el muncise mai departe, ca şi cum un altul, şi nu el, mânuise în continuare coasa. El unul fusese… *plecat,* într-un anume sens.

Îşi luă, distrat, piatra de ascuţit şi se apucă să o plimbe pe tăişul coasei. Scotea un susur ca de oală ce fierbe, atunci când o plimba încet, şi un chiţăit de şoarece, când o plimba cu repeziciune.

Unde mai simţise el senzaţia aceasta a timpului care trece ca şi cum s-ar furişa prin spatele său?

Mişcă piatra cu încetineală. Mâncare şi căldură şi muncă. O prăjitură de ziua lui. Un pat curat. Un sentiment de… „Membru al colectivităţii” nu era o expresie pe care să o cunoască, dar asta era ceea ce gândea.

Nu, în amintirile lui nu exista un astfel de timp binecuvântat.

Mişcă piatra mai repede.

Strigăt de moarte în pădure. Vânător singuratic şi prada lui solitară. Seva se scurge şi ursul doarme şi păsările zboară spre sud, toţi laolaltă, nu pentru că ar fi fost membri ai aceleiaşi colectivităţi, ci numai fiindcă toate sunt fiinţe solitare rănite de aceeaşi durere.

Aşa fusese când timpul trecuse fără ca el să fi fost conştient de scurgerea lui. Aşa fusese aproape mereu, înainte de-a fi sosit aici. Aşa trăise el.

De ce să o ia de la capăt acum?

Îşi aruncă privirile roată peste câmp, la fel cum făcuse

Prodd, cuprinzând casa şi proeminenţa camerei adăugate şi pajiştea, şi pădurea ce înconjura ferma precum apa dintr-un bazin. „Când eram singur, se gândi, aşa trecea timpul pentru mine. Acum, timpul trece din nou la fel ca atunci, şi asta trebuie să însemne că sunt iarăşi singur".

Şi atunci înţelese că fusese singur dintotdeauna. Doamna Prodd nu-l îngrijise pe el, de fapt. Ea îl îngrijise tot timpul pe Jack al ei. O singură dată doar, în pădure, cufundat în apă şi suferinţă, fusese şi el o parte din ceva şi, în frig şi durere, acel ceva îi fusese smuls. Şi dacă de opt ani încoace crezuse că găsise altceva căruia să-i aparţină, atunci însemna că în toţi aceşti ani se înşelase.

Furia îi era străină; nu o mai simţise decât o singură dată până atunci. Acum însă o simţea că se apropie, ca un val ce-l făcea să se umfle, care îl sorbea şi îl lăsa sleit de puteri. Iar obiectul ei era el însuşi. Căci oare nu ştiuse tot timpul? Nu-şi dăduse el singur un nume, ştiind că numele acesta era o cristalizare a ceea ce fusese şi făcuse el dintotdeauna? Tot ce făcuse şi fusese el se putea rezuma într-un cuvânt: *singur.* De ce îşi dăduse oare voie să simtă altfel?

Fals. Fals ca o veveriţă cu pene sau ca un lup cu dinţi de lemn; nu o nedreptate, nici prefăcătorie – ci doar o greşeală care n-ar fi putut să-şi aibă locul sub soare… gândul că cineva ca el ar putea aparţine de ceva…

„Ai auzit, *fiule?* Ai auzit, *omule?"* „Ai auzit, Lone?"

Apucă trei tulpini lungi de timoftică şi le împleti laolaltă. Luă coasa şi o înfipse cu mânerul în pământul moale, îndeajuns de adânc ca să stea dreaptă. Înnodă tulpinile împletite de unul din mânere şi strecură piatra de ascuţit în buclă, astfel încât să nu cadă. Apoi se afundă în pădure.

Era deja târziu chiar şi pentru locatarii nocturni ai crângului; se făcuse frig la piciorul stejarului pitic şi era întuneric ca în inima unui mort.

Şedea de-a dreptul pe pământul gol. După o bucată de

timp, se lăsă puţin pe spate şi fusta de stofă ecosez i se ridică. Îşi simţea picioarele ca nişte sloiuri de gheaţă, mai ales când le biciuia vântul rece al nopţii. Nu-şi trăsese fusta la loc, fiindcă oricum nu conta. Mâna îi zăcea peste unul din nasturii caraghioşi ai puloverului; cu vreo două ore în urmă, îl pipăise întrebându-se ce-ar fi fost să fie un iepuraş fermecat. Acum nu-i mai păsa deloc dacă nasturele din mâna ei era sau nu un iepure din poveşti.

De când zăcea aici, aflase tot ce se putea afla stând în locul acesta. Ştia că dacă îţi ţii ochii deschişi până când simţi nevoia să clipeşti, şi te abţii să o faci, ochii încep să te doară. Şi că dacă îi ţii totuşi în continuare deschişi, te dor din ce în ce mai rău. Iar dacă te încăpăţânezi să stai cu ei deschişi în continuare, la un moment dat încetează să te mai doară.

Era prea întuneric acolo ca să-şi dea seama dacă ochii mai văd după aceea.

Mai aflase că, dacă stai absolut liniştit o perioadă lungă de timp, începi să simţi, de asemenea, dureri, care apoi se opresc. Atunci însă nu trebuie să te mişti deloc, oricât de puţin, pentru că dacă o faci te doare şi mai rău.

Când un titirez se învârte, el stă vertical şi se roteşte în jurul axului. Când se învârte mai încet, începe să se clatine. Când se roteşte foarte încet, începe să se clatine rău într-o parte şi într-alta, precum maiorul Grenfell după o petrecere. Atunci aproape că se opreşte şi cade într-o parte şi se loveşte, sărind de colo până colo şi izbindu-se de jur împrejur. După aceea încetează să se mai mişte cu totul.

Când fusese fericită cu gemenele, simţise că se învârte şi ea la fel. Când mama ei sosise acasă, titirezul dinăuntrul ei se oprise şi începuse să se clatine. Când mama o chemase, scoţând-o din pat, se clătina şi se legăna. Când se ascunsese aici, titirezul din ea se lovea şi zbura de colo colo. Acum nu se mai mişca deloc şi nici nu avea să se mai mişte vreodată.

Încercă să vadă cât poate să-şi ţină respiraţia. Nu

trăgând în prealabil aer adânc în piept, ci pur şi simplu respirând din ce în ce mai încet, sărind întâi o inspiraţie, şi sărind apoi o expiraţie, până ce ajunse ca pauzele să fie mai lungi decât respiraţiile.

Vântul îi ridică fusta. Nu mai simţi decât mişcarea şi chiar şi pe aceasta o percepu foarte slab, de parcă ar fi avut o pătură subţire pusă peste picioare.

Sfârleaza ei, cu avântul spulberat, se mişca în cerc, necontenit, cu marginile atingând podeaua, tot mai încet, până când, în cele din urmă, se opri…

…şi începu să se învârtă invers, pe cealaltă parte, dar nu foarte repede, deloc repede şi…

…se opri…

…şi din nou puţin înapoi, era mult prea întuneric pentru ca ceva să se mai poată roti şi chiar dacă s-ar fi putut, n-ar mai fi fost cu putinţă să vezi ceva, nici măcar să auzi, atât era de întuneric.

Dar cu toate acestea, ea se rostogoli. Se rostogoli pe o parte şi pe alta şi durerea îi strânse nările amândouă şi îi umplu stomacul umflându-i-l, ca o cantitate prea mare de sifon. Icni de durere şi începu să respire şi în timp ce respira îşi aminti cine era. Se rostogoli din nou pe o parte, fără să vrea, şi simţi ceva ca nişte vietăţi mici trecându-i peste faţă. Le alungă cu un gest lipsit de putere. Nu erau nişte năluciri, îşi dădu ea seama; erau cât se poate de reale. Scoteau şoapte şi chicoteau. Se sforţa să se ridice în şezut şi vietăţile acelea mici se grăbiră să treacă în spatele ei ca s-o ajute. Îşi lăsă capul în jos şi-şi simţi căldura respiraţiei pe piept. Una dintre vietăţi o lovi peste obraz, şi atunci, ridicând o mână, reuşi să o prindă.

— Ho, ho, făcu fiinţa.

Pe cealaltă parte, ceva moale, mic şi puternic se încolăci şi se lipi strâns de ea; simţi că este ceva neted şi viu.

— He, he, se auzi un alt glas.

Îşi petrecu un braţ în jurul lui Bonnie şi pe celălalt în

jurul lui Beanie, şi începu să plângă.

Lone se întoarse ca să împrumute o secure. Nu poţi face mare lucru cu mâinile goale.

Când ieşi din pădure, observă de îndată schimbările petrecute la fermă. Era ca şi cum toate zilele câte existaseră fuseseră mohorâte, iar acum ieşise soarele. Toate culorile deveniseră cu mult mai strălucitoare; mirosurile de hambar, de fân şi de fum de la sobă erau mai curate şi mai puternice. Porumbul se înălţa atât de sus şi de drept, încât părea că îşi pune la grea încercare rădăcinile.

Străvechea camionetă a lui Prodd mârâia şi scârţâia undeva în josul pantei. Luând-o de-a lungul hotarului, Lone coborî până ce zări vehiculul. După câte se părea, Prodd se hotărâse să are pământul necultivat. Camionul trăgea un plug aproape întreg, cu un singur brăzdar lipsă. Roata din dreapta intrase prea mult în brazdă, se înnămolise în ea şi se îngropase, astfel încât camionul se sprijinea pe osia din spate şi roata se învârtea aproape în gol. Prodd îngrămădea pietre dedesubt cu o cazma. Când îl zări pe Lone, o aruncă cât colo şi se năpusti în întâmpinarea lui, cu faţa strălucindu-i ca soarele. Îl luă pe Lone de coate şi-i scrută chipul, cercetându-l ca pe o pagină de carte, pe îndelete, trăsătură cu trăsătură, mişcându-şi buzele.

— Băiete, nu credeam că o să te mai văd vreodată, după cum ai plecat.

— Ai nevoie de ajutor, spuse Lone, referindu-se la camion.

Prodd înţelese greşit.

— Nu se poate, spuse el fericit. Să faci tot drumul ăsta înapoi numai ca să vezi dacă poţi da o mână de ajutor. Oh, mă descurc binişor de unul singur, Lone, crede-mă. Nu că nu ţi-aş fi recunoscător. Dar simt nevoia, zilele astea din urmă. Să muncesc, vreau să spun.

Lone se duse şi, ridicând cazmaua, se apucă să îngrămădească pietrele sub roată.

— Urcă la volan, spuse el.

— O să vezi ce-o să se bucure Ma când te-o vedea, spuse Prodd. Ca pe vremuri.

Se urcă în cabină şi porni motorul. Lone se propti cu şalele sub şasiu, apucându-l pe dedesubt cu mâinile şi, de îndată ce motorul ambreie, îl săltă de la pământ. Camionul începu să se ridice atât cât îi dădură voie suspensiile, şi chiar mai sus. Lone se lăsă pe spate. Roata prinse aderenţă şi camionul ţâşni înainte şi rulă pe pământul bătătorit.

Prodd coborî, veni în spatele camionului, şi se uită în groapă, fără rost.

— Spuneam că pun rămăşag că ai fost fermier odinioară, rânji el. Dar acum ştiu: ai fost mai degrabă un cric hidraulic.

Lone nu zâmbi. Nu zâmbea niciodată. Prodd se apropie de plug şi Lone îl ajută să-l salte în camion.

— Calul ne-a murit, explică Prodd. Camionul e bun, dar uneori aş vrea să mă pot feri de accidente ca ăsta. Îmi petrec jum'ate din timp scoţându-l afară. O să-mi cumpăr un alt cal, dar, ştii – nu mai fac nimic până ce nu soseşte Jack. Credeai probabil că pierderea calului o să mă necăjească, nu?

Privi înspre casă şi zâmbi.

— Acum, nimic nu mă mai poate necăji. Ai mâncat de dimineaţă?

— Da.

— Nu-i nimic, haide să mai mănânci ceva. O ştii pe Ma. Nu ne-ar ierta niciodată dacă nu ai veni la masă.

Se îndreptară spre casă, şi când Ma îl văzu pe Lone, îl strânse tare în braţe. Lui Lone i se strânse sufletul. Nu voia decât o secure. Se gândi că tot ce fusese înainte era de mult încheiat.

— Aşază-te acolo, că-ţi dau imediat ceva de mâncare.

— Ţi-am zis eu, spuse Prodd, uitându-se la ea şi zâmbind. Lone o privi şi el. Se îngreunase şi arăta fericită, ca o pisică ghemuită într-un şopron.

— Ce faci acum, Lone?

Lone se uită în ochii ei în căutarea unui răspuns potrivit.

— Lucrez, zise el. Făcu un gest cu mâna. Acolo, sus.

— În pădure?

— Da.

— Şi ce lucrezi? Şi, văzând că Lone întârzia cu răspunsul, întrebă: Eşti angajat undeva? Nu? Atunci – vânezi? Pui capcane?

— Pun capcane, spuse Lone, ştiind că asta era de-ajuns.

Se apucă să mănânce. De acolo de unde şedea putea să vadă camera lui Jack. Patul dispăruse. În locul lui era un altul, lung cât braţul lui, înfăţat în lână de un albastru-pal şi în muselină ornată cu funde înnodate pretutindeni.

După ce termină, rămaseră cu toţii în jurul mesei şi, un timp, nimeni nu mai spuse nimic. Lone privi în ochii lui Prodd şi descoperi gândul dindărătul lor: *E un băiat bun, dar nu din cei pe care ai vrea să-i ai prin preajmă şi să-ţi vină în vizită.* Nu reuşea să înţeleagă conceptul de *vizită* – imaginea aceea neclară şi veselă străbătută de zgomote difuze de conversaţii şi râsete. Recunoscu în asta una din multele lipsuri de care era conştient – lipsuri, mai degrabă decât greşeli, adică lucruri pe care nu le putea face şi pe care nici nu va fi în stare să le facă vreodată. Astfel încât îi ceru lui Prodd securea şi plecă.

— Crezi că e cumva supărat pe noi? întrebă doamna Prodd, privind neliniştită în urma lui Lone.

— El? făcu Prodd. N-ar mai fi venit pe-aici dacă ar fi fost. Şi eu m-am întrebat până acum.

Se îndreptă spre uşă.

— Să nu cumva să ridici ceva greu, auzi?

Janie citea cât putea de încet şi de atent. Nu era nevoie să citească cu glas tare, ci doar cu suficientă atenţie, astfel încât gemenele să poată înţelege. Ajunsese acolo unde femeia îl legase pe bărbat de stâlp şi apoi îl elibera pe celălalt bărbat, „rivalul meu, amantul ei vesel”, din

debaraua unde stătuse ascuns, şi-i înmâna biciul. Janie îşi ridică privirile în clipa aceea şi văzu că Bonnie dispăruse de lângă ea, iar Beanie se vârâse în căminul rece, prefăcându-se că e în căutarea unui şoarece ascuns în cenuşă.

— Vai, dar văd că voi nu mă ascultaţi deloc, spuse ea.

O vreau pe aceea cu poze, sosi mesajul tăcut.

— Am început să mă cam satur rău de tot de aia cu poze, cârcoti Janie. Închise totuşi *Venus în blănuri* de Sacher-Masoch şi o puse pe masă.

— Măcar asta conţine o poveste, se plânse ea, mergând spre rafturi. Găsi volumul pe care-l căuta între *Revolverul meu e iute* şi *Ivan Block ilustrat* şi îl luă cu ea înapoi în fotoliu. Bonnie se făcu nevăzută din cămin şi reapăru lângă scaun. Beanie şedea de partea cealaltă; oriunde s-ar fi aflat, percepea cât se poate de exact ce se petrecea pretutindeni. Iar cartea aceasta îi plăcea mai mult decât orice altceva, mai mult chiar decât lui Bonnie.

Janie deschise cartea la întâmplare. Gemenele se aplecară înainte, cu respiraţia întretăiată şi cu ochii lacomi.

Citeşte.

— Bine, bine, zise Janie. D 34556. Cordon de draperie. Cu elastic dublu. 90 de inchi[7] lungime. Galben, roşu de Burgundia, verde vânătoresc şi alb. 24,68 dolari. D 34557. Stil casă de ţară. Pelerină de stofă ecosez, Stuart sau Argyll, vezi ilustraţia, 4,92 dolari. D 34...

Şi din nou toate trei erau în culmea fericirii.

Fuseseră fericite din prima clipă când sosiseră aici, şi chiar şi în perioada agitată de dinainte. Învăţaseră cum să deschidă partea din spate a remorcilor de camion şi cum să stea întinse în fân fără să facă cel mai mic zgomot, şi Janie putea să facă să sară cârligele de pe frânghiile de rufe, iar gemenele, la rândul lor, erau capabile să apară în interiorul unei camere, cum ar fi de exemplu un magazin în timpul nopţii, şi să descuie pe dinăuntru uşile atunci când erau încuiate cu un anume tip de zăvor, pe care Janie nu-l putea

[7] 1 inch = 2,5 cm (n.tr.).

mişca, aşa cum putea să deschidă un zăvor cu drug sau cu şurub, care era închis dar nu şi răsucit. Ceea ce ele învăţaseră însă cel mai bine să facă, totuşi, era cum să abată atenţia celor care o urmăreau pe Janie. Descoperiseră, într-adevăr, fără putinţă de îndoială, că două fetiţe care aruncau cu pietre de la fereastra etajului doi sau care apăreau printre picioarele oamenilor şi le puneau piedici sau care se aşezau pe umerii oamenilor şi făceau pipi în gulerele lor, îi puneau în imposibilitatea de-a o mai prinde pe Janie, care de obicei o lua pur şi simplu la fugă. Ho-ho!

Iar casa aceasta era lucrul cel mai fericit dintre toate. Se afla la o depărtare de mile întregi de orice şi oricine şi nimeni nu venea vreodată pe aici. Era o casă mare, situată pe o colină, înconjurată de o pădure atât de deasă încât numai cu greu o puteai întrezări. Avea un zid înalt înspre drum şi un grilaj de nepătruns înspre pădure, prin care răzbătea un pârâu. Bonnie o descoperise într-o zi pe când, rupte de oboseală, se culcaseră şi dormiseră pe marginea drumului. Bonnie se trezise şi plecase în explorare de una singură, dăduse peste grilaj şi mersese de-a lungul lui până ce zărise casa. Le trebuise un timp îndelungat ca să găsească o cale de-a o aduce pe Janie înăuntru, până când Beanie căzuse în pârâul care curgea pe sub gard şi trecuse în partea cealaltă.

În camera cea mai mare erau mii de cărţi şi o mulţime de cearşafuri vechi în care se înfăşurau când le era frig. Jos, în camerele întunecoase şi reci din pivniţă, găsiseră vreo jumătate de duzină de lăzi pline cu conserve de legume şi nişte sticle de vin, pe care ulterior aveau să le spargă până la ultima, întrucât, deşi aveau un gust rău, miroseau minunat. Afară, în spatele casei, se găsea un iaz în care se scăldau cu mult mai multă plăcere decât în băile dinăuntru, lipsite de ferestre. Casa era plină de o mulţime de unghere ideale pentru jocul de-a v-aţi ascunselea. Exista până şi o încăpere mai mică, cu lanţuri prinse de perete şi cu bare de

fier.

Mergea mult mai repede cu securea.

Nu ar fi ajuns să descopere niciodată locul cu pricina dacă nu s-ar fi accidentat. În toţi anii aceştia în care umblase fără grijă prin păduri, cel mai adesea orbeşte şi fără să îi pese, nu căzuse niciodată într-o asemenea capcană. Păşise pe o ridicătură dezgolită, pentru ca în clipa următoare să se trezească cu şase metri mai jos, pe fundul unei capcane cu pereţi de humă, înăbuşită de ierburi şi tufişuri de mure. Se lovise la un ochi, iar braţul stâng îl durea insuportabil de la cot în sus.

După ce-şi croise drum afară, se apucase să cerceteze locul.

Poate că odinioară fusese un iaz pe povârniş, cu malul de jos şubred şi supus eroziunii. Dispăruse între timp, iar ceea ce rămăsese era o scobitură în creasta dealului, ce se adâncise cu mult, şi ai cărei pereţi se îngroşaseră pe dinăuntru şi încă şi mai mult pe dinafară, pe ambele părţi şi în faţă. Stânca de pe care căzuse ieşea din coasta dealului, prelungă şi surplombând depresiunea.

Cândva, pentru Lone nu avusese nicio importanţă dacă trăia în apropierea oamenilor sau nu. Acum, nu mai voia decât să poată fi ceea ce ştia că este – singur. Cei opt ani petrecuţi la fermă îi schimbaseră însă felul de viaţă. Avea nevoie de un adăpost. Şi cu cât se uita mai mult la locul acela ascuns, cu stânca ce îl acoperea ca un tavan şi cu cele două ieşituri de pământ, de-o parte şi de alta, cu atât i se părea mai mult că aduce cu un adăpost.

La început, făcuse o muncă de amenajare cât se poate de primitivă. Curăţase o porţiune suficient de mare de ierburile pe care le aruncase apoi afară, ca să poată sta întins confortabil, şi smulsese câteva tufişuri pentru ca ramurile să nu-l zgârie când intra şi ieşea. Apoi plouase şi fusese nevoit să sape un canal de scurgere pentru ca apa să nu se adune înăuntru; în fine, înjghebă pe creastă un

acoperiş grosolan de paie.

Pe măsură ce trecea însă vremea, începu să se simtă ataşat de locul acesta. Mai smulse nişte tufişuri şi bătători pământul, până ce făcu o podea înălţată. Mută din loc toate pietrele care nu erau perfect încastrate în peretele din fund şi descoperi astfel că pe alocuri se aflau adâncituri şi ieşituri pe care le putea folosi ca poliţe pentru puţinele lucruri pe care şi-ar fi dorit să le strângă. Începu să facă raiduri pe la fermele aflate la poalele munţilor, operând noaptea, luând doar câte puţin de la fiecare şi neîntorcându-se niciodată a doua oară în acelaşi loc, dacă nu era silit. Luă morcovi şi cartofi, cuie şi sârmă, un ciocan rupt şi o oală de fier uzată. Odată găsi o bucată de slănină căzută dintr-un camion de la abator. O duse în adăpost şi când se întoarse, descoperi că o mâncase un râs. Incidentul îl hotărâse să se apuce să construiască nişte pereţi, şi din acest motiv se întorsese la fermă ca să împrumute toporişca.

Tăie copaci, dintre cei mai mari pe care-i putea căra după ce-i jupuise de scoarţă, şi îi târî pe coasta dealului. Îi îngropă pe primii trei astfel încât să mărginească podeaua, iar pe ceilalţi îi fixă astfel încât să formeze nişte canaturi. Găsi argilă roşie, şi o amestecă cu muşchi de turbă, obţinând un mortar care nu putea fi atacat de insecte sau paraziţi şi nici înmuiat de apă. Ridică pereţii şi o uşă.

Nu se obosi să facă vreo fereastră, ci doar lăsă o jumătate de duzină de spaţii libere între parii de lemn de pe fiecare parte, şi ciopli şase beţe pe care să le poată vârî în deschizături când voia să le închidă. Prima vatră şi-o făcu în stil indian, în centrul adăpostului, cu o gaură în acoperiş prin care ieşea fumul. Sus, la înălţime, pusese stinghii înfipte în crăpăturile stâncii, în care să-şi agate bucăţi de carne pe care să le afume, în caz că avea să aibă vreodată norocul să strângă o cantitate suficient de mare.

Umbla pe afară, în căutare de pietre netede pentru vatră, când începu pe neaşteptate să simtă că îl atrage

ceva nevăzut. Sări ars şi se dădu îndărăt, ghemuindu-se lângă trunchiul unui copac, lipindu-se de el, ca un cerb hăituit.

Trecuse mult timp de când devenise conştient de senzitivitatea sa tainică, de care se folosea pentru a comunica cu copiii mici. Acum însă o pierduse; începuse să devină opac pe măsură ce dobândise darul vorbirii.

Cineva însă îl chemase pe această cale – cineva care „emitea” ca un copil, dar care nu era copil. Şi cu toate că acum simţea apelul mai slab şi estompat, esenţa era de o asemănare de neîndurat. Era dulce şi chemătoare; dar lui îi aducea în faţă plesnituri arzătoare de bici şi groaza trezită de lovituri zdrobitoare şi strigăte obscene şi amintirea vie a celei mai mari pierderi pe care o cunoscuse vreodată.

Nu se vedea nimic. Cu paşi înceţi, ieşi dindărătul copacului şi se înapoie lângă lespedea de piatră, pe care o apucase neîndemânatic cu gând să o desprindă din pământ. Munci cu îndârjire preţ de vreo jumătate de oră, străduindu-se să nu ia în seamă chemarea. După care cedă.

Se ridică cu o smucitură şi porni întins spre izvorul chemării, păşind printr-o lume devenită ca de vis. Cu cât mergea, cu atât chemarea devenea mai irezistibilă, iar vraja îl învăluia cu totul. Merse timp de vreo oră, fără să ocolească niciodată vreun obstacol dacă putea trece peste el sau de-a dreptul prin el, iar atunci când ajunse în poiana defrişată era într-o stare apropiată de somnambulism. Dacă şi-ar fi permis o cât de mică licărire de conştiinţă, ar fi însemnat să-şi stârnească un conflict sufletesc atât de infernal, încât n-ar mai fi fost capabil să-şi urmeze drumul nici măcar cu un pas. Clătinându-se pe picioare ca un orb, se îndreptă direct spre grilajul ruginit, de care se izbi cu putere, chiar peste ochiul rănit. Sprijinindu-se de gard, aşteptă până ce vederea i se limpezi; apoi se uită de jur împrejur, încercând să-şi dea seama unde se află – şi începu să tremure.

Preţ de o clipă avu un impuls de o claritate şi o

conştiinţă maxime: să iasă din locul acela şi să nu se mai întoarcă niciodată. Şi în chiar momentul când avu acest puseu de raţiune, auzul îi fu izbit de zgomotul pârâului – şi se întoarse spre el.

Se strecură în apă acolo unde pârâul se întâlnea cu grilajul şi îşi croi drum spre baza ţăruşilor. Da, spărtura se găsea în continuare acolo.

Aruncă o privire printre bare, dar ilicele de altădată crescuseră mai dese ca oricând. Şi nici nu se auzea nimic, acustic vorbind. Nu era decât chemarea…

Aidoma celei de odinioară, era un dor nestins, însingurare şi căutare şi nesaţ. Diferenţa consta în ceea ce voia. Povestea, fără cuvinte, despre teamă şi împovărare, şi despre grija iscată de povară. Spunea efectiv: *Cine o să mai aibă grijă de mine acum?*

Poate că apa rece l-a ajutat. Mintea lui Lone deveni cât se poate de limpede. Trase adânc aer în plămâni şi se scufundă. Ajunse de cealaltă parte, se opri imediat şi îşi scoase capul din apă. Ascultă cu atenţie, apoi se întinse pe burtă, lăsându-şi doar nasul afară din apă. Cu o grijă plină de delicii, se târî înainte pe coate, până ce ajunse sub arcada ramurilor de ilice şi putu să privească pe sub ea.

Pe mal şedea o fetiţă, îmbrăcată într-o rochie de stofă ecosez sfâşiată. Avea vreo şase ani. Faţa ei ascuţită, deloc copilăroasă, era trasă şi plină de îngrijorare. Atunci îşi dădu seama că se înşelase cu desăvârşire închipuindu-şi că se afla într-o siguranţă perfectă stând ascuns acolo: fetiţa se uita spre el, privindu-l ţintă.

— Bonnie! strigă ea ascuţit.

Nu se întâmplă nimic.

Rămase nemişcat acolo unde se afla. Ea continua să-l privească, şi continua să fie îngrijorată. Lone îşi dădu seama atunci de două lucruri: că îngrijorarea aceasta a ei constituia esenţa chemării; şi că, deşi continua să fie în gardă, ea nu-l considera îndeajuns de important ca să-i abată gândurile.

Pentru întâia oară de când se ştia, simţi amestecul acela tăios şi picant de enervare şi amuzament, numit ciudă. Urmă un val uriaş de uşurare, asemănător cu ceea ce-ar simţi cineva care lasă jos o greutate imensă pe care a cărat-o ani în şir. Nu-şi cunoscuse… într-adevăr nu-şi *cunoscuse* greutatea poverii pe care o dusese!

Şi tot ce fusese rechemat din amintire pieri.

Înapoi, în trecut se duseră loviturile de bici şi urletele, vraja, pierderea, alunecau departe în urmă; şi le amintea încă, dar duse în trecutul căruia îi aparţineau, şi retezaţi cârceii lor de nervi şi carne vie, astfel încât să nu se mai poată agăţa vreodată de prezentul lui. Chemarea nu era vârtejul acela de sânge şi emoţie amestecate, ci scâncetul fără rost al unui plod flămând.

Se cufundă şi se dădu îndărăt, strecurându-se pe sub grilaj, ca un crab mare şi leneş. Ieşi din pârâu, întoarse spatele chemării şi porni înapoi spre treburile lui.

Când ajunse îndărăt la adăpost, leoarcă de sudoare, ducând pe umăr o lespede de piatră de vreo jumătate de metru, era destul de obosit ca să uite de prudenţa sa obişnuită. Păşi grăbit, trecând prin tufişuri, spre luminişul din faţa uşii – şi acolo se opri brusc, ca lovit.

O fetiţă de vreo patru ani, complet dezbrăcată, stătea ghemuită pe vine la intrare.

Îi aruncă o privire şi ochii ei – ca şi întreaga faţă întunecată la culoare – părură să clipească.

— He, hee! făcu ea veselă.

Săltă piatra de pe umăr şi îi dădu drumul jos. Se apropie de fetiţă, aplecându-se şi umbrind-o, înalt până la ceruri şi ameninţător.

Copila nu păru deloc speriată. Îşi întoarse privirile de la el şi se apucă să ronţăie absorbită un morcov, răsucindu-l ca o veveriţă, de jur împrejur, pe măsură ce mânca.

O nouă mişcare îi atrase atenţia, făcându-l să se întoarcă: un alt morcov se ivi dintr-o spărtură de ventilaţie

din peretele de bârne, căzu pe jos şi fu urmat imediat de un altul.

— Ho, ho, auzi el. Se uită în jos, şi văzu atunci *două* fetiţe.

Lone avea un singur avantaj în această împrejurare, un avantaj preţios: îi lipsea orice tendinţă de a se îndoi de propria-i integritate mintală şi de a provoca o controversă cu sine însuşi în această privinţă. Se lăsă în jos şi o apucă pe una din fetiţe, ridicând-o în braţe. Când se îndreptă însă din şale, copila se făcuse nevăzută.

Cealaltă continua să se afle în acelaşi loc. Zâmbi plină de încântare şi atacă alt morcov.

Lone întrebă:

— Ce faci aici?

Glasul îi era răguşit şi aspru, necontrolat, ca de surdomut. Fetiţa tresări uluită şi încetă să mai mănânce; se uită la el cu gura căscată; şi gura plină cu morcovi o făcu să semene cu o sobă pântecoasă, cu uşa deschisă.

Lone se lăsă în genunchi. Fetiţa se uita ţintă la el, cu ochii în ochii lui – ochii aceia care-i porunciseră cândva unui om să se omoare şi care nu o dată îi siliseră pe ceilalţi să-l hrănească. Fără să înţeleagă prea bine de ce, era cât se poate de prudent. Nu simţea furie, nici teamă; voia pur şi simplu ca ea să stea liniştită acolo.

Când se satură să o mai privească întinse mâna spre ea. Fetiţa suflă cu zgomot, împroşcându-l în ochi şi în nas cu bucăţele de morcov crud, şi se topi în aer.

Se simţi cuprins de uimire – un sentiment ciudat, dat fiind că rareori fusese interesat de ceva până într-atât încât să se poată mira. Mai ciudat încă: uimirea era plină de respect.

Se ridică şi, sprijinindu-se cu spatele de peretele de bârne, le căută cu privirea. Stăteau una lângă cealaltă, ţinându-se de mână, uitându-se în sus la el, cu feţele lor mici împietrite, pândindu-i fiece mişcare.

O dată, cu ani în urmă, alergase după un cerb, să-l

prindă. O dată se întinsese să pună mâna pe o pasăre aflată în vârful unui copac. O dată plonjase într-un torent după un păstrăv.

O singură dată.

Lone pur şi simplu nu era făcut pentru a vâna ceva despre care ştia la modul empiric că nu-l poate prinde. Se aplecă şi ridică de jos lespedea de piatră, se îndreptă din şale şi, împingând într-o parte drugul ce zăvora uşa, intră în adăpost.

Aşeză lespedea de piatră lângă vatră şi împrăştie tăciunii de jur împrejurul ei. Adăugă un braţ de lemne, suflă cu putere peste tăciuni, apoi înfipse crăcăna de lemn verde şi atârnă de ea ceaunul de fier. În tot acest timp, în pragul uşii se conturau, încremenite, două capete cu ochişori strălucitori, care nu-i pierdeau niciun gest. Lone le ignoră cu desăvârşire.

Iepurele jupuit de blană se legăna agăţat de cârligul de sub gaura de evacuare a fumului. Îl coborî de acolo, îl tăie în patru, îi frânse şira spinării şi îl aruncă în ceaun. Dintr-o scobitură, luă nişte cartofi şi un pumn de sare grunjoasă, pe care îl aruncă la rândul lui în ceaun, împreună cu cartofii, după ce-i tăie în două cu toporişca. Vru să ia apoi morcovii din locul unde se aflau de obicei, dar cineva i-o luase înainte.

Se răsuci spre uşă şi se încruntă. Cele două capete se traseră la iuţeală înapoi. De afară se auziră chicoteli ascuţite.

Lone lăsă ceaunul să fiarbă vreo oră, timp în care ascuţi securea şi confecţiona o mătură ca a doamnei Prodd. Şi, foarte încet, înaintând centimetru cu centimetru, vizitatoarele sale se strecurară în încăpere. Privirile le erau aţintite asupra ceaunului care fierbea. Amândurora le lăsa gura apă.

Lone îşi văzu de treaba lui fără să le arunce vreo privire. Când se apropia de ele, fetiţele se dădeau înapoi, iar când se ducea în capătul celălalt al încăperii, intrau din nou. Jocul

se repetă şi, de fiecare dată, fetiţele mai înaintau cu câte o fracţiune infimă. Curând, retragerile se făcură tot mai scurte, iar înaintările – mai lungi, până când, în cele din urmă, Lone reuşi să trântească uşa.

În bezna ce se lăsase brusc, bolboroseala ceaunului şi trosnetele uşoare ale focului răsunară mai tare. Alt zgomot nu se auzea. Lone stătea cu spatele proptit de uşă şi-şi ţinea ochii strâns închişi, pentru a şi-i adapta cât mai repede la întuneric. Când şi-i deschise, razele asfinţitului, care se strecurau în dâre lungi printre bârne, împreună cu strălucirea tăciunilor aprinşi, luminau destul ca să poată desluşi tot ce se afla în încăpere.

Fetiţele dispăruseră.

Puse drugul de siguranţă şi dădu încet ocol camerei. Nimic.

Deschise cu atenţie uşa, apoi o dădu de perete. Nu erau nici afară.

Dădu din umeri şi, răsfrângându-şi buza de jos, îşi dori să fi avut mai mulţi morcovi. Apoi mută ceaunul de pe foc, lăsându-l să se răcească, ca să mănânce după ce-şi va fi terminat de ascuţit securea.

Într-un târziu, se apucă să mănânce. Tocmai îşi lingea degetele, în loc de desert, când o bătaie scurtă şi neaşteptată în uşă îl făcu să sară în sus.

În prag se afla fetiţa cu rochie în carouri. Părul îi era pieptănat, iar faţa – spălată. Ducea, cu un aer de prinţesă, ceva ce semăna cu o poşetă, dar care la o privire mai atentă se dovedea a fi o cutie de ţigări din lemn de teck, atârnată de umăr cu un şnur prins în cuie.

— Bună seara, spuse ea scurt. Treceam pe aici şi m-am gândit să vă fac o vizită. *Sunteţi acasă?*

Parodierea aceasta, a unei babe calice, care avusese cândva obiceiul să umble în acest fel cu cerşitul pe la uşi, era cu totul de neînţeles pentru Lone. Se mulţumi să-şi lingă în continuare degetele, fără să o slăbească pe fetiţă din priviri. Din spatele ei răsăriră dintr-odată capetele celor

două vizitatoare precedente, strecurând căutături furişe pe lângă uşă.

Nările fetiţei, apoi ochii ei, descoperiră ceaunul aburind. Îl cântări cu priviri pofticioase, jinduind. După care căscă brusc.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse sfioasă.

Săltă capacul cutiei de ţigări, scoase dinăuntru ceva alb pe care-l împături la repezeală, dar nu îndeajuns de repede totuşi pentru a nu se vedea că era vorba de o şosetă bărbătească, şi îşi tampona buzele cu ea.

Lone se ridică, luă o bucată de lemn, o puse cu grijă pe foc, apoi se aşeză la loc. Fetiţa mai făcu un pas înainte. Celelalte două o imitară, păşind înăuntru, după care se opriră, câte una de fiecare parte a uşii, aidoma unor soldaţi de jucărie. Chipurile le erau crispate de teamă. De data aceasta erau îmbrăcate. Una din ele purta o pereche de pantaloni bufanţi de damă, din in, cum nu se mai văzuseră de pe vremea primelor automobile. Îi veneau până la subţiori şi erau legaţi cu un şnur scămos ca cel al genţii, vârât prin nişte găuri de la cingătoare şi folosit pe post de bretele.

Cealaltă purta un slip gros de bumbac, sau, în orice caz, treimea lui superioară, care îi cădea până la genunchi, de unde atârna o bucată ruptă şi descusută de material.

Cu aerul desăvârşit al unei doamne traversând un salon şi îndreptându-se spre o bombonieră, fetiţa albă se apropie de ceaunul aburind, schiţă un zâmbet scurt spre Lone, plecându-şi pleoapele şi, atingându-l cu două degete, murmură:

— Îmi permiteţi?…

Lone întinse piciorul lui lung şi împinse ceaunul, mai departe de ea, aducându-şi-l la îndemână. Îl lăsă pe jos, suficient de departe pentru ca ea să nu-l poată ajunge. Apoi se uită la ea impasibil.

— Eşti un nenorocit de zgârie-brânză, pui de căţea! exclamă fata.

Nici de data aceasta cuvintele nu avură vreo semnificaţie pentru Lone. Înainte de a fi învăţat să înţeleagă ceea ce spuneau oamenii, asemenea remarci fuseseră lipsite de orice sens. Iar de atunci încoace, nu avusese ocazia să le fie ţintă. Astfel încât se uită la ea fără expresie şi trase ceaunul şi mai aproape de el.

Ochii fetiţei se îngustară şi faţa i se înroşi. Deodată începu să plângă.

— Vă rog, spuse ea. Mi-e foame. *Ne* e foame. S-a terminat tot ce era în conserve. Glasul i se stinse, dar izbuti să mai şoptească:

— Vă rog, vă rog.

Lone o privea împietrit. În cele din urmă, ea îndrăzni să facă un pas timid în direcţia lui. El ridică ceaunul, şi-l puse în poală şi îl strânse ostentativ.

— Bine, atunci nu vreau nimic din mizeria ta de…

Vocea însă i se frânse. Se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Celelalte două fetiţe o priveau în timp ce se apropia. Dinspre ele iradia o dezamăgire tăcută; expresiile lor elocvente o impresionară mult mai mult pe fetiţa albă decât pe el. Ea avea sarcina de a se îngriji de ele şi se dovedise sub aşteptări, fapt pe care atitudinea lor îl exprima fără cruţare.

El stătea cu ceaunul cald în poală, privind prin uşa deschisă afară, în noaptea ce se lăsa treptat. O imagine îi apăru în faţa ochilor, nechemată: doamna Prodd, venind cu o tavă de slănină aburindă, străjuită de revărsarea portocalie a ouălor prăjite şi spunându-i: „Acum şezi acolo şi mănâncă-ţi micul dejun”. O emoţie pe care nu era capabil s-o definească îl invadă dintr-odată, urcând dinspre plex şi punându-i un nod în gât.

Răsuflă anevoie, îşi vârî mâna în ceaun, scoase din el o jumătate de cartof şi dădu să şi-l bage în gură. Mâna însă refuză să-i dea drumul. Îşi lăsă încet capul în jos şi se uită la cartof ca şi cum n-ar mai fi ştiut ce este şi la ce foloseşte.

Răsuflă din nou adânc, dădu drumul cartofului înapoi în

ceaun, puse ceaunul jos, şi sări în picioare. Se propti în uşă, sprijinindu-se cu mâinile de canaturi, şi îşi făcu auzit glasul monoton şi aspru:

— *Staţi!*

Trecuse multă vreme de când porumbul ar fi trebuit să fie strâns. Cea mai mare parte era în picioare, dar ici şi colo tulpinile zăceau rupte şi îngălbenite, iar furnicile roşii le scurmau, agitându-se cu zgomot în toate părţile. În câmpul desţelenit, camionul zăcea împotmolit şi părăsit, cu semănătoarea la remorcă, înclinată în faţă peste bara de remorcare, cu grâul de iarnă revărsându-se peste margini. Din hornul casei nu se înălţa niciun fir de fum, iar uşa de la hambar se căsca, lăsată într-o rână, accentuând impresia de mizerie şi abandon.

Lone se apropie de casă şi urcă în pridvor. Prodd şedea într-un balansoar care nu se mai legăna, căci unul din lanţuri îi era rupt. Ochii cu pleoapele abia întredeschise priveau absent undeva, în gol.

— Bună, spuse Lone.

Prodd tresări şi se uită la Lone, privindu-l în ochi, fără a da vreun semn că l-ar recunoaşte. Îşi plecă privirile, se îndreptă în scaun, se pipăi rătăcit peste piept, până ce dădu de o bretea, trase de ea, apoi îi dădu drumul. O expresie de nelinişte îi străbătu chipul. Se uită din nou la Lone, care putu să simtă cum fermierul îşi recapătă treptat conştiinţa de sine.

— Ce faci, Lone, băiete! spuse Prodd. Cuvintele erau cele de odinioară, dar tonul cu care fuseseră rostite îţi aducea în minte furca ai cărei dinţi erau rupţi până la ultimul.

Se ridică, vesel, apropiindu-se de Lone şi-şi ridică mâna, vrând să-l bată pe umăr, dar, în aceeaşi clipă, păru să uite complet ce voise să facă; mâna îi rămase atârnând în aer preţ de o secundă, după care se lăsă încet în jos.

— Porumbul trebuie cules, spuse Lone.

— Mda, da, ştiu, răspunse Prodd, pe jumătate vorbind şi pe jumătate oftând. O să mă apuc de el. Mă descurc eu. Într-un fel sau altul, o să fie gata până la prima zăpadă. N-am pierdut nicio recoltă, adăugă el, cu o umbră de mândrie.

Lone se uită prin uşă şi văzu, pentru întâia oară, farfurii nespălate zăcând stivuite în bucătărie, înconjurate de roiuri de muşte.

— Copilul s-a născut? întrebă el, aducându-şi brusc aminte.

— A, da. Un băieţel minunat, exact cum…

Din nou păru să uite dintr-odată ce voise să spună. Cuvintele îşi încetiniseră ritmul şi se opriseră, aidoma mâinii pe care o întinsese adineauri.

— Ma! strigă el brusc, fă-i ceva de mâncare băiatului, că a venit pe la noi!

Se întoarse către Lone, stânjenit.

— E acolo, spuse el arătând cu capul. Strigă tare, poate că te aude. Poate.

Lone se uită într-acolo, dar nu văzu nimic. Căută privirea lui Prodd şi, timp de o clipită, începu să cerceteze. Nici nu apucă să se apropie îndestul ca să-şi dea seama despre ce este vorba, că se retrase ca ars în faţa a ceea ce întrezări. Se întoarse repede şi spuse:

— Am adus toporişca.

— A, bine. Puteai s-o păstrezi.

— Am şi eu una. Vrei să culegem porumbul ăla?

Prodd se uită absent spre lanurile de porumb.

— N-am pierdut niciun muls, spuse el.

Lone se îndreptă spre hambar ca să caute o seceră. Umblând prin grajd, descoperi că vaca murise. Se îndreptă spre câmp şi se apucă singur de lucru. După un timp îl zări pe Prodd, în depărtare, la celălalt capăt al câmpului, muncind la rândul său, cu aceeaşi înverşunare.

După ce trecuse cu mult de amiază, pe când mai aveau puţin până să termine de tăiat porumbul, Prodd se făcu

nevăzut în casă, de unde ieşi după vreo douăzeci de minute ducând o tavă cu sandvişuri şi un ulcior. Pâinea era uscată, iar sandvişurile erau făcute cu carne de vită luată din rezerva pentru „zile negre”, de care, după cum îşi amintea Lone, doamna Prodd nu se atingea niciodată, în ulcior era limonada caldă, în care pluteau muşte moarte. Lone nu puse nicio întrebare. Se aşezară pe marginea jgheabului pentru adăpatul calului şi mâncară.

După aceea, Lone se duse pe ogorul desţelenit şi se apucă să despotmolească camionul. Prodd îl urmă, sosind la timp ca să-l pornească şi să-l scoată de acolo. Restul zilei fu ocupat cu semănatul, Lone încărcând semănătoarea şi punând în patru rânduri umărul ca să degajeze camionul din gropile în care se încăpăţâna să se împotmolească. Treaba odată terminată, Lone îl conduse pe Prodd la hambar, unde petrecu o frânghie pe după gâtul vacii moarte şi o trase cu camionul cât putu de aproape de marginea pădurii. Când, la urmă, băgară în sfârşit camionul în hambar, pentru noapte, Prodd zise:

— E limpede că ar fi nevoie de un cal!

— Spuneai ultima dată că nu-i simţi deloc lipsa, îi aminti Lone, fără tact.

— Acum o simt. Prodd se concentra şi, amintindu-şi, zâmbi. Da, aşa e, nimic nu mă necăjea pe atunci câtuşi de puţin, ştii tu de ce. Continuând să zâmbească, se întoarse spre Lone şi-i spuse: Hai în casă.

Nu încetă să zâmbească în tot timpul drumului.

Intrară în bucătărie. Era chiar mai rău decât se văzuse de afară, iar pe deasupra şi ceasul era oprit. Prodd deschise uşa camerei lui Jack şi, zâmbind întruna, îi spuse:

— Aruncă-ţi o privire, băiete. Intră înăuntru şi uită-te.

Lone păşi în odaie şi se uită în coşul împletit. Căptuşeala de muselină era sfâşiată, iar aşternutul albastru era umed şi urât mirositor. Copilul avea ochii ca nişte cuişoare de tapiţerie şi pielea de culoarea muştarului. Un păr scurt, ca de cal, negru-albăstrui, îi acoperea craniul, şi respira cu

zgomot.

Chipul lui Lone nu-şi schimbă expresia. Se întoarse în bucătărie şi se aşeză pe un scaun, aţintindu-şi privirea asupra unei perdele de dimie, care zăcea pe jos.

Zâmbind, Prodd ieşi din camera lui Jack şi închise uşa după el.

— Vezi, el nu-i Jack; asta-i singura consolare. Ma a plecat să-l caute pe Jack, aşa socot. N-avea cum să se mulţumească cu altceva, mai prost, ştii şi tu asta, de fapt.

Zâmbi iar.

— Ce-ai văzut acolo înăuntru, doctorul zice că se cheamă mongoloid; e de ajuns să-l laşi acolo şi poate c-o să crească până ce ajunge cât unul de trei ani, şi o să rămână aşa timp de vreo treizeci de ani. Du-l la un specialist mare de la oraş şi o să crească atunci cât unul de vreo zece ani.

Zâmbi în vreme ce vorbea:

— Aşa a spus doctorul, cel puţin. Dar nu pot totuşi să-l omor, nu? El i-ar fi plăcut lui Ma, că tot iubea ea plantele şi toate celelalte.

Prea multe cuvinte şi era greu să le auzi, din pricina acelui zâmbet larg şi înţepenit. Lone îşi ridică ochii şi-i aţinti spre Prodd. Şi descoperi exact ce îşi dorea Prodd – lucruri de care nici Prodd nu-şi dădea seama. Astfel încât le îndeplini el.

Când termină, făcu împreună cu Prodd curăţenie în bucătărie şi scoaseră coşul împletit şi-l arseră, laolaltă cu scutecele croite cu atâta grijă din cearşafuri vechi, şi făcură o grămadă din dulapul cu lenjerie de in, din cada cea nouă de formă ovală, din email, din morişca de celuloid şi din ghetuţele de fetru cu moţurile lor rotunde de puf, rânduite în cutia de celofan.

Prodd îl conduse vesel până în pridvor.

— Aşteaptă doar până s-o-ntoarce Ma; o să-ţi facă o prăjitură de-o să te îndopi până n-o să mai poţi.

— Ar fi bine să repari uşa asta, spuse Lone răguşit. O să mă întorc.

Ducându-şi povara în spinare, porni greoi în susul dealului şi apoi o luă prin pădure. În timp ce-şi ţâra paşii, lupta din greu cu nişte gânduri care nu voiau deloc să se transforme în cuvinte sau imagini. Despre copiii ăştia; despre cei doi Prodd. Una era când fuseseră singuri, şi alta când îl luaseră pe el; ştia asta acum. Şi el, una era când fusese singur, dar dacă-i lua pe aceşti copii la el era altceva. Nu avusese nicio obligaţie faţă de Prodd când se dusese la el în după-amiaza aceasta; acum însă, dată fiind situaţia în care îl găsise, *avea* una. Şi trebuia să se mai ducă pe la el.

Singur. Lone Lone singur[8]. Prodd era singur acum şi Janie era singură şi gemenele – mă rog, ele se aveau fiecare pe cealaltă, dar erau ca o singură persoană împărţită, care era singură şi ea. El însuşi, Lone, era tot singur; faptul că cei trei copii erau cu el nu conta deloc.

Poate că Prodd şi soţia lui nu fuseseră singuri. Nu avea cum să mai ştie. Dar nicăieri pe lumea aceasta nu mai exista nimeni şi nimic aidoma lui Lone. Numai aici, în adâncul lui. Lumea întreagă îl alunga pe Lone. Chiar şi cei doi Prodd o făcuseră, atunci când se pusese problema. Janie fusese şi ea alungată, şi gemenele de asemenea, după cum zicea Janie.

„Ei bine, să ştii că eşti cu totul singur te ajută într-un fel”, îşi zise Lone.

Noaptea se îngâna cu ziua când ajunse acasă. Deschise uşa cu genunchiul şi intră. Janie desena ceva pe o farfurie veche de porţelan, cu salivă şi puţin noroi. Gemenele şedeau, ca de obicei, într-una din scobiturile din stâncă, şoptind intre ele.

Janie sări în picioare.

— Ce-i asta? Ce-ai adus?

Lone îşi depuse cu grijă povara pe podea. Gemenele îşi făcură apariţia, fiecare de câte o parte a boccelei de pe jos.

---

[8] Joc de cuvinte intraductibil: *Lone Lone alone* (n.tr.).

— E un bebeluş, spuse Janie. Se uită la Lone. E un bebeluş, nu?

Lone dădu din cap. Janie se uită din nou.

— E cel mai oribil pe care l-am văzut vreodată.

— Nu da atenţie. Dă-i ceva de mâncare.

— Ce?

— Nu ştiu, spuse Lone. Şi tu eşti copil. Ar trebui să ştii.

— De unde l-ai luat?

— De la o fermă, de pe-acolo.

— Eşti un răpitor de copii, ştii asta? spuse Janie.

— Ce-i aia răpitor?

— Unul care fură copii, aia e. Când o să afle, poliţiştii o să te prindă şi o să te împuşte şi o să te ardă pe scaunul electric.

— Atunci e bine, zise Lone uşurat. N-o să afle nimeni. Nu ştie decât un singur om, şi cred că a şi uitat. E tăticul lui. Maică-sa a murit, dar taică-su nu mai ştie nici de asta. Crede c-a plecat undeva, în est. O aşteaptă să se-ntoarcă. Oricum, dă-i ceva să mănânce.

Îşi scoase jacheta. Fetele făcuseră o căldură prea mare înăuntru. Copilul zăcea întins acolo unde îl pusese, cu ochii săi goi ca nişte nasturi deschişi, răsuflând zgomotos. Janie stătea lângă foc, supraveghind oala aburindă. Într-un târziu, cufundă în ea polonicul şi turnă nişte zeamă într-o căniţă.

— Lapte, zise ea în timp ce făcea toate acestea. Va trebui să începi să şterpeleşti lapte pentru el, Lone. Bebeluşii mănâncă lapte mai ceva ca pisicile.

— Bine, zise Lone.

Gemenele priveau, cu ochii căscaţi, cum Janie turna supa în gura copilului.

— A înghiţit ceva, spuse ea optimistă.

Fără umbră de ironie şi numai pentru că faptul era vizibil, Lone spuse:

— Poate prin urechi.

Janie îl trase de hăinuţă şi-l ridică în şezut. De data aceasta gâtul primi o porţie mai mare decât urechile, dar

fără ca gura să primească mai mult.

— A, da! Aş putea s-o fac! exclamă Janie deodată, ca pentru a răspunde unei observaţii. Gemenele chicotiră şi începură să ţopăie. Janie depărtă puţin căniţa de faţa copilului şi îşi îngustă ochii. Copilul începu de îndată să se înece şi să scuipe supă.

— Încă nu merge chiar aşa cum trebuie, dar o să reuşesc eu până la urmă, declară Janie.

Continuă să încerce vreme de vreo jumătate de oră. Până la urmă, copilul adormi.

Într-o după-amiază, Lone privi ce privi, apoi o înghionti cu piciorul pe Janie.

— Ce se petrece acolo?

Fetiţa se uită la rândul ei şi-i răspunse:

— Stă de vorbă cu ele.

Lone aprobă.

— Şi eu puteam face asta. Să-i aud pe copii.

— Bonnie spune că toţi copiii pot, şi ai fost şi tu copil, nu-i aşa? Eu nu mai ştiu dacă am putut vreodată, adăugă ea. Doar pe gemene le aud.

— Ce vreau eu să spun, preciză Lone pedant, e că atunci când eram mare îi puteam înţelege pe copii.

— Atunci înseamnă că erai idiot, spuse Janie categoric. Idioţii nu-i pot înţelege pe oameni, dar îi pot înţelege pe copii, Domnul Widdecombe, ăsta-i omul la care locuiau gemenele, avea odată o iubită care era idioată. De la Bonnie am aflat asta.

— Bebe e un soi de idiot, din câte mi s-a spus.

— Mda, dar Bonnie zice că e puţin mai altfel. E ca o maşină de calculat.

— Ce-i o maşină de calculat?

Janie adoptă atitudinea răbdătoare a învăţătoarei sale de la grădiniţă, exagerând-o un pic.

— E ceva plin de butoane pe care apeşi şi-ţi dă răspunsul corect.

Lone scutură din cap în semn că nu înţelege.

— Bun, dacă ai trei cenţi şi cu patru cenţi şi cu cinci cenţi şi cu şapte cenţi şi cu opt cenţi – cât fac împreună?

Lone dădu din umeri neajutorat.

— Ei, dacă ai o maşină de calculat, apeşi un buton pentru *doi* şi unul pentru *trei* şi câte unul pentru toate celelalte şi după aceea tragi de o manetă, iar maşina îţi spune cât fac împreună. Şi e totdeauna corect.

Lone cântări cu grijă tot ce auzise şi la sfârşit dădu din cap afirmativ. Apoi se îndreptă spre lada cu portocale pe care era pus acum coşul lui Bebe, asupra căruia gemenele stăteau aplecate în extaz.

— Nu are butoane pe care să apeşi, observă el.

— Era doar un fel de a vorbi, ca să te fac să înţelegi, replică Janie, cu un aer superior. Uite, îi spui ceva lui Bebe, şi apoi îi spui altceva. El o să le pună laolaltă şi o să-ţi spună ce iese, exact aşa cum face maşina de calculat cu unu adunat cu doi şi cu…

— Bine, dar ce anume? Ce fel de „ceva”?

— Orice. Janie îl privi chiorâş. Ştii, Lone, eşti cam prost de felul tău. Trebuie să-ţi repet fiecare lucru de zece ori. Acum, ascultă aici: dacă vrei să afli ceva, îmi spui mie, iar eu îi spun lui Bebe, iar el află răspunsul şi îl spune gemenelor, şi ele mi-l spun mie, iar eu ţi-l spun ţie; şi acum, zi, ce vrei să afli?

Lone se uită la flăcările din vatră.

— Nu ştiu nimic ce-aş vrea să aflu, răspunse el.

— Şi totuşi, ai capul plin de tot felul de prostii cu care mă pisezi.

Deloc ofensat, Lone se aşeză şi rămase pe gânduri. Janie se apucă să-şi râcâie o crustă mare şi vineţie de pe genunchi, ciupind-o delicat cu unghiile de jur împrejur şi dându-i treptat forma unei paranteze.

— Să zicem că am un camion, spuse Lone o jumătate de oră mai târziu, şi camionul ăsta se împotmoleşte mereu pe câmp; pământul e prea crăpat. Să zicem că vreau să-l fac în

aşa fel încât să nu se mai împotmolească deloc. Bebe poate să-mi spună aşa ceva?

— Orice, ţi-am spus doar, replică Janie tăios. Se întoarse şi se uită la Bebe. Zăcea pe spate ca întotdeauna, cu ochii aţintiţi prosteşte în sus. Apoi se uită înspre gemene.

— Nu ştie ce-i ăla un camion. Dacă vrei să-l întrebi ceva, trebuie să-i dai toate detaliile, ca pe urmă să le poată strânge laolaltă.

— Ei bine, ştii ce-i un camion, spuse Lone, şi ce înseamnă pământ moale şi ce este o brazdă. Spune-i tu.

— Bine, e-n regulă.

Reluă ritualul de rutină, trimiţându-i lui Bebe întrebarea şi primind răspunsul de la gemene. După care râse.

— Zice să nu mai conduci camionul pe câmp şi atunci n-o să se mai împotmolească. Ţi-ar fi putut trece şi ţie prin minte, cap sec ce eşti!

— Bun, presupune că trebuie să-l conduci pe acolo, aşa că? spuse Lone.

— Îţi închipui c-o să-i pun întrebări tâmpite toată noaptea?

— E-n regulă, e clar că nu poate să răspundă aşa cum ai zis.

— Poate, şi-ncă cum!

Văzând că nu este crezută, Janie îşi reluă corvoada cu îndârjire. Următorul răspuns sună astfel:

— Pune-i nişte roţi mari şi late.

— Să zicem că nu ai bani ca să le cumperi şi nici timp şi unelte ca să le faci?

De data aceasta, răspunsul sună astfel:

— Fă-l foarte greu acolo unde pământul e tare şi foarte uşor acolo unde pământul e moale, şi va fi în regulă.

Janie fu cât pe ce să-l pocnească când Lone ceru să-i spună cum se poate face asta şi manifestă o uşoară agasare când Lone respinse sugestia de-a încărca şi descărca nişte pietre în acest scop. Se plânse nu numai de faptul că era o prostie, ci şi de acela că Bebe îmbina fiecare

element pe care i-l dădea cu un altul pe care i-l dăduse anterior şi că oferea astfel răspunsuri corecte, dar inutilizabile, ce includeau sume în care erau luate în calcul coeficientul de uzură al pneurilor, la care se adăuga greutatea bulionului, plus supa, plus cuiburile de păsări, plus copiii, plus moliciunea solului şi diametrul roţilor plus greutatea paielor. Lone se încăpăţâna să repete întrebarea iniţială şi impasul final fu atins odată cu concluzia că există o soluţie pentru ceea ce voia el, dar că ea nu poate fi găsită decât cu ajutorul unor date suplimentare ce nu se aflau în posesia lui şi nici a lui Janie. Aceasta spuse că ei una i se părea că e vorba de ceva în genul lămpilor de radio, astfel încât Lone sparse în noaptea următoare un atelier de reparat aparate de radio, de unde fură un teanc de cărţi de specialitate. Continuă să se încăpăţâneze, neobosit, până când în cele din urmă Janie încetă să se mai opună, dat fiind că nu mai avea putere s-o facă, dar nici nu-l ajută în căutările sale. Zile în şir răsfoi, scrutându-le, manuale de electricitate elementară şi de radio, care nu aveau niciun înţeles pentru ea, dar pe care aparent Bebe le putea absorbi mult mai rapid decât i le transmitea ea.

Până la urmă, toate condiţiile au fost întrunite: era un obiect pe care Lone putea să-l facă singur, care includea un singur mâner mic pe care trebuia să-l împingi pentru a face camionul mai greu şi să-l tragi ca să devină mai uşor, la care se adăuga un accesoriu, la fel de simplu, care mărea puterea roţilor din faţă – ceea ce, conform părerii lui Bebe, era o condiţie *sine qua non.*

În adăpostul pe jumătate grotă, pe jumătate bordei, în care vatra fumega în mijlocul încăperii, iar carnea agăţată sus în horn se afuma învârtindu-se încet în curentul ascendent, ajutat de două fetiţe mute, de un sugar mongoloid şi de o fetiţă cu limba ascuţită, ce părea să-l dispreţuiască, dar care nu se dezlipea de lângă el niciodată, Lone construi dispozitivul. Făcu asta nu pentru că l-ar fi interesat în mod deosebit aparatul în sine, nici pentru că şi-

ar fi dorit să-i priceapă modul de funcţionare (care era şi avea să rămână pentru totdeauna deasupra înţelegerii sale), ci numai fiindcă un bătrân, care îl învăţase cândva un lucru căruia nu-i putea da un nume, înnebunise de durere şi trebuia să muncească şi nu-şi putea permite să-şi cumpere calul de care avea nevoie.

Merse aproape toată noaptea, ducând cu el dispozitivul, şi îl instală în ceasurile întunecate dinaintea zorilor. Ideea de „surpriză plăcută” era ceva de neconceput pentru Lone, dar felul în care procedă însemna acelaşi lucru. Voia să fie gata înainte de a începe ziua de muncă, şi fără ca bătrânul să mai piardă timpul învârtindu-se de jur împrejur şi punându-i întrebări la care n-ar fi putut să răspundă.

Camionul zăcea împotmolit în câmp. Lone desprinse dispozitivul agăţat pe după gât şi se apucă să-l monteze, urmând cu exactitate instrucţiunile obţinute de la Bebe. Nu era mare lucru de făcut: un fir subţire de sârmă, care se înfăşură de două ori în jurul cutiei de viteze şi era prins cu o clemă de inelele resorturilor din faţă, şi nişte periuţe care atingeau partea dinăuntru a roţilor. Acesta era dispozitivul de propulsie a roţilor din faţă. Apoi, cutiuţa cu cele patru cabluri argintii, fixată de axul volanului, fiecare cablu îndreptându-se către un colţ al saşiului.

Se urcă în cabină şi trase mânerul spre el. Şasiul trosni ca şi cum camionul s-ar fi înălţat în vârful picioarelor. Împinse mânerul înainte. Camionul se aşeză cu osiile şi diferenţialul pe pământul solid, cu o izbitură care făcu să i se clatine capul. Se uită cu admiraţie la cutiuţă şi la levier, apoi deconecta totul. Cercetă celelalte comenzi din cabină, care se aflaseră de la bun început acolo: pedalele şi butoanele, pârghiile şi comutatoarele. Scoase un oftat.

Ar fi vrut să fie destul de deştept ca să poată conduce un camion.

Coborî din cabină şi urcă dealul, îndreptându-se spre casă ca să-l trezească pe Prodd. Prodd nu era acolo. Uşa de

la bucătărie se legăna în bătaia vântului, cu geamul spart şi împrăştiat pe jos. Sub chiuvetă, un roi de viespi îşi construia cuibul. Pretutindeni plutea un miros de duşumele murdare şi de praf, de mucegai şi sudoare învechită. Altfel era destul de curat, aproape la fel ca după curăţenia făcută împreună cu Prodd, ultima oară. Singurul lucru nou, cu excepţia cuibului de viespi, era o bucată de hârtie fixată de perete cu câte o pioneză înfiptă în fiecare colţ, scrisă de la un cap la altul. Lone o desprinse cu cea mai mare grijă, o netezi pe masa din bucătărie şi o răsuci de două ori. Apoi o împături şi o vârî în buzunar. Oftă din nou.

Ar fi vrut să aibă destulă minte ca să înveţe să citească.

Părăsi casa fără să se mai uite înapoi şi se afundă în pădure. N-avea să se mai întoarcă niciodată aici. Camionul rămase acolo unde se afla, părăsit în soare, deteriorându-se cu încetul, lăsându-şi carcasa deja uzată pradă ruginii, desfăcându-se treptat în bucăţi de jur împrejurul ciudatelor cabluri argintii, rezistente şi strălucitoare. Alimentat la infinit de emisia lentă de energie atomică, dispozitivul constituia soluţia practică a zborului fără aripi, cheia unei noi ere a transporturilor şi a călătoriilor interplanetare. Construit de un idiot şi folosit prosteşte pentru a înlocui un cal mort, abandonat prosteşte, uitat cu nepăsare… Primul generator de antigravitaţie de pe Pământ.

Idiotul!

Dragă Lone agăţ asta aici unde săl poţ vedea uşor eu o şterg de aici. nu ştiu de ce am stat atâta până so fac. Ma sa înapoiat la Wmsport pensilvana[9] *şi a plecat de foarte mult timp şi eu am obosit so tot aştept. Am vrut eu să vând camionul ca să fiu mai sigur căm pot plăti drumul dar e nămolit atât de rău acum, că nu pot să merg cu el la oraş ca săl vând. Aşa că o să plec oricum şi o să am cale lungă de mers de vreme ce ştiu că Ma e la capătul celalt. Nu te îngriji de fermă cred că Orişicum mă cam săturasem de ea.*

[9] Williamsport, Pennsylvania (n.tr.).

Şi ia ori ceţ doreşti, dacă îţi doreşti Ceva. Eşti un băiat bun ai fost un preten bun, aşa că rămâi cu bine până ce neom vedea din nou, dacă o să ne mai vedem. Dumnezeu să te binecuvânteze prietenul tău E. Prodd.

Lone o puse pe Janie să-i citească scrisoarea de patru ori într-un interval de trei săptămâni, şi fiecare nouă lectură părea să adauge un nou element fierberii ce dospea înăuntrul lui. Cea mai mare parte a frământărilor lui se desfăşurau în tăcere; de câteva ori însă ceru ajutor.

Crezuse că Prodd era singura legătură cu tot ce se afla în afara lui, iar copiii – doar nişte camarazi cu care împărţea aceeaşi vizuină de la marginea lumii oamenilor. Pierderea lui Prodd – ştia cu o siguranţă de nezdruncinat că nu avea să-l mai vadă niciodată pe bătrân – însemna pierderea vieţii înseşi. În ultimă instanţă, era pierderea a tot ce însemna conştiinţă, îndrumare şi cooperare; a tot ce se afla deasupra şi dincolo de ceea ce reprezenta simpla viaţă vegetativă.

— Întreabă-l pe Bebe ce e un prieten.

— Zice că e cineva care continuă să te iubească, indiferent dacă-i mai placi sau nu.

Prodd şi soţia lui îl dăduseră afară când le stătuse în drum, după toţi acei ani, şi asta însemna că fuseseră gata s-o facă şi în primul an, ori în al doilea, ori în al cincilea – tot timpul, oricând. Nu poţi spune că eşti o parte din ceva sau cineva care se simte liber să se poarte astfel cu tine. Dar, prieteni... poate că doar încetau să-l mai placă pentru un timp, sau poate că îl iubiseră de fapt tot timpul.

— Întreabă-l pe Bebe dacă poţi fi cu adevărat o parte din cineva pe care îl iubeşti.

— Zice că doar dacă te iubeşti pe tine însuţi.

Cota lui de nivel şi ţelul spre care tindea fuseseră constituite vreme de ani şi ani de ceea ce i se întâmplase pe malul iazului. Trebuia neapărat să înţeleagă ce se petrecuse atunci. Dacă ar putea înţelege asta, era sigur că

ar fi fost în stare să înţeleagă totul. Deoarece, preţ de o clipă, existaseră acel *altul* şi el însuşi şi, între ei, fluxul acela fără bariere sau oprelişti sau paravane, fără vreun limbaj care să se poticnească, fără idei care să poată fi înţelese greşit – nimic altceva decât o contopire.

Ce fusese el până atunci? Cum spusese Janie? Idiot. Un idiot.

Un idiot, spusese ea, e o persoană adultă care poate înţelege doar vorbirea tăcută a copiilor. Atunci fiinţa cu care se contopise în ziua aceea cumplită – ce fusese?

— Întreabă-l pe Bebe ce este o persoană adultă care poate *vorbi* precum copiii mici.

— Zice că e un nevinovat.

Fusese un idiot care putea auzi murmurul tăcut. Ea fusese o nevinovată care, deşi adultă, putuse să-i vorbească.

— Întreabă-l pe Bebe ce se întâmplă dacă se întâlnesc un idiot şi un nevinovat.

— Spune că dacă se ating doar, nevinovatul încetează să mai fie nevinovat, iar idiotul va înceta să mai fie idiot.

Se gândi: „Un nevinovat e tot ce poate fi mai frumos”. Pe loc, se întrebă: „Ce e atât de frumos la un nevinovat?” Şi, măcar o dată, răspunsul îi veni tot atât de repede ca lui Bebe: „Aşteptarea e frumoasă”.

Să aştepţi ca inocenţa să ia sfârşit. Şi un idiot aşteaptă la rândul lui, să înceteze de-a mai fi idiot, dar aşteptarea lui nu e deloc frumoasă. Aşadar, fiecare încetează să fie ce fusese până atunci prin întâlnirea cu celălalt, în schimbul unei contopiri.

Lone se simţi dintr-odată cuprins de o bucurie adâncă. Fiindcă, dacă era adevărat, însemna că mai degrabă realizase ceva, decât că distrusese… şi că atunci când o pierduse, durerea pe care o simţise fusese justificată. Când îi pierduse pe cei doi Prodd, nu meritase să sufere.

„Ce fac eu? Ce fac? se întrebă înnebunit. Încerc şi încerc mereu să descopăr ce sunt şi cui aparţin… E acesta un alt

dat al sorţii celui proscris, monstruos, *diferit?”*

— Întreabă-l pe Bebe ce fel de oameni sunt aceia care încearcă tot timpul să afle ce sunt ei şi cui aparţin?

— Spune că sunt de *toate* felurile.

— Ce fel de om, atunci, sunt eu? şopti Lone.

După un minut întreg de aşteptare încordată, izbucni într-un urlet:

— Ce fel?

— Nu poţi să taci puţin? Nu reuşeşte să găsească un mod de-a exprima ceea ce… ă… Da. Gata. Zice că el e un creier care calculează, şi că eu sunt un trup şi că gemenele sunt braţe şi picioare, iar tu eşti capul. Spune că „eul” suntem noi toţi, împreună.

— Aparţin. Aparţin. Fac parte din tine, şi din tine, şi din tine.

— Eşti capul, prostule.

Lone crezu că o să-i explodeze inima. Se uită la ceilalţi, pe rând: braţe cu care să apuce şi să ridice, un trup de care să ai grijă şi pe care să-l întreţii, un computer lipsit de creier, dar şi de cea mai mică eroare, şi – capul care să le îndrume pe toate.

— Şi o să creştem, Bebe! Abia ne-am născut!

— Spune că nu, atâta timp cât tu vei trăi. Spune că nu se poate cu un asemenea cap. Că noi putem face practic *orice,* dar că mai mult ca sigur nu vom face. Spune că noi suntem o fiinţă, desigur, dar că fiinţa aceasta e un idiot.

Aşa a ajuns Lone să se cunoască pe sine; şi, la fel ca toţi cei ce făcuseră acelaşi lucru înaintea lui, odată ajuns în acest punct culminant, descoperi înălţându-i-se în faţă panta abruptă a unui munte.

Partea a doua

BEBE ARE TREI ANI

Până la urmă am intrat să-l văd pe Stern ăsta. Nu era nici pe departe un om în vârstă. Privi peste birou, fixându-mă o clipă, şi apoi luă un creion.

— Şezi colea, fiule!

Am rămas acolo unde eram până când s-a uitat din nou la mine. Atunci am spus:

— Uite ce-i, dacă un pitic ar intra aici, ce i-aţi spune – şezi colea, mititelule?

Puse la loc creionul şi se ridică. Zâmbi. Zâmbetul îi era la fel de tăios şi de iute ca privirea.

— M-am înşelat, spuse el; de unde era să ştiu că nu-ţi place să ţi se spună „fiule”?

Aşa era mai bine, dar tot mai eram furios.

— Am cincisprezece ani şi nu sunt obligat să-mi placă. Nu mă bat pe burtă cu nimeni.

Zâmbi din nou şi spuse „O.K.”, iar eu m-am aşezat.

— Cum te numeşti?

— Gerard.

— Prenumele sau numele?

— Amândouă.

— E chiar adevărat?

— Nu, am răspuns. Şi să nu mă întrebi nici unde locuiesc.

Îşi puse creionul pe birou.

— N-o să ajungem departe în felul ăsta.

— Asta depinde de tine. Ce te deranjează? Că am sentimente de ostilitate? Păi, sigur că am. Mai sunt o groază de lucruri care nu merg cum trebuie în ce mă priveşte, altfel nu m-aş afla aici. Ai de gând să renunţi din cauza asta?

— Ei, sigur că nu, dar…

— Atunci, ce te mai necăjeşte? Că n-o să fii plătit?

Am scos o hârtie de o mie de dolari şi am pus-o pe masă.

— În felul ăsta nu va trebui să-mi prezinţi nota de plată. *Tu* o să ai grijă de asta. Îmi spui când s-a consumat ce ţi-am dat şi îţi mai dau. În felul ăsta nu ai nevoie de adresa mea. Stai, am spus când s-a întins să ia banii. Lasă-i acolo. Vreau să fiu sigur mai întâi că o să ne înţelegem.

Îşi încrucişă mâinile.

— Nu fac afaceri în felul ăsta, fiu… – vreau să zic Gerard.

— Gerry, am spus eu. O să faci, dacă vei lucra cu mine.

— Complici cât poţi de mult lucrurile, nu-i aşa? De unde ai o mie de dolari?

— Am câştigat un concurs. Douăzeci şi cinci de cuvinte sau mai puţin despre cât de plăcut e să-ţi speli lenjeria cu *Sudso.*

M-am aplecat spre el şi am precizat:

— De data asta, nu te mint.

— Bine, spuse el.

Eram surprins. Mi-am zis că probabil ştia despre ce este vorba, dar nu a mai adăugat nimic. Stătea şi aştepta să continui.

— Înainte de-a începe – *dacă* vom începe, i-am zis, trebuie să ştiu ceva. Lucrurile pe care ţi le spun – tot ce va ieşi la iveală în perioada cât vom lucra împreună – rămân strict între noi, ca la un preot sau avocat?

— Absolut, răspunse el.

— Indiferent ce-ar fi?

— Indiferent ce-ar fi.

M-am uitat la el în timp ce-o spunea. L-am crezut.

— Ia-ţi banii, i-am zis, te angajez.

Nu făcu niciun gest. Rosti:

— Aşa cum spuneai tu singur adineauri, asta depinde de mine. Nu poţi cumpăra astfel de tratamente ca pe un zahăr candel. Trebuie să lucrăm împreună. Dacă unul din noi nu poate lucra aşa, nu mai are niciun rost să continuăm. Nu poţi veni la primul psihanalist pe care-l găseşti în cartea de telefon şi să-i ceri orice-ţi trece prin cap numai fiindcă îl poţi plăti.

Am spus obosit:

— Nu te-am găsit în cartea de telefon şi ştiu sigur că mă poţi ajuta. Am selecţionat vreo duzină şi mai bine de reductori de capete înainte de-a mă opri la tine.

— Mulţumesc, spuse el, şi arăta de parcă mă lua peste picior, ceea ce nu mi-a plăcut niciodată. Selecţionat, zici? Cum?

— Din auzite, din ce am citit. Ştii cum se întâmplă. N-am de gând să-ţi explic, aşa că pune-o şi pe asta lângă adresa mea.

Mă privi o bucată bună de timp. Era prima dată că-şi strica ochii pe mine mai mult decât o clipă. Apoi luă banii de pe birou.

— Ce trebuie să fac mai întâi? l-am întrebat.

— Cum adică?

— Cum începem?

— Am şi început din clipa în care ai intrat aici.

Am fost nevoit să râd.

— Aici m-ai tăiat. Tot ce puteam face era o deschidere, ca la şah. Nu aveam de unde să ştiu cum o să reacţionezi, aşa că nu puteam să ţi-o iau înainte.

— Asta-i cât se poate de interesant, observă Stern. Totdeauna calculezi totul dinainte?

— Totdeauna.

— De câte ori nimereşti?

— De fiecare dată. Cu excepţia… dar nu trebuie să-ţi vorbesc de niciun fel de excepţii.

De data aceasta a zâmbit cu adevărat.

— Înţeleg. Vreun pacient de-al meu ţi-a spus asta.

— Un fost pacient. Pacienţii tăi nu vorbesc.

— Eu aşa le cer. Asta e valabil şi pentru tine. Ce ai auzit?

— Că ştii tot ce spun şi ce fac oamenii, şi tot ce au de gând să spună şi să facă, şi că uneori îi laşi să o facă, iar alteori nu. Cum ai învăţat asta?

Reflectă o clipă.

— Cred că m-am născut cu un ochi atent la amănunte şi apoi mi-am permis să fac destule greşeli cu o mulţime de oameni până când am învăţat să nu mai fac prea multe. Tu cum ai învăţat?

— Dacă îmi răspunzi la asta nu o să mai am de ce să vin aici.

— Chiar nu ştii?

— Aş vrea să pot. Ascultă, aşa nu ajungem prea departe, nu-i aşa?

Ridică din umeri.

— Depinde unde vrei să ajungi. Se opri şi i-am simţit din nou privirea sfredelitoare.

— Care definiţie de esenţă a psihiatriei ţi se pare mai potrivită în momentul de faţă?

— Nu te înţeleg.

Stern se aplecă, trase un sertar şi scoase din el o pipă înnegrită. O mirosi şi o întoarse pe toate părţile, continuând să mă privească.

— Psihiatria, spuse el, atacă nucleul eului, îndepărtând strat după strat, aşa cum faci cu o ceapă, până ce ajunge la micul miez al egoului imaculat. Sau: psihiatria forează ca o sondă de petrol, în jos şi oblic şi iar în jos, prin toate straturile de nămol şi rocă până ce atinge un zăcământ care aduce profit. Sau: psihiatria înşfacă o mulţime de motivaţii sexuale şi le aruncă în maşina de jocuri mecanice a vieţii tale, astfel încât ele ricoşează întruna lovindu-se de toate episoadele ei. Care ar mai fi?

A trebuit să râd.

— Ultima era destul de bună.

— Ultima era destul de proastă. Toate sunt proaste. Toate încearcă să simplifice ceva ce este complex prin însăşi natura sa. Singura definiţie pe care o vei primi de la mine este că nimeni nu ştie cu adevărat ce este rău în tine, în afară de tine însuţi; că nimeni altul în afară de tine nu poate găsi tratamentul pentru răul de care suferi; că nimeni altul în afară de tine nu îl poate considera ca fiind un tratament, şi că, odată găsit, nimeni altul decât tine nu-l poate folosi.

— Şi *tu* pentru ce te afli aici?

— Ca să ascult.

— N-am nevoie să plătesc pe cineva cu salariul pe o zi şi mai bine numai ca să mă asculte o oră.

— Adevărat. Dar te-ai convins că ştiu să ascult selectiv.

— Oare? Am stat să mă gândesc. Cred că da. Dar tu – eşti convins?

— Nu, dar tu n-o să crezi asta niciodată.

Am râs. M-a întrebat de ce râd.

— Pentru că nu-mi mai spui „fiule”.

— Nu. Nu de asta.

Şi-a clătinat încet capul, fără să mă slăbească din priviri, astfel încât ochii îi alunecau în orbite dintr-o parte într-alta.

— Ce vrei să afli despre tine şi te îngrijorează atât de mult, încât te temi să nu spun altcuiva?

— Vreau să descopăr de ce am ucis pe cineva, am spus eu fără fereală.

Rămase neclintit.

— Întinde-te acolo.

M-am ridicat.

— Pe canapeaua aia?

Dădu din cap afirmativ.

M-am întins şi i-am spus:

— Mă simt de parcă aş fi într-un afurisit de desen animat.

— Ce desen animat?

— Cu tipul desenat ca un ciorchine de struguri, am răspuns, uitându-mă în tavan. Era cenuşiu-deschis.

— Care e titlul lui?

— „Am lăzi pline cu ei”.

— Foarte bine, spuse el liniştit.

L-am privit cu atenţie. Mi-am dat seama atunci că era genul de om care râde numai în sinea lui, în cazul că i se întâmplă să mai şi râdă.

— O să folosesc chestia asta cândva într-o carte de cazuri clinice. Dar n-o să includ cazul tău. Ce te-a determinat să spui asta?

Cum n-am răspuns nimic, se ridică şi se îndreptă spre un fotoliu aflat în spatele meu, unde nu-l puteam vedea.

— Poţi să încetezi cu verificările, fiule. Sunt destul de

bun pentru ce vrei tu.

Am strâns atât de tare din dinţi, că m-au durut. Apoi m-am liniştit. M-am relaxat cu totul. Era minunat.

— Bine, am spus. Îmi pare rău.

N-a spus nimic, dar am avut din nou sentimentul că râde. Deşi nu de mine.

— Câţi ani ai? mă întrebă pe neaşteptate.

— Ăăă – cincisprezece.

— Ăăă – cincisprezece, repetă el. Ce vrea să însemne „ăăă”-ul?

— Nimic. Am cincisprezece ani.

— Când te-am întrebat câţi ani ai, ai ezitat fiindcă în minte ţi-a apărut un alt număr. L-ai dat la o parte şi l-ai înlocuit cu „cincisprezece”.

— Pe naiba, l-am dat la o parte! Am cincisprezece ani!

— N-am spus că nu ai. Glasul îi sună răbdător. Ia spune, care era celălalt număr?

M-am enervat din nou.

— Nu era niciun alt număr! Ce urmăreşti băgându-ţi nasul în mormăielile mele, demontându-le şi încercând să inventariezi asta şi ailaltă şi făcându-le să însemne ceea ce crezi tu că ar trebui să însemne?

Tăcere totală.

— Am cincisprezece ani, am rostit sfidător şi imediat am adăugat: Nu-mi place că am doar cincisprezece. Ştii asta. Nu încerc să insist. Am cincisprezece ani.

Continuă să aştepte, fără să spună nimic. M-am simţit învins.

— Numărul era opt.

— Deci, ai opt ani. Şi cum te cheamă?

— Gerry.

M-am ridicat într-un cot, răsucindu-mi gâtul ca să-l pot vedea. Îşi demontase pipa şi se uita prin coada ei spre lampa de pe birou.

— Gerry, am repetat, fără niciun „ăă”!

— Bine, spuse el blând, făcându-mă să mă simt de-a

dreptul ridicol.

M-am întins la loc şi am închis ochii.

„Opt”, mi-am zis în minte, „opt”.

— E frig aici, m-am plâns cu voce tare.

Opt, opt. Oftat, mâncat, ordonat, stat, detestat. Am mâncat la orfelinat de stat şi am detestat. Nu-mi plăcea nimic din ce găseam şi am deschis din nou ochii. Plafonul continua să fie la fel de cenuşiu. Era în regulă. Stern se afla undeva în spatele meu, cu pipa lui, şi era şi el în regulă. Am respirat adânc de două ori, apoi încă o dată, după care mi-am lăsat ochii să se închidă. Opt. Opt ani. Opt, optat, detestat. Ani, duşmani. *Fir-ar să fie!* M-am răsucit şi m-am agitat pe canapea, încercând să alung cumva frigul pe care-l simţeam. Am mâncat la orfelinat…

Am mârâit şi am înşfăcat cu mintea toate „opturile” şi toate rimele şi tot ce simbolizau ele şi le-am înnegrit pe toate. Dar ele nu voiau să rămână negre. Trebuia să pun ceva acolo, aşa că am făcut o imagine mare şi luminoasă închipuind un opt şi am lăsat-o să atârne. Dar ea s-a răsucit pe o parte şi golul dinăuntrul buclelor a început să pâlpâie. Era ca un cadru de film văzut prin binoclu. Eram silit să mă uit prin ea indiferent că îmi plăcea sau nu.

Deodată, am încetat să mai lupt şi am lăsat-o să mă copleşească. Imaginea văzută prin binoclu veni mai aproape, tot mai aproape, invadându-mi tot câmpul vizual, şi în clipa următoare am fost una cu ea.

Opt. Opt ani. Frig. Îngheţat. Eram îngheţat ca un câine într-un şanţ. Şanţul era lângă o cale ferată. Iarba de anul trecut se prefăcuse în paie aspre. Pământul era roşu, pe alocuri nămol alunecos şi lipicios, pe alocuri îngheţat bocnă. Aşa era aici, presărat cu chiciură şi rece ca lumina iernii ce se ridica deasupra colinelor. Noaptea, luminile erau calde, şi se aflau toate în toate casele celorlalţi. Ziua, soarele se afla şi el numai prin casele altora, având în vedere cât de puţin mă încălzea.

Eram pe cale de a crăpa în şanţul ăla. Noaptea trecută, fusese un loc la fel de bun ca oricare altul ca să dormi, iar în dimineaţa asta era un loc la fel de bun ca oricare altul ca să mori. Pur şi simplu. Opt ani, gustul greţos şi dulceag al slăninii de porc şi al pâinii umede din cutiile de gunoi, fiorul de groază care te străbate când furi vreun sac de iută şi auzi zgomot de paşi…

Şi am auzit un zgomot de paşi.

Eram încolăcit pe-o parte. M-am întors pe burtă, pentru că uneori ei te lovesc în stomac. Mi-am acoperit capul cu braţele şi asta era tot ce puteam să fac.

După o vreme mi-am întors ochii în sus şi m-am uitat fără să mă mişc. Am văzut o gheată mare lângă mine. Din gheată ieşea o gleznă, şi alături mai era o gheată. Am continuat să zac acolo, aşteptând să fiu înhăţat. Nu că mi-ar mai fi păsat prea mult, dar mi-era o ruşine cumplită. Toate lunile acelea în care mă descurcasem de unul singur, fără ca ei să izbutească să pună gheara pe mine şi nici măcar să se apropie – şi acum, poftim. Mi-era atât de ruşine că am început să plâng.

Gheata mă atinse sub braţ, dar nu mă lovi. M-a rostogolit doar. Eram atât de înţepenit de frig, că m-am întors ca o scândură. Mi-am ţinut doar braţele peste faţă şi cap şi am rămas întins, cu ochii închişi. Dintr-un motiv oarecare, m-am oprit din plâns. Cred că oamenii plâng numai atunci când mai au măcar o şansă de-a primi vreun ajutor.

Văzând că nu se întâmplă nimic, am deschis ochii şi mi-am mişcat puţin braţele, astfel încât să pot privi în sus. Un bărbat stătea aplecat peste mine, şi părea înalt de o milă. Purta pantaloni de doc decoloraţi şi un veston militar de pe vremea lui Eisenhower[10], pătat de sudoare sub braţ. Faţa îi era hirsută, acoperită de puf, ca a tipilor cărora nu

---

[10] Dwight D. Eisenhower – comandant suprem al Corpului expediţionar aliat în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (1942-l945) (n.tr.).

izbuteşte să le crească o barbă, dar care tot nu se rad.

— Scoală-te, mi-a zis.

M-am uitat în jos, la gheata lui, dar n-avea de gând să mă lovească. M-am sforţat puţin şi aproape că am căzut la loc, numai că el mi-a pus o mână mare pe spate, împiedicându-mă să mă lovesc de pământ. Am rămas sprijinit de ea o clipă, fiindcă n-aveam încotro, apoi m-am ridicat, punând jos un genunchi.

— Haide, a spus, să mergem.

Jur că mi-am simţit oasele trosnind, dar am făcut-o. Când m-am ridicat, am luat de pe jos o piatră mare şi rotundă, şi trebuia să mă uit la ea ca să mă conving că o ţineam cu adevărat, atât mi-erau degetele de îngheţate.

— Stai departe de mine sau îţi sparg dinţii cu piatra asta, i-am zis omului.

Mâna i se întinse şi coborî cu o asemenea repeziciune, că nici n-am apucat să întrezăresc măcar cum şi-a vârât un deget între palma mea şi piatră, făcând-o să zboare cât colo. Am început să-l înjur, dar el n-a făcut decât să-mi întoarcă spatele şi, urcându-se pe rambleul căii ferate, o luă printre şine. Mă privi peste umăr şi spuse:

— Haide odată, n-ai de gând să vii?

Nu voia să mă prindă, aşa că nu am luat-o la fugă. Nu vorbea cu mine, aşa că nu m-am certat cu el. Nu m-a lovit, aşa că nu m-am înfuriat. Am pornit-o înainte, după el. M-a aşteptat. A întins mâna spre mine şi l-am scuipat. Aşa că a plecat, urcându-se pe şine şi ieşind din raza vederii mele. Mi-am urmat drumul. Sângele începuse să-mi circule de-a lungul braţelor şi al picioarelor şi mi le simţeam pline de înţepături. Când am ajuns sus pe terasament, am constatat că omul stătea acolo şi mă aştepta.

Drumul era neted, dar când am întors capul ca să privesc de-a lungul lui, mi s-a părut că era ca un munte care urca din ce în ce mai mult şi se învârtejea deasupra mea. Şi următorul lucru pe care îl ştiu este că zăceam întins pe spate, privind spre cerul îngheţat.

Omul s-a întors şi s-a aşezat pe şină lângă mine. Nu a făcut niciun gest ca să mă atingă. M-am sforţat să respir de câteva ori şi deodată am simţit că totul va fi cât se poate de bine dacă puteam aţipi o clipă – doar o singură clipă. Am închis ochii. Omul şi-a înfipt un deget în coastele mele, apăsând cu putere. Am simţit o durere năprasnică.

— Să nu adormi!

M-am uitat la el.

— Eşti îngheţat bocnă şi slăbit de nemâncare. Vreau să te duc acasă ca să mănânci şi să te încălzeşti. Dar e drum lung până acolo, şi n-o să-l poţi face singur. Dacă te car în spate, pentru tine o să fie acelaşi lucru ca şi cum ai merge singur, nu?

— Ce ai de gând să faci după ce o să mă duci acasă?

— Ţi-am spus.

— Bine, am răspuns.

M-a ridicat şi m-a cărat pe potecă. Dacă ar mai fi adăugat orice altceva, aş fi rămas culcat acolo unde mă aflam, până ce aş fi îngheţat de tot şi aş fi murit. Oricum, ce-ar fi putut să vrea de la mine, la urma urmei? Nu eram bun de nimic.

Am încetat să mă mai gândesc la asta şi am aţipit.

M-am trezit o dată, când s-a abătut de la drumul drept. S-a afundat în pădure. Nu era nicio cărare, dar părea că ştie perfect pe unde s-o ia. A doua oară m-a trezit o scârţâiala. Mă ducea peste un iaz îngheţat şi gheaţa ceda sub paşii săi. Nu s-a grăbit însă. M-am uitat în jos şi am văzut crăpăturile albe pornind ca nişte raze de sub piciorul lui, dar nu mi s-a părut că i-ar păsa câtuşi de puţin. Am adormit din nou.

Într-un târziu, m-a lăsat jos. Ajunsesem acolo. „Acolo” însemna o odaie. Era foarte cald. M-a pus în picioare şi m-am smuls de lângă el într-o clipă. Primul lucru pe care l-am căutat cu privirea a fost uşa. Am găsit-o, am sărit spre ea şi m-am lipit cu spatele de peretele de alături, ca să fiu sigur că pot fugi dacă o să vreau. Apoi m-am uitat în jur.

Încăperea era mare. Un perete era de stâncă aspră, iar

ceilalţi din bârne, cu ceva îndesat între ele. În peretele de stâncă ardea un foc mare; nu era chiar o vatră ci un fel de scobitură; un acumulator vechi de maşină, pe o etajeră din partea opusă, cu două becuri aprinse, galbene, care atârnau de nişte fire electrice; o masă, câteva cutii şi vreo două taburete cu trei picioare. În aer era un miros de fum şi de mâncare, atât de minunat şi de sfâşietor şi dulce, că mi-a lăsat gura apă.

Omul întrebă:

— Ce am adus eu aici, Bebe?

Odaia era plină de copii. De fapt erau numai trei, dar nu ştiu de ce-mi părea că sunt mai mulţi. Era o fată cam de vârsta mea – de vreo opt ani, cred – mânjită pe obrazul drept cu vopsea albastră. Avea un şevalet şi o paletă cu o mulţime de culori şi un mănunchi de pensule, dar nu picta cu ele. Întindea vopseaua cu degetele. Apoi era o negresă micuţă de vreo cinci ani, cu nişte ochi mari, care stătea şi se holba la mine, iar într-o ladă de lemn, urcată pe două capre, ca un fel de leagăn, era un sugar. Cred că avea trei sau patru luni.

Făcea ce fac toţi sugarii: gângurea, scotea clăbuci pe gură şi dădea fără rost din mâini şi din picioare.

Când omul a vorbit, punând întrebarea, fata din faţa şevaletului s-a uitat la mine şi pe urmă la sugar. Pruncul a dat doar din picioare şi a salivat.

Fata a spus:

— Îl cheamă Gerry şi e înfuriat.

— Pe cine e înfuriat? întrebă omul. Se uita înspre sugar.

— Pe toţi, răspunse fata, pe toţi şi pe toate.

— De unde vine?

Am izbucnit:

— Hei, ce-i asta?

Dar nimeni nu mi-a dat atenţie. Omul continua să-i pună întrebări sugarului şi fata îi răspundea. Era cel mai nebunesc lucru pe care-l văzusem de când mă ştiam.

— A fugit dintr-un orfelinat public, spuse fata. Îl hrăneau

destul de bine, dar n-a amalgrenat cu nimeni.

Chiar aşa a spus: n-a amalgrenat. Am deschis atunci uşa şi înăuntru a pătruns aerul rece de afară.

— Împuţitule, i-am spus omului, eşti de la orfelinat.

— Închide uşa, Janie, spuse acesta.

Fata din faţa şevaletului nu a făcut nicio mişcare, dar uşa s-a trântit cu o bufnitură în spatele meu. Am încercat s-o deschid, dar nu voia să se clintească deloc. Am scos un urlet, trăgând mai departe de ea.

— Cred că ar trebui să stai în colţul ăla, spuse omul. Pune-l înapoi în colţul ăla, Janie.

Janie s-a uitat la mine. Unul din taburetele cu trei picioare porni spre mine. Apoi se ridică în aer şi se răsuci pe o parte. Mi s-a aşezat sub şezut; am sărit îndărăt, dar a venit după mine. M-am ferit, dându-mă într-o parte, şi m-am trezit în colţ. Taburetul se apropie. Am încercat să-l împing în jos, spre podea, dar n-am reuşit decât să-mi zdrelesc mâna. M-am ghemuit, lăsându-mă pe vine, şi el s-a lăsat mai jos decât mine. Am pus o mână pe el şi am încercat să sar pe deasupra lui, dar în aceeaşi clipă s-a lăsat în jos, căzând la pământ, iar eu după el. M-am ridicat din nou şi am rămas nemişcat în colţ, tremurând. Taburetul se răsuci pe o parte, venind în poziţie normală, şi se prăbuşi pe podea în faţa mea.

Omul spuse:

— Mulţumesc, Janie.

Apoi se întoarse spre mine.

— Rămâi acolo, tu ăla, şi stai liniştit! Mă ocup de tine mai târziu. Nu era nevoie să faci tot tărăboiul ăsta.

Apoi, adresându-se sugarului:

— Are ceva de care avem noi nevoie?

Şi, din nou, fetiţa fu cea care răspunse.

— Sigur că da. El e.

— Bine, făcu omul. Vă daţi seama!

Se apropie de mine.

— Gerry, poţi să stai aici. Nu sunt de la niciun orfelinat.

N-o să te trimit niciodată acolo.

— Nu, zău?

— Te urăşte, interveni Janie.

— Şi ce pot eu să fac? vru el să ştie.

Janie întoarse capul spre coşul copilaşului.

— Dă-i să mănânce.

Omul aprobă din cap şi se apucă să trebăluiască pe lângă foc.

Între timp, micuţa negresă rămăsese în acelaşi loc, nemişcată, uitându-se la mine cu ochii ei mari, de-a dreptul ieşiţi din orbite. Janie se înapoie la pictura ei, iar sugarul zăcea întins acolo, la locul lui, ca mai înainte, aşa că m-am uitat chiorâş la negresă.

— Ce dracu' te holbezi aşa? am zbierat la ea.

Fetiţa îmi zâmbi.

— Gerry ho-ho, spuse ea, şi se făcu nevăzută. Vreau să spun că s-a făcut într-adevăr nevăzută, dispărând într-o străfulgerare, lăsându-şi hainele acolo unde stătuse. Rochiţa i-a plutit în văzduh şi a căzut grămadă pe locul unde se aflase ea, şi asta a fost tot. Nu mai era acolo.

— Gerry hee-hee, am auzit brusc. Am căutat-o cu privirea şi am văzut că apăruse din nou, goală puşcă, cocoţată pe un ieşind al peretelui de stâncă, chiar sub tavan. Nici n-am apucat s-o văd bine că a şi dispărut din nou.

— Gerry ho-ho, spuse ea. Acum se afla în vârful stivei de cutii folosite drept etajere, sus, în colţul celălalt al camerei.

— Gerry he-hee! Acum era sub masă.

— Gerry ho-ho! De data asta era chiar în colţ, lângă mine, înghesuindu-mă în perete.

Am ţipat şi am încercat să mă trag de-o parte, răsturnând taburetul. Mă speriasem rău de ea, şi am sărit ca ars. Micuţa negresă s-a făcut iarăşi nevăzută.

Omul s-a uitat peste umăr de acolo unde se afla, trebăluind lângă vatră.

— Gata, copii, terminaţi odată, spuse el. S-a lăsat tăcerea, apoi fetiţa a ieşit de sub stiva de lăzi şi, îndreptându-se spre grămada de haine, s-a îmbrăcat.

— Cum faci asta? am vrut să ştiu.

— Ho-ho? spuse ea.

Janie interveni:

— E uşor, pentru că de fapt sunt două.

— Ah, am exclamat. Cealaltă fetiţă, exact la fel, apăru de undeva din întuneric şi se opri lângă prima. Erau identice. Stăteau una lângă alta şi mă priveau. De data aceasta le-am lăsat să se uite.

— Bonnie şi Beanie, spuse fata care picta. El e Bebe şi el – îl arătă pe bărbat – e Lone, iar eu sunt Janie.

N-am ştiut ce să zic, aşa că am spus doar „Aha”.

— Apă, Janie, ceru Lone, ridicând o oală. Am auzit apa curgând, dar n-am văzut nimic.

— Ajunge, spuse el, şi agăţă oala de un cârlig. Luă o farfurie de porţelan crăpată şi mi-o puse în faţă. Era umplută cu tocană cu bucăţi mari de carne în ea, cu găluşte şi morcovi, totul scăldat într-un sos gros.

— Uite, Gerry, stai jos.

M-am uitat la taburet.

— Pe ăsta?

— Sigur.

— Eu unul nu stau pe aşa ceva, am replicat. Am luat farfuria şi m-am aşezat pe jos, cu spatele rezemat de perete.

— Hei, a spus el după o vreme. Ia-o încet. Noi am mâncat deja, aşa că nimeni n-o să ţi-o ia din faţă. Mănâncă încet!

Am mâncat şi mai repede. Aproape că terminasem, când am vomat brusc totul. După care, din nu ştiu ce motiv, capul mi s-a izbit de marginea taburetului. Am scăpat farfuria şi lingura şi m-am prăbuşit. Mă simţeam rău de tot.

Lone veni lângă mine şi mă privi.

— Îmi pare rău, puştiule. Curăţă totul, Janie, te rog.

Drept în faţa ochilor mei, mizeria a început să dispară de pe podea. În clipa aceea însă, nu m-a impresionat absolut deloc – nici asta şi nici altceva. Am simţit mâinile bărbatului atingându-mă pe ceafă. Apoi mi-a ciufulit părul.

— Beanie, dă-i o pătură. Şi la culcare cu toţii. Trebuie să se odihnească puţin.

Am simţit pătura învelindu-mă şi cred că am adormit în aceeaşi clipă.

Nu ştiu cât timp dormisem atunci când m-am trezit. Nu ştiam unde mă aflu şi m-am speriat. Am înălţat capul şi am zărit lucirea stinsă a tăciunilor din vatră. Lone dormea întins alături, cu hainele pe el. Şevaletul lui Janie părea în întunericul roşiatic un fel de insectă mare, de pradă. Am distins capul sugarului, iţindu-se din coş, dar n-aş fi putut spune dacă se uita la mine sau în altă parte. Janie era întinsă pe podea lângă uşă, iar gemenele dormeau pe masa şubredă. Totul era nemişcat, în afară de capul sugarului, care se legăna puţin încoace şi încolo.

M-am ridicat în picioare şi m-am uitat de jur împrejurul camerei. Era o singură cameră, cu o singură uşă. M-am îndreptat în vârful picioarelor spre ieşire. Când am trecut pe lângă ea, Janie a deschis ochii.

— Ce s-a întâmplat? a şoptit ea.

— Nu te priveşte, i-am răspuns. M-am apropiat de uşă prefăcându-mă nepăsător, dar pândind-o cu coada ochiului. N-a schiţat niciun gest. Uşa era zăvorâtă la fel de zdravăn ca şi înainte, când o încercasem.

M-am întors lângă Janie. Se uita drept spre mine. Nu arăta câtuşi de puţin speriată.

— Trebuie să mă duc la budă, i-am spus.

— Oh, a făcut ea. De ce n-ai zis de la început?

Deodată am scos un mârâit şi m-am apucat cu mâinile de burtă. Nu pot să descriu ce am simţit atunci. Am reacţionat ca şi cum m-ar fi durut, dar nu era durere. Nu semăna deloc cu ceea ce mai simţisem până atunci. Ceva plescăi căzând afară în zăpadă.

— O.K., zise Janie. Culcă-te la loc.

— Dar trebuie să merg la…

— Unde?

— Nicăieri.

Aşa era. Nu mai simţeam nevoia să merg nicăieri.

— Data viitoare să-mi spui imediat când ai nevoie. Nu e niciun deranj.

N-am mai spus nimic. M-am întors la culcuşul meu.

— Asta-i tot? întrebă Stern.

Eram întins pe canapea, cu privirile aţintite în tavanul de culoare cenuşie.

— Câţi ani ai? mă întrebă el.

— Cincisprezece, am răspuns visător.

A aşteptat până când tavanul cenuşiu s-a întregit în faţa ochilor mei cu pereţi, cu podea, cu un covor şi cu nişte lămpi şi un birou şi cu un fotoliu în care şedea Stern. M-am ridicat în coate şi mi-am ţinut capul drept o clipă, apoi m-am uitat la el. Îşi răsucea pipa în mâini şi mă privea.

— Ce mi-ai făcut?

— Ţi-am mai spus. Eu nu fac nimic. Tu faci.

— M-ai hipnotizat.

— Deloc.

Glasul îi suna liniştit, dar era sincer.

— Atunci ce-a fost asta, totul…? A fost ca şi cum… ca şi cum totul mi se întâmpla din nou cu adevărat.

— Ai simţit ceva?

— Totul. M-am cutremurat. *Fiecare* afurisit de lucru. Ce-a fost asta?

— Toţi cei care fac asta se simt după aceea mai bine. Poţi să retrăieşti totul din nou, acum şi oricând vei dori, şi de fiecare dată când o vei face, durerea va fi mai mică. O să vezi.

Era primul lucru care mă uluia de ani de zile. Am chibzuit, rumegând ceea ce-mi spusese, după care am întrebat:

— Dacă am făcut-o singur, cum de nu mi s-a mai întâmplat niciodată până acum?

— E nevoie de cineva care să te asculte.

— Să mă asculte? Dar ce, am vorbit?

— Cât de cât.

— Tot ce s-a întâmplat?

— De unde pot să ştiu? Nu am fost acolo. Tu ai fost.

— Nu crezi că-i adevărat, nu-i aşa? Copiii aceia care dispăreau şi taburetul şi toate celelalte, nu?

A dat din umeri.

— Nu e treaba mea să cred sau să nu cred. A fost adevărat pentru tine?

— O, la naiba, sigur că da!

— Ei, atunci asta e tot ce contează. Acolo locuieşti? Cu oamenii aceia?

Mi-am muşcat o unghie care mă deranja.

— Nu mai stau de mult cu ei. Nu mai stau cu ei de când Bebe a împlinit trei ani.

I-am aruncat o privire.

— Îmi aminteşti de Lone.

— De ce?

— Nu ştiu. Nu, de fapt nu-mi aminteşti.

Am adăugat brusc:

— Nu ştiu ce m-a făcut să spun asta.

M-am lăsat să cad dintr-odată pe spate. Tavanul era cenuşiu şi lămpile luminau slab. Am auzit coada pipei lovindu-i-se de dinţi. Am rămas întins o bucată bună de timp.

— Nu se petrece nimic, i-am spus.

— Ce te aşteptai să se petreacă?

— Ca înainte.

— Există ceva care vrea să iasă la lumină. Lasă-l să iasă.

Parcă aveam în cap un tambur care se rotea, şi pe el erau fotografiate locurile şi lucrurile şi oamenii pe care îi căutam. Şi era ca şi cum tamburul se rotea foarte repede,

atât de repede că nu eram în stare să deosebesc o imagine de alta. L-am oprit, şi s-a oprit la o imagine albă. L-am învârtit din nou şi l-am oprit iarăşi.

— Nu se întâmplă nimic, am rostit eu.

— Bebe are trei ani[11], a repetat el.

— Oh, am spus. Asta!

Am închis ochii. Asta s-ar putea să fie. S-ar putea, aş vedea, înnopta, lumina. S-ar putea să văd o lumină-n noapte. Poate pruncul. Poate pruncul, în noapte, în lumină, în şoapte…

Erau nopţi în care dormeam culcat pe pătură şi o mulţime de alte nopţi în care nu. Tot timpul se întâmpla ceva în casa lui Lone. Uneori dormeam în timpul zilei. Cred că singurele daţi când dormeau toţi în acelaşi timp erau acelea când cineva era bolnav, aşa cum am fost eu la început după ce am sosit acolo. Domnea tot timpul un semiîntuneric în odaie, indiferent că era noapte sau zi, şi focul ardea întruna, iar cele două becuri vechi, legate cu sârme de acumulatorul lor, împrăştiau o lumină galbenă. Când lumina slăbea, Janie punea la punct acumulatorul şi becurile străluceau din nou.

Janie făcea tot ce era nevoie prin casă. Îndeosebi ceea ce nu-i plăcea nimănui să facă. Fiecare făcea câte o treabă. Lone petrecea mult timp pe afară. Uneori le punea pe gemene să-l ajute, dar niciodată nu le simţeai lipsa, dat fiind că acum erau aici, iar în clipa următoare dispăreau şi se şi întorceau – *bing!,* totul într-o clipă. Cât despre Bebe, el nu făcea altceva decât să stea în coşul lui.

Făceam eu însumi câte ceva. Am tăiat lemne pentru foc şi am mai montat nişte etajere. Apoi mă mai duceam uneori să înot cu Janie şi cu gemenele. Şi stăteam de vorbă cu Lone. Nu am făcut vreun lucru pe care ceilalţi nu l-ar fi putut face, dar ei cu toţii făceau lucruri pe care eu nu le

---

[11] Joc de cuvinte intraductibil. În engleză, *“Baby is three”* are şi semnificaţia de suită de cărţi foarte valoroasă (n.tr.).

puteam face. Eram furios tot timpul din cauza asta. Însă e la fel de adevărat că n-aş fi ştiut ce să mă fac dacă n-aş fi fost tot timpul furios dintr-o pricină sau alta. Asta nu ne oprea să „amalgrenăm”. Asta era o vorbă de-a lui Janie. Zicea că Bebe i-o spusese. Spunea că înseamnă fiecare şi toţi laolaltă alcătuind un întreg, chiar dacă fiecare făcea un lucru diferit; un trup, un cap, două braţe, două picioare, toate lucrând împreună, cu toate că un cap nu poate umbla, iar braţele nu pot gândi. Lone spunea că poate e un amestec între „amalgam” şi „angrenaj”, dar îmi închipui că nici el nu credea ce zice. Era mai mult de atât.

Bebe vorbea tot timpul. Era ca un post de radio care funcţionează douăzeci şi patru de ore pe zi, şi pe care îl poţi recepţiona ori de câte ori îi dai drumul, dar care continuă să transmită indiferent că îl porneşti sau nu. Când am spus că „vorbea”, n-am vrut să spun că o făcea cu adevărat. Mai degrabă semnaliza. Te-ai fi putut gândi că mişcările acelea vagi şi rătăcite pe care le făcea cu mâinile şi picioarele şi braţele şi capul erau lipsite de înţeles, dar nu era deloc aşa. Era ca un semafor, doar că în locul unui simbol pentru sunet sau ceva asemănător, mişcările sale exprimau de fapt gânduri în toată regula.

Vreau să spun că, dacă ridica mâna stângă şi şi-o scutura pe cea dreaptă ridicată sus de tot, şi lovea cu călcâiul stâng, asta voia să însemne „cine crede că graurul este o pacoste, înseamnă că nu ştie nimic despre felul în care gândeşte un graur”, sau ceva de genul ăsta. Janie spunea că îl făcuse pe Bebe să inventeze metoda semaforului. Spunea că fusese în stare să audă gândurile gemenelor – aşa spunea ea, să audă gândurile – iar ele îl puteau auzi pe Bebe. Aşa că le întreba de obicei pe gemene despre ceea ce voia să ştie, iar ele îl întrebau pe Bebe, iar apoi îi spuneau ei ce răspunsese el. Dar, pe măsură ce crescuseră, începuseră să-şi piardă îndemânarea aceasta, pe care orice copil mic o are. Astfel încât Bebe a învăţat să înţeleagă vorbele spuse cu glas tare şi răspundea prin

mijlocirea semaforului.

Lone nu ştia să citească semnele, şi nici eu. Gemenele nu dădeau nici doi bani pe ele. Janie însă stătea tot timpul cu ochii pe el. Bebe înţelegea totdeauna ce voiai să afli când îl întrebai şi îi răspundea lui Janie, iar ea îţi transmitea ţie răspunsul. De fapt, numai o parte din răspuns. Nimeni nu-l putea înţelege în întregime, nici măcar Janie.

Tot ce ştiu este că Janie stătea acolo şi picta tablouri şi îl privea pe Bebe, iar uneori izbucnea în râs.

Bebe n-a crescut niciodată deloc. Janie a crescut, şi gemenele de asemenea, şi eu la fel, dar Bebe nu. El doar zăcea acolo. Janie îl hrănea şi îi făcea toaleta la fiecare două sau trei zile. Nu plângea şi nu deranja cu nimic. Nimeni nu se apropia vreodată de el.

Janie îi arăta fiecare tablou pe care-l picta înainte, apoi curăţa pânza şi picta altele. Era nevoită să le cureţe deoarece nu avea decât trei pânze cu totul. Era şi o latură bună în asta, pentru că mi-era groază să mă gândesc cum ar fi arătat vizuina noastră dacă ar fi fost să le păstreze pe toate: făcea vreo patru-cinci pe zi. Lone şi cele două gemene aveau sarcina să-i procure terebentină. Ea era în stare să aducă vopseaua înapoi in alveolele paletei, fără nicio dificultate, doar uitându-se la pictură, la fiecare culoare în parte, dar cu terebentina era altceva… Mi-a spus că Bebe ţine minte toate tablourile şi că din acest motiv nu are nevoie să le păstreze. Toate înfăţişau fel de fel de maşinării şi garnituri sau angrenaje ori mecanisme, şi ceva ce arăta a circuite electrice şi altele la fel. Nu le-am acordat niciodată mare atenţie.

Am ieşit odată cu Lone ca să facem rost de nişte terebentină şi ceva conserve de carne. Am mers prin pădure până am ajuns la calea ferată şi de acolo alte câteva mile până când am zărit luminile unui oraş. Apoi, am luat-o din nou prin pădure şi am ieşit, am străbătut nişte uliţe şi am intrat pe o stradă dosnică.

Lone era ca întotdeauna: mergea întins, dus pe gânduri.

Mereu pe gânduri.

Am ajuns la un magazin de articole casnice. S-a dus să se uite la zăvor şi s-a întors unde rămăsesem să-l aştept, dând din cap. Apoi, mai încolo, am dat de un magazin general. Lone a bombănit şi ne-am adăpostit în întuneric, lângă uşa de la intrare. Am aruncat o privire înăuntru.

Deodată, Beanie a apărut de cealaltă parte a uşii, goală ca de fiecare dată când făcea asemenea lucruri. Ne-a deschis uşa pe dinăuntru. Am intrat, iar Lone a închis-o la loc şi a încuiat-o.

— Întoarce-te acasă, Beanie, i-a spus, altfel ai să răceşti.

Mi-a aruncat un zâmbet însoţit de un „ho-ho” şi a dispărut.

Am ales vreo două cutii de conserve bune şi un bidon de terebentină de două galoane[12]. Am înşfăcat un stilou cu pastă, frumos, de un galben strălucitor, dar Lone mi-a tras un ghiont şi m-a obligat să-l pun la loc.

— Luăm doar ce ne trebuie! mi-a spus el.

După ce am ieşit, Beanie s-a întors şi a încuiat uşa, apoi s-a înapoiat din nou acasă. Am ieşit cu Lone numai de câteva ori, atunci când era de luat mai mult decât putea căra de unul singur.

Am stat acolo, cu ei, vreo trei ani. Asta e tot ce-mi amintesc despre perioada aceea. Lone era în casă sau pe afară, şi cu greu ai fi putut observa diferenţa. Gemenele stăteau împreună cea mai mare parte a timpului. Am început s-o plac mult pe Janie, dar nu vorbeam cine ştie cât cu ea şi nici ea cu mine. Bebe vorbea tot timpul, numai că nu ştiu deloc despre ce.

Eram cu toţii prinşi mereu cu treburi şi „amalgrenam”.

M-am ridicat brusc în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Stern.

— Nimic. Aşa n-o să ajung departe.

— Ai mai spus asta când de-abia începusem. Crezi că ai

[12] 1 galon = 4,34 1 (n.tr.).

obţinut ceva de atunci încoace?

— O, da, dar…

— Atunci, de ce spui aşa ceva?

Văzând că nu răspund nimic, m-a întrebat:

— Nu ţi-a plăcut ultima rememorare?

— Nu e vorba că-mi place sau nu-mi place, i-am spus înfuriat. Nu înseamnă nimic. Era – era doar vorbărie goală.

— Aşadar, care e diferenţa între această ultimă şedinţă şi ceea ce s-a întâmplat înainte?

— Doamne sfinte, dar e uriaşă! Prima oară, am simţit totul. Totul mi se întâmpla cu adevărat. Dar de data asta, nimic.

— De ce crezi că s-a întâmplat aşa?

— Nu ştiu. Tu trebuie să-mi spui.

— Presupune, începu el gânditor, că s-ar putea să fi existat vreun episod atât de neplăcut pentru tine încât nu îndrăzneşti să-l retrăieşti.

— Neplăcut? Crezi că a fi îngheţat bocnă, gata să crapi, nu e neplăcut?

— Sunt tot felul de lucruri neplăcute. Uneori se întâmplă ca lucrul pe care-l cauţi, cel care ţi-ar lămuri tulburarea – să ţi se pară atât de revoltător, încât nici nu îndrăzneşti să te apropii de el. Sau încerci să ţi-l ascunzi. Stai puţin, spuse deodată, poate că „revoltător” sau „neplăcut” nu sunt termenii cei mai potriviţi. S-ar putea să fie ceva nespus de atrăgător pentru tine. Ceva pe care să nu vrei să-l scoţi la lumină.

— *Vreau* să-l scot la lumină.

A aşteptat câteva clipe, tăcut, de parcă ar fi trebuit să-şi lămurească în minte un anumit lucru, apoi a spus:

— Există ceva în afirmaţia „Bebe are trei ani”, care te face să sari în sus. Ce este?

— Al naibii să fiu dacă ştiu.

— Cine a spus-o?

— Nuu-ştiu…

A zâmbit.

— Hm?

I-am întors zâmbetul.

— Eu am spus-o.

— O.K. Când?

Am încetat să zâmbesc. S-a aplecat înainte, apoi s-a ridicat.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Nu-mi închipuiam că cineva poate fi într-atât de nebun!

N-am spus nimic. S-a dus la birou.

— Nu vrei să mai continui deloc, nu-i aşa?

— Nu.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că eşti pe punctul de a abandona pentru că ai ajuns la un pas de ceea ce vrei să afli?

— De ce nu mi-o spui, ca să vezi ce fac?

S-a mulţumit doar să dea din cap.

— Nu-ţi spun nimic. Hai, du-te, dacă vrei să pleci. Îţi dau înapoi ce-ţi datorez.

— Câţi oameni abandonează exact când sunt la un pas de adevăr?

— Foarte mulţi.

— Ei bine, eu n-am de gând s-o fac.

Şi m-am întins la loc.

Nu a râs şi nici nu a spus „Grozav”, şi nici n-a făcut caz de asta. A ridicat receptorul telefonului şi a spus:

— Anulează toate programările din după-amiaza asta.

Apoi s-a întors şi s-a aşezat înapoi în fotoliu, acolo unde nu îl puteam vedea.

Domnea o tăcere deplină. Camera era izolată fonic.

— De ce presupui că Lone m-a lăsat să locuiesc acolo atâta timp, când eu nu puteam să fac niciunul din lucrurile pe care ceilalţi copiii le puteau face?

— Poate că erai în stare.

— O, nu, am răspuns categoric. Am tot încercat. Eram puternic pentru un copil de vârsta mea şi ştiam să-mi ţin

gura, dar în afară de astea două lucruri, nu cred că mă deosebeam prin ceva de alţi copii. Cred că nici acum nu mă deosebesc prea mult, în afară de aceea că am stat cu Lone şi cu ceata lui.

— Are asta vreo legătură cu „Bebe are trei ani”?

Am privit în tavanul cenuşiu.

— Bebe are trei ani. Bebe are trei ani. M-am dus la o casă mare cu o alee şerpuită care ajungea sub un fel de marchiză mare. Bebe are trei ani. Bebe…

— Câţi ani ai?

— Treizeci şi trei, am spus, şi următorul lucru pe care-l ştiu este că am sărit de pe canapea de parcă m-ar fi fript şi că m-am lovit cu capul de uşă.

Stern mă înşfacă.

— Nu fi prost. Vrei să mă faci să pierd toată după-amiaza?

— Şi ce-mi pasă? Te-am plătit doar.

— Bine, cum vrei, la urma urmei.

M-am întors.

— Nu-mi place deloc chestia asta, am spus.

— Atunci e bine, înseamnă că „arde”.

— Ce m-a făcut să spun „treizeci şi trei”? N-am treizeci şi trei de ani. Am cincisprezece. Şi încă ceva…

— Da?

— E vorba de „Bebe are trei ani”. Eu sunt cel ce a spus-o. O.K. Dar când mă gândesc la asta – nu e vocea mea.

— Aşa cum treizeci şi trei nu e vârsta ta?

— Mda, am rostit în şoaptă.

— Gerry, spuse el cu căldură, nu ai de ce să te temi.

Am băgat de seamă că respiram prea iute. Mi-am adunat puterile şi am spus:

— Nu-mi place să-mi amintesc că spun nişte lucruri cu glasul altcuiva.

— Ascultă, zise el. Meseria asta de reductor de capete, cum i-ai spus tu cu puţin înainte, nu e ceea ce crede majoritatea oamenilor. Când eu te însoţesc în lumea minţii

tale – sau când intri tu singur – ce găsim acolo nu e chiar atât de diferit de aşa-zisa lume reală. Aşa pare la început, deoarece pacientul scoate la iveală tot felul de fantezii şi inepţii şi experienţe stranii. Dar toţi trăim într-o asemenea lume. Când unul din antici a făcut afirmaţia că „realitatea e mai ciudată decât ficţiunea”, la asta se referea.

Oriunde ne-am duce şi orice am face, suntem înconjuraţi de simboluri, de lucruri atât de familiare încât nici nu le mai privim, sau dacă le privim nu le mai vedem de-adevăratelea. Dacă cineva ţi-ar putea relata cu exactitate ce a văzut şi a gândit în timpul cât a parcurs o distanţă de trei metri pe oricare stradă, ai căpăta cea mai strâmbă, estompată şi parţială imagine peste care ai putea da vreodată. Şi nimeni nu se uită deloc în jurul lui, până când nu ajunge într-un loc ca ăsta. Faptul că pacientul răscoleşte nişte evenimente trecute nu contează deloc; ceea ce contează e că începe să vadă mai limpede ca oricând, numai şi numai pentru că încearcă şi el o dată s-o facă.

Acum – în ce priveşte acest „treizeci şi trei de ani”. Nu cred că cineva ar putea avea un şoc mai periculos decât atunci când descoperă că posedă amintirile altcuiva. Egoul e prea important pentru a-şi permite să alunece pe drumul ăsta. Dar judecă puţin: toată gândirea ta e codificată şi tu ai cheia a numai vreo zece la sută din cod. Aşa încât tu dai peste un sector al codului care-ţi repugnă. Nu-ţi dai oare seama că singura cale prin care poţi găsi cheia codului este să încetezi de a te mai feri de el?

— Vrei să spui că începusem să-mi amintesc cu… cu mintea altcuiva?

— Aşa ţi s-a părut pentru o vreme, şi asta înseamnă ceva. Hai să încercăm să vedem ce.

— E-n regulă.

M-am simţit bolnav. M-am simţit obosit. Şi mi-am dat seama dintr-odată că a te simţi bolnav şi obosit era un mod de a te feri de ceva.

— Bebe are trei ani, a spus el.

Poate că Bebe e. Ai mei, trei, treizeci şi trei, al meu, al tău, Kew, tu.

— Kew! am urlat. Stern n-a spus nimic.

— Uite ce e, am zis, nu ştiu de ce, dar cred că ştiu cum să ajung la ceea ce trebuie, şi nu asta e calea. Te supără dacă încerc altceva?

—Tu eşti doctorul, replică el.

A trebuit să râd. Apoi am închis ochii.

Acolo, peste muchii şi creste, pe tăpşan de poveste, deschise ferestre priveau către cer. Peluzele erau de un verde uniform şi curate, şi toate florile arătau ca şi cum s-ar fi temut ca petalele să nu le fie rupte sau neîngrijite.

Am mers pe alee, încălţat cu ghetele mele. Fusesem nevoit să-mi pun ghete şi acum simţeam că picioarele nu-mi puteau respira. Nu voiam deloc să mă duc în casa asta, dar n-aveam încotro.

Am urcat treptele printre coloanele mari şi albe şi m-am uitat la uşă. Aş fi vrut să pot vedea prin ea, dar era prea albă şi masivă. Deasupra ei era o fereastră în formă de evantai, mult prea sus, şi mai era câte o fereastră de fiecare parte, dar toate erau din sticlă colorată. Am bătut în uşă cu mâna, lăsând o urmă de murdărie pe suprafaţa ei imaculată.

Nu s-a întâmplat nimic, aşa că am bătut din nou. Uşa s-a deschis brusc şi în pragul ei a apărut o femeie de culoare, înaltă şi slabă.

— Ce vrei?

I-am spus că trebuie s-o văd pe domnişoara Kew.

— Ei bine, domnişoara Kew nu doreşte să vadă indivizi de-alde tine, a replicat ea.

Vorbea prea tare.

— Eşti plin de murdărie pe faţă.

Atunci am început să mă înfurii. Eram deja destul de obosit şi supărat pentru că trebuisem să vin aici, umblând

în timpul zilei, printre oameni şi toate celelalte. Am spus:

— Mutra mea n-are nimic de-a face cu asta. Unde-i domnişoara Kew? Du-te şi caut-o şi zi-i să vină-ncoa.

I s-a tăiat respiraţia.

— Nu-ţi dau voie să-mi vorbeşti aşa!

— Nu voiam să-ţi vorbesc deloc. Lasă-mă să intru.

Am început să-i duc dorul lui Janie. Ea ar fi putut să o facă să se dea la o parte. Dar trebuia să rezolv totul de unul singur. Şi nu o făceam prea bine. A trântit uşa, încât n-am apucat decât s-o înjur.

Aşa că am început să lovesc în uşă cu piciorul. La aşa ceva, ghetele sunt grozave. După o bucată de timp, a deschis din nou uşa, atât de brusc, încât am fost cât pe ce să cad în nas. Avea o mătură în mână. A urlat la mine:

— Şterge-o imediat de aici, golanule, altfel chem poliţia!

Mi-a dat un brânci şi am căzut.

M-am adunat de pe jos şi m-am năpustit spre ea. S-a dat înapoi şi mi-a tras una cu mătura chiar când am trecut pe lângă ea, dar, oricum, mă aflam acum înăuntru. Femeia scotea ţipete stridente şi se îndrepta spre mine. I-am smuls mătura din mână şi în momentul acela am auzit o voce răsunătoare ca un claxon:

— Miriam!

Am îngheţat, în timp ce femeia izbucni în istericale.

— Vai, domnişoară Alicia, uitaţi-vă! O să ne omoare pe toţi! Chemaţi poliţia, chemaţi...

— Miriam! veni vocea ca de claxon, şi servitoarea amuţi.

Acolo, în capul scărilor, era o femeie cu faţa ca o prună uscată, îmbrăcată într-o rochie plină de danteluţe. Arăta ceva mai în vârstă decât era, poate din pricină că îşi ţinea gura atât de încleştată. Cred că avea vreo treizeci şi trei de ani – *treizeci şi trei de ani.* Avea nişte ochişori meschini şi un nas mic.

Am întrebat:

— Sunteţi domnişoara Kew?

— Da. Care e motivul acestei invazii?

— Tre' să vă vorbesc, domnişoară Kew.

— Nu mai spune „tre' să”. Stai drept şi vorbeşte.

Servitoarea spuse:

— Chem poliţia.

Domnişoara Kew se întoarse spre ea:

— E timp şi pentru asta, Miriam. Şi acum, băieţel murdar ce eşti, spune ce doreşti.

— Trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră între patru ochi.

— Să nu-l lăsaţi să facă asta, domnişoară Kew, strigă slujnica.

— Stai cuminte, Miriam. Băieţelule, ţi-am spus să nu mai zici „trebuie să”. Poţi să spui ce ai de spus de faţă cu Miriam.

— Pe dracu', am făcut eu.

Li s-a tăiat amândurora respiraţia.

— Aşa mi-a spus Lone, am azvârlit eu.

— Domnişoară Alicia, doar n-o să-l lăsaţi să…

— Potoleşte-te, Miriam! Tinere, o să te rog să fii politi…

Deodată, ochii i se rotunjiră.

— *Cine* ţi-a spus să…

— Lone mi-a spus.

— Lone.

A înţepenit în capul scărilor, cu privirile aţintite asupra mâinilor. Apoi spuse:

— Miriam, poţi să pleci.

Şi după felul cum a spus-o, parcă nu mai era ea.

Servitoarea a deschis gura, dar domnişoara Kew a întins un deget care arăta ca o ţeava de puşcă. Servitoarea a şters-o.

— Hei, am exclamat, uite-ţi mătura.

Eram gata s-o zvârl după ea, dar domnişoara Kew s-a apropiat de mine şi mi-a luat-o din mână.

— Intră acolo, îmi spuse.

M-a pus să intru primul într-o cameră mare cât groapa din pădure în care ne bălăceam. Erau cărţi peste tot şi

învelitori de piele pe mese, cu flori galbene pictate în colţuri.

Făcu semn spre un fotoliu.

— Stai acolo. Nu, aşteaptă!

S-a dus spre cămin, a scos un ziar dintr-o ladă şi a învelit perna fotoliului cu el.

— Acum poţi să stai.

M-am aşezat pe ziar, iar ea şi-a tras un alt fotoliu, dar fără să pună vreun ziar sub ea.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Lone?

— A murit, am răspuns eu.

I s-a oprit răsuflarea şi s-a albit la faţă. S-a uitat la mine până ce ochii au început să-i lăcrimeze.

— Vă simţiţi rău? am întrebat-o. Daţi-i drumul. Borâţi. O să vă facă bine.

— A murit? Lone a murit?

— Mda. A fost o inundaţie după ploaia de săptămâna trecută, şi când a ieşit afară în noaptea următoare, în vântul ăla, a trecut pe sub un stejar bătrân, care a fost şubrezit de torent. Copacul a căzutără peste el.

— A *căzut* peste el, m-a corectat ea în şoaptă. O, nu… nu-i adevărat.

— Ba e cât se poate de adevărat. L-am îngropat în dimineaţa asta. Începuse să pu…

— Taci! Şi-a acoperit faţa cu mâinile.

— Ce s-a întâmplat?

— O să-mi revin într-o clipă, spuse ea încet. S-a îndreptat spre cămin, şi a rămas acolo cu spatele la mine. Mi-am scos o gheată în timp ce aşteptam să se întoarcă. A vorbit însă de acolo unde se afla.

— Eşti băieţelul lui Lone?

— Mda. Mi-a zis să vin la dumneavoastră.

— Vai, dragul meu copil!

S-a întors în goană spre mine, încât preţ de o secundă am crezut că are de gând să mă înhaţe sau aşa ceva, dar s-a oprit brusc şi a strâmbat puţin din nas.

— Cu… cum te cheamă?

— Gerry, am răspuns.

— Ei bine, Gerry, cum ţi-ar plăcea să locuieşti cu mine aici, în casa asta mare şi drăguţă şi să ai nişte haine noi şi tot ce-ţi trebuie?

— Ei, păi chiar cam aşa mă gândeam. Lone mi-a spus să vă caut. Zicea că aveţi mai multe lovele decât vă trebuie şi mai zicea că îi datoraţi o favoare.

— O favoare? Asta a părut să o deranjeze.

— Ei, am încercat eu s-o dreg, păi, el a zis că a făcut ceva pentru dumneavoastră odată şi că aţi spus că o să vă achitaţi într-o zi dacă veţi putea. Cam asta ar fi.

— Ce ţi-a spus despre asta? atunci şi-a recăpătat glasul de claxon.

— Nimic. Niciun afurisit de cuvânt.

— Te rog să nu mai foloseşti vorba asta, îmi atrase ea atenţia, ţinându-şi ochii închişi. Apoi i-a deschis şi a dat din cap.

— Am promis şi îmi voi ţine promisiunea. Poţi locui aici începând de acum. Dacă vrei.

— N-are nimic de-a face cu ce vreau eu. Aşa mi-a *spus* Lone să fac.

— O să fii fericit aici, a spus ea. M-a măsurat din cap până în picioare. O să am eu grijă.

— O.K. Pot să merg să-i aduc şi pe ceilalţi copii?

— *Ceilalţi* copii?

— Mda. Nu era vorba numai de mine, ci de noi toţi – toată gaşca.

— Nu mai spune „gaşca”.

S-a lăsat pe spate în fotoliu, a scos o batistă caraghioasă şi mititică şi şi-a tamponat buzele cu ea, fără să mă slăbească din priviri.

— Acum, spune-mi ce-i cu aceşti… aceşti ceilalţi copii.

— Păi, e Janie, are unsprezece ani, ca şi mine. Şi Bonnie şi Beanie, care au opt ani şi sunt gemene, şi Bebe. Bebe are trei ani.

Am scos un strigăt. Capul mi se zbătea nebuneşte încoace şi încolo. Stern a îngenuncheat lângă canapea într-o clipă, punându-şi mâinile pe obrajii mei şi ţinându-mi capul nemişcat.

— Bravo, băiete, spuse el. I-ai dat de capăt. N-ai descoperit încă *ce anume* este, dar acum ştii *unde* este.

— Asta-i sigur, am spus răguşit. Poţi să-mi dai nişte apă?

Mi-a turnat nişte apă dintr-un termos. Era atât de rece că m-a durut gâtul. M-am întins la loc şi m-am odihnit de parcă escaladasem un pisc.

— Nu cred că aş mai putea suporta încă o dată aşa ceva.

— Vrei să spui că asta e tot pentru azi?

— Ce părere ai?

— Eu sunt dispus să merg cât de departe vrei tu.

Am stat şi m-am gândit.

— Aş vrea să continui, dar n-aş vrea să nimeresc în plin dintr-odată. Cel puţin, pentru o vreme.

— Dacă mai vrei o analogie dintr-acelea nu prea exacte, spuse Stern, psihiatria este ca o hartă rutieră. Există o mulţime de căi pentru a ajunge dintr-un loc într-altul.

— Prefer să ajung pe un drum ocolit, i-am spus. Serpentina care urcă treptat, nu şoseaua care duce pieptiş la vârf. Ambreiajul meu dă rateuri. Pe unde iau virajul?

A scos un chicot. Mi-a plăcut cum a sunat.

— E de-ajuns să treci de drumul pietruit.

— Am fost pe acolo. E un pod luat de ape.

— Ai mai parcurs o dată întreg drumul, mi-a spus el. Porneşte de la celălalt capăt al podului.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Mi-am închipuit că trebuie să străbat tot drumul, pas cu pas.

— Poate că nu va fi nevoie, sau poate că va fi, dar podul va fi uşor de traversat atunci când vei fi parcurs tot restul. Poate că nu se află nimic care să merite pe acest pod, sau

poate că se află, dar nu poţi să te apropii de ceea ce te interesează până când nu te vei fi uitat în toate direcţiile.

— Să-i dăm drumul.

Eram cu adevărat nerăbdător.

— Te supără o sugestie?

— Nu.

— Mulţumeşte-te să vorbeşti, spuse el. Nu încerca să pătrunzi prea departe în ceea ce spui. Acea primă tranşă – când aveai opt ani – ai trăit-o cu adevărat. A doua, tot ce a fost despre copii, doar ai povestit-o. Apoi vizita pe care ai făcut-o când aveai unsprezece ani. Ai simţit-o. Acum doar vorbeşte din nou.

— Bine.

A aşteptat câteva clipe, apoi a rostit domol:

— În bibliotecă. I-ai pomenit de ceilalţi copii.

I-am spus despre… apoi ea a spus… şi ceva s-a întâmplat, şi am ţipat. Ea m-a liniştit şi eu am înjurat-o.

Dar acum să nu ne gândim la asta… nu ne interesează. Mergem mai departe.

În bibliotecă. Învelitoarele de piele, masa, şi dacă sunt sau nu în stare să fac cu domnişoara Kew aşa cum mi-a spus Lone.

Lone îmi spusese următorul lucru: „Există o femeie care trăieşte în vârful dealului din Heights, pe nume Kew. O să trebuiască să aibă grijă de voi. Va trebui să o convingi să facă asta. Fă orice îţi spune, numai să rămâneţi împreună. Să nu laşi niciodată pe vreunul din voi să se despartă de ceilalţi, ai auzit? În afară de asta, purtaţi-vă frumos cu domnişoara Kew şi o să se poarte şi ea frumos cu voi. Acum fă ce ţi-am spus”. Asta spusese Lone.

Cuvintele erau legate între ele cu un fir ca de oţel şi formau un tot care nu putea fi rupt. Nu de mine, cel puţin.

Domnişoara Kew spuse:

— Unde sunt surorile tale şi sugarul?

— Îi aduc eu.

— Sunt pe aproape?

— Destul de aproape.

N-a mai spus nimic, aşa că m-am ridicat.

— Mă întorc repede.

— Aşteaptă, m-a oprit ea. Eu – pur şi simplu n-am avut timp să mă gândesc. Vreau să spun – trebuie să pregătesc totul, înţelegi.

— N-aveţi nicio nevoie să vă mai gândiţi şi sunteţi perfect pregătită. Pe curând.

Ajuns la uşă, am auzit-o spunând, din ce în ce mai tare, pe măsură ce mă îndepărtam:

— Tinere, dacă vei locui în casa asta, trebuie să înveţi să fii ceva mai manierat – şi altele la fel, în acelaşi gen.

Am urlat îndărăt spre ea:

— O.K., *O.K.,* şi am întins-o.

Soarele încălzea puternic şi cerul era senin şi curând am ajuns înapoi la casa lui Lone. Focul se stinsese şi Bebe puţea. Janie dăduse un brânci şevaletului şi şedea pe jos lângă uşă, ţinându-şi capul în mâini. Bonnie şi Beanie stăteau pe un taburet, strânse una într-alta cât puteau de mult, ca şi cum le-ar fi fost frig, ceea ce nu era cazul.

Am bătut-o pe Janie pe umăr ca să-i atrag atenţia. Şi-a înălţat capul spre mine. Avea ochii cenuşii – sau poate că era mai mult o nuanţă de verde – dar acum arătau ciudat, ca apa dintr-un pahar în care a rămas nişte lapte la fund.

— Ce se-ntâmplă pe-aici? am întrebat-o.

— Cum adică ce se-ntâmplă pe-aici? vru ea să ştie.

— Ce-i cu voi toţi?

— Nu ne mai arde de nimic, asta-i tot.

— Bine, e-n regulă, am spus, dar acum trebuie să facem ce ne-a spus Lone. Haide.

— Nu.

M-am uitat la gemene. Mi-au întors spatele. Janie îmi explică:

— Le e foame.

— Păi şi-atunci de ce nu le dai să mănânce?

Dădu doar din umeri, tăcută. M-am aşezat şi eu. De ce trebuise Lone să se lase strivit de trunchiul ăla?

— Nu mai putem „amalgrena” deloc, spuse Janie.

Asta părea să explice totul.

— Ascultă, i-am spus, acum eu trebuie să-l înlocuiesc pe Lone.

Janie reflectă la cele spuse de mine şi Bebe dădu din picioare. Janie îi aruncă o privire.

— N-ai să poţi, spuse ea.

— Ştiu de unde să iau hrana şi terebentina. Pot să găsesc muşchi de băgat între bârne, şi să tai lemne şi să fac tot ce mai trebuie.

Dar nu puteam să le chem pe Bonnie şi Beanie de la mare distanţă ca să descuie uşile. Nu o puteam face, cu un singur cuvânt, pe Janie să aducă apă şi să aprindă focul şi să aranjeze acumulatorul. Nu puteam să-i fac să „amalgreneze”.

Am rămas cu toţii aşa vreme îndelungată. Apoi, la un moment dat, am auzit coşul scârţâind. M-am uitat într-acolo. Janie s-a uitat şi ea.

— E în regulă, hai să mergem, a zis ea.

— Cine zice asta?

— Bebe.

— Cine conduce treburile, acum? Am precizat, înfuriindu-mă: Bebe sau eu?

— Bebe, a răspuns Janie.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre ea ca s-o pocnesc peste gură. Dar m-am oprit. Dacă Bebe îi putea determina să facă ce voise Lone, atunci era în regulă. Dacă mă apucam să-i pisez şi să fac tărăboi, n-aş fi reuşit să rezolv nimic. Aşa că am tăcut din gură. Janie s-a ridicat şi a ieşit pe uşă. Gemenele o urmară cu privirea. Apoi Bonnie se făcu nevăzută. Beanie luă hainele lui Bonnie şi ieşi la rândul ei afară. L-am scos pe Bebe din leagăn şi l-am luat în spinare.

A fost mai bine când ne-am aflat cu toţii afară. Era după-amiaza târziu şi aerul era încins. Gemenele zburdau

prin copaci ca o pereche de veveriţe, iar Janie şi cu mine mergeam de parcă ne-am fi dus să înotăm sau ceva de genul ăsta. Bebe a început să dea din picioare, iar Janie s-a uitat la el o vreme şi i-a dat să mănânce, după care s-a liniştit din nou.

Când ne-am apropiat de oraş, aş fi vrut să mergem cu toţii laolaltă, grupaţi, dar mi-era teamă să spun ceva. Bebe însă probabil că a făcut-o în locul meu. Gemenele s-au întors lângă noi, iar Janie le-a dat hainele şi ele au pornit-o în fruntea noastră, cât se poate de cuminţi. Nu ştiu cum a reuşit să facă Bebe asta. Cu siguranţă că nu puteau suferi să umble în felul ăsta. N-am avut niciun necaz, cu excepţia unui tip pe care l-am întâlnit pe o stradă din apropierea locuinţei domnişoarei Kew, care s-a oprit din mers şi s-a uitat după noi, holbându-şi ochii. Janie l-a privit şi a făcut ca pălăria să i se înfunde atât de mult peste ochi şi mutră, că a fost nevoit să-şi sucească gâtul în toate părţile ca să şi-o poată smulge de pe cap. Ce să vă spun, când am ajuns în faţa casei am văzut că cineva spălase orice urmă din murdăria pe care o lăsasem pe uşă. Cu o mână ţineam braţul lui Bebe şi cu cealaltă genunchiul, purtându-l peste ceafă şi umeri, aşa încât am bătut cu piciorul în uşă, murdărind-o din nou, mai rău ca prima dată.

— E una Miriam aici, i-am zis lui Janie. Vorbeşte mereu aiurea. Dacă spune ceva, zi-i să se ducă la dracu'.

Uşa s-a deschis şi a apărut Miriam. A aruncat o privire şi a sărit înapoi doi metri. Am intrat cu toţii, călcându-i pe urme. Miriam şi-a recăpătat răsuflarea şi a zbierat:

— Domnişoară Kew! Domnişoară Kew!

— Du-te la dracu', i-a zis Janie, şi s-a uitat apoi la mine. Nu ştiam ce să fac. Era pentru prima dată când Janie mă asculta.

Domnişoara Kew a coborât scara. Se schimbase, dar rochia pe care o purta era la fel de tâmpită şi avea la fel de multă dantelă ca şi cea dinainte. Şi-a deschis gura, dar n-a putut articula nimic, aşa că şi-a lăsat-o căscată, aşteptând

să se întâmple ceva. Într-un târziu a spus:

— Doamne Sfinte şi Atotputernice, apără şi păzeşte! Gemenele se aliniară una lângă cealaltă şi se uitară la ea cu o privire năroadă. Miriam s-a lipit de perete şi s-a furişat pe lângă el, ţinându-se la distanţă de noi, până când a ajuns la uşă şi a închis-o.

— Domnişoară Kew, dacă ăştia sunt copiii care spuneţi că vor locui aici, eu una plec, spuse ea.

Janie ripostă:

— Du-te la dracu'!

Chiar în clipa aceea, Bonnie se lăsă pe vine în mijlocul covorului. Miriam scoase un urlet şi se repezi la ea. O înhaţă strâns de braţ şi vru s-o ridice. Bonnie se topi în văzduh, lăsând-o pe Miriam cu o rochiţă în mână şi cu o chinuitoare expresie de uimire întipărită pe faţă. Beanie râse de i se despică mutra în două şi se apucă să facă semne cu mâna ca o nebună. M-am uitat în direcţia aceea şi am văzut-o pe Bonnie, goală puşcă, cocoţată pe balustradă, în capul scării.

Domnişoara Kew se răsuci pe călcâie, o văzu şi căzu lată pe trepte. Miriam se prăbuşi la rândul ei ca secerată.

Beanie înhaţă rochiţa lui Bonnie şi o luă pe scară în sus, trecând pe lângă domnişoara Kew, apoi, ajunsă lângă sora ei, i-o întinse. Bonnie se îmbrăcă la loc. Domnişoara Kew se întinse pe trepte şi privi în sus. Bonnie şi Beanie se întorceau coborând pe scară, mână în mână, venind spre mine. Apoi se aliniară şi se holbară la domnişoara Kew.

— Ce e cu ea? mă întrebă Janie.

— I se face şi ei rău din când în când.

— Hai să ne întoarcem acasă.

— Nu, i-am răspuns.

Domnişoara Kew se apucă de balustradă şi se ridică în picioare. Rămase acolo, agăţată de ea, o bucată de timp, cu ochii închişi. Apoi, pe neaşteptate, se îndreptă şi înţepeni, arătând dintr-odată cu câţiva centimetri mai înaltă, şi se apropie de noi.

— Gerard, a trâmbiţat ea. Mi-am zis că era pe cale să spună ceva nasol. A părut însă că se stăpâneşte şi a întins un deget:

— Ce-i *ăsta,* pentru numele lui Dumnezeu! îşi ţinea degetul îndreptat spre mine.

N-am înţeles de la bun început la ce se referea, aşa încât m-am răsucit pe călcâie şi m-am uitat în spate.

— Ce?

— Ăsta! Ăsta!

— A! am făcut eu. Ăsta-i Bebe.

L-am dat jos de pe umeri şi l-am ţinut în braţe ca să-l poată privi. A scos un fel de geamăt şi a sărit la mine, smulgându-mi-l. S-a uitat bine la el de aproape, scoţând din nou geamătul acela şi l-a numit biet nenorocit mititel, apoi s-a repezit şi l-a pus pe o banchetă lungă, cu perne pe ea, sub fereastra cu sticlă colorată. S-a aplecat peste el şi şi-a băgat pumnul în gură, muşcându-şi-l, şi a mai gemut o dată. Apoi s-a întors spre mine.

— De când e aşa?

M-am uitat la Janie şi ea mi-a întors privirea.

— Păi, dintotdeauna a fost aşa, am răspuns.

A scos un fel de tuse şi s-a repezit spre Miriam, care zăcea întinsă pe jos ca o plăcintă şi i-a tras câteva palme. Miriam s-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat scrutător la noi. Apoi a închis ochii, a suspinat şi s-a agăţat de mâna domnişoarei Kew până ce s-a pus iar pe picioare.

— Adună-te odată, i-a spus domnişoara Kew printre dinţi. Adu un lighean cu apă caldă şi un săpun. Un săpun de rufe. Prosoape. Grăbeşte-te!

O îmbrânci zdravăn pe Miriam. Aceasta se clătină şi se apucă de perete, apoi plecă în grabă.

Domnişoara Kew se întoarse lângă Bebe şi se aplecă spre el, făcând un zgomot mărunt cu buzele strânse.

— Nu-l zăpăciţi, i-am spus. N-are nimic. Nouă în schimb ne e foame.

Mi-a aruncat o privire de parcă aş fi lovit-o.

— Te rog să nu-mi vorbeşti mie aşa.

— Uite ce e, am încercat să-i explic, nici nouă nu ne place asta, aşa cum nu vă place nici dumneavoastră. Dacă nu ne-ar fi spus Lone, n-am fi venit odată cu capul încoace. O duceam foarte bine acolo unde eram.

— Nu mai spune „n-am fi venit odată cu capul” a spus domnişoara Kew. S-a uitat la noi, privindu-ne pe rând. Apoi şi-a luat batista aia mică şi caraghioasă şi şi-a apăsat-o pe buze.

— Ai văzut? i-am spus lui Janie, tot timpul îi vine rău.

— Ho-ho, făcu Bonnie.

Domnişoara Kew îi aruncă o privire lungă.

— Gerard, spuse ea cu o voce gâtuită. Am înţeles de la tine că aceşti copii sunt surorile tale.

— Da, şi?

S-a uitat la mine de parcă aş fi fost bătut in cap.

— Noi nu putem avea surori nişte fetiţe de culoare, Gerard.

— *Noi* avem, obiectă Janie.

Domnişoara Kew făcu câţiva paşi încolo şi încoace, mergând repede.

— Avem multe de făcut, spuse ea, vorbindu-şi sieşi.

Miriam intră, ducând o covată mare şi ovală, prosoape şi tot ce mai trebuie pentru spălat. Le lăsă jos pe banchetă, iar domnişoara Kew încercă apa cu dosul mâinii, apoi îl luă pe Bebe şi îl băgă în apă. Bebe începu să dea din picioare.

Am păşit înainte şi i-am spus:

— Staţi o clipă. Staţi aşa. Ce vreţi să faceţi?

Janie interveni:

— Taci din gură, Gerry. Zice că e în regulă.

— În regulă? O să-l înece.

— Nu, n-o s-o facă. Taci odată.

Săpunindu-l bine, domnişoara Kew îl spălă pe Bebe întorcându-l pe o parte şi pe alta de câteva ori, îl frecă pe cap cu peria, apoi îl înfăşură într-un prosop mare şi cald. Miriam stătea şi se holba ca proasta în timp ce domnişoara

Kew lega un şervet de jur împrejurul lui, pe post de pantaloni. Când termină, nu ai mai fi zis că e acelaşi copil. Şi în acelaşi timp, când îşi încheie treaba, domnişoara Kew părea să fi dobândit o stăpânire de sine mult mai mare. Respira cu putere şi buzele îi erau mai strânse ca de obicei. Îi întinse copilul lui Miriam.

— Ia biata fiinţa asta, îi porunci ea, şi pune-o…

Dar Miriam se trase înapoi.

— Îmi pare rău, domnişoară Kew, dar eu una plec chiar de acum şi nu-mi mai pasă.

Domnişoara Kew îşi făcu auzit din nou claxonul.

— Nu mă poţi lăsa într-o situaţie grea ca asta! Copiii aceştia au nevoie de ajutor. Nu-ţi poţi da seama de asta şi singură?

Miriam s-a uitat la mine, apoi la Janie. Tremura din cap până în picioare.

— Nu sunteţi întreagă la cap. Cu ei sunteţi în pericol, domnişoară Alicia! Nu sunt doar jegoşi. Sunt nebuni de-a dreptul!

— Sunt victimele neglijenţei şi probabil că nu sunt mai răi decât am fi putut fi şi noi, eu sau tu, dacă am fi fost neglijate. Şi nu mai vorbi urât! Gerard!

— Ce-i?

— Nu mai spune „ce-i?”… O, Doamne, avem atâtea de făcut. Gerard, dacă tu şi surorile tale… dacă tu şi ceilalţi copii vreţi să rămâneţi să locuiţi aici, va trebui să vă schimbaţi serios în foarte multe privinţe. Nu puteţi locui sub acest acoperiş şi să vă comportaţi la fel ca până acum. Aţi înţeles ce-am spus?

— O, sigur că da. Lone spunea că trebuie să vă ascultăm, ca să vă facem fericită.

— O să faceţi tot ce o să vă spun eu?

— Asta am spus doar, nu?

— Gerard, va trebui să înveţi să nu-mi mai vorbeşti în felul ăsta şi cu tonul ăsta. Şi acum, tinere, dacă o să-ţi spun să faci şi tot ce-ţi spune Miriam, o să mă asculţi?

M-am adresat lui Janie:

— Ce zici de asta?

— Să-l întreb pe Bebe.

Janie se uită la Bebe, iar acesta îşi agită mâinile şi salivă.

— E O.K., răspunse ea.

Domnişoara Kew insistă:

— Gerard, te-am întrebat ceva.

— Aşteptaţi o clipă, ce naiba! Trebuia să aflu, nu? Da, păi, dacă asta vreţi, o s-o ascultăm deopotrivă şi pe Miriam.

Domnişoara Kew s-a întors spre Miriam.

— Ai auzit, Miriam?

Servitoarea s-a uitat la domnişoara Kew şi după aceea la noi şi a dat din cap. Apoi şi-a întins mâinile spre Bonnie şi Beanie.

Gemenele s-au dus drept la ea şi au luat-o de câte o mână. S-au uitat în sus la ea şi au zâmbit.

Puneau probabil la cale vreo drăcovenie, dar cred că arătau ca nişte scumpe. Gura lui Miriam s-a contractat şi m-am gândit preţ de o clipă că avea o expresie aproape omenească.

— E-n regulă, domnişoară Alicia.

Domnişoara Kew s-a apropiat de ea şi i l-a pus în braţe pe Bebe, iar Miriam a pornit-o pe scări cu el. Domnişoara Kew ne-a mânat pe urmele lui Miriam. Am urcat cu toţii la etaj.

Din acel moment s-au pus pe capul nostru şi vreme de trei ani nu s-au oprit nici ca să răsufle.

— A fost un iad, i-am spus lui Stern.

— Aveau de îndeplinit ceea ce-şi propuseseră.

— Mda, presupun că aşa e. Dar şi noi la fel. Uite ce e, noi toţi eram gata să facem tot ce spusese Lone. Nimic de pe lumea asta nu ne-ar fi putut opri. Eram obligaţi şi constrânşi să îndeplinim orice fleac, până la ultimul, pe care ni l-ar fi cerut domnişoara Kew. Dar nici ea şi nici Miriam nu

păreau să înţeleagă asta. Cred că se simţeau obligate să ne împingă de la spate la fiecare pas. Tot ce ar fi avut de făcut ar fi fost să ne facă să înţelegem ce vor ele, şi noi le-am fi ascultat. Era în regulă atâta vreme cât era vorba de ceva în genul observaţiei de a nu mă băga în pat cu Janie. Domnişoara Kew sărea în sus de doi coţi la chestia asta, de-ţi puteai închipui că am furat diamantele Coroanei, aşa de tare se supăra.

Dar când era vorba de ceva de felul „Trebuie să vă comportaţi ca nişte mici lady şi gentlemeni”, nu mai pricepeam în ruptul capului. Şi două ordine din trei erau de felul ăsta. „Vai, vai! făcea ea. Vezi cum vorbeşti, supraveghează-ţi limbajul!” Cea mai mare parte a timpului n-am reuşit să înţeleg nicicum asta. Până la urmă am întrebat-o ce naiba vrea să spună, şi într-un târziu mi-a explicat. Dar cred că înţelegi ce vreau eu să spun, doctore.

— Bineînţeles, răspunse Stern. Lucrurile s-au mai aranjat pe măsură ce a trecut timpul?

— Am avut cu adevărat probleme doar de două ori, o dată din cauza gemenelor şi a doua oară din cauza lui Bebe. Asta a doua a fost nasoală rău.

— Ce s-a întâmplat?

— Cu gemenele? Păi, cam la o săptămână de când ne aflam noi acolo, am început să băgăm de seamă că ceva nu era în regulă. Janie şi cu mine, vreau să zic. Am băgat de seamă că nu le mai vedem aproape deloc pe Bonnie şi pe Beanie. Era ca şi cum casa aceea era împărţită în două, o parte pentru domnişoara Kew, Janie şi cu mine, şi cealaltă pentru Miriam şi gemene. Mi-nchipui că ne-ar fi sărit în ochi mai devreme dacă n-ar fi fost toată zăpăceala aceea de la început: hainele noi pe care le-am primit şi faptul că eram puşi să dormim tot timpul numai noaptea şi toate celelalte. Dar iată cum a fost: ne duceam cu toţii afară în curte să ne jucăm, apoi venea ora prânzului şi gemenele erau luate şi duse să mănânce cu Miriam, în timp ce noi mâncam cu domnişoara Kew. Aşa că la un moment dat Janie a întrebat:

— De ce gemenele nu mănâncă şi ele cu noi?

— Miriam are grijă de ele, draga mea, a răspuns domnişoara Kew.

Janie a privit-o aşa cum făcea ea în anumite situaţii.

— Ştiu asta. Lăsaţi-le să mănânce cu noi şi o să am eu grijă de ele.

Buzele domnişoarei Kew s-au strâns din nou şi ea a rostit:

— Sunt fetiţe de culoare, Janie. Şi acum te rog să mănânci mai departe.

Asta însă nu ne lămurea cu nimic pe mine şi pe Janie.

— Vreau să mănânce cu noi. Lone ne-a zis că trebuie să fim tot timpul împreună, am insistat eu.

— Dar *sunteţi* împreună, a replicat ea. Locuim cu toţii în această casă. Mâncăm din aceeaşi mâncare. Hai să încheiem acum discuţia.

M-am uitat la Janie şi ea s-a uitat la mine şi a spus:

— Atunci de ce nu putem sta şi mânca cu toţii *aici!*

Domnişoara Kew şi-a lăsat furculiţa jos şi a privit-o cu duritate.

— V-am explicat de ce şi am hotărât că nu mai avem ce discuta.

Ei, şi atunci mi-am zis că acum e acum. Aşa că mi-am dat capul pe spate şi am strigat:

— Bonnie! Beanie!

Şi – *bang!* — au şi apărut amândouă. Şi pe loc s-a dezlănţuit infernul. Domnişoara Kew le-a poruncit să iasă imediat din sufragerie, iar ele n-au vrut, şi Miriam a sosit gâfâind cu hainele lor în braţe, şi nu reuşea deloc să le prindă, şi domnişoara Kew s-a pornit să trâmbiţeze la ele şi în cele din urmă, la mine. A zis că de data asta era prea de tot. Ce să spun, poate că avusese o săptămână grea, dar şi noi la fel, aşa că domnişoara Kew ne-a ordonat să plecăm.

M-am dus şi l-am luat pe Bebe şi am ieşit, cu Janie şi cu gemenele după mine. Domnişoara Kew a aşteptat până ce am ieşit cu toţii afară pe uşă şi în clipa următoare a luat-o

la goană după noi. Ne-a luat-o înainte şi, proţăpindu-se în faţa mea, m-a obligat să mă opresc. Astfel încât ne-am oprit cu toţii pe loc.

— Aşa îndepliniţi voi dorinţele lui Lone?

I-am spus că da. A zis că ea una înţelesese că Lone dorise ca noi să stăm la ea. La care am răspuns:

— Mda, dar el ne-a cerut să stăm împreună cu toţii.

A zis să ne întoarcem în casă fiindcă trebuie să discutăm. Janie i-a cerut părerea lui Bebe şi Bebe a zis O.K., aşa că ne-am întors. Am făcut un compromis. N-aveam să mai mâncăm în sufragerie de-acum înainte. Exista un soi de verandă cu ferestre de sticlă, cu o uşă care dădea în sufragerie şi cu o alta spre bucătărie, şi am mâncat cu toţii acolo de-atunci înainte. Domnişoara Kew mânca singură, separat.

Dar s-a întâmplat ceva caraghios din cauza poveştii ăsteia idioate.

— Ce anume? m-a întrebat Stern.

Am râs.

— Miriam. Se purta şi vorbea la fel ca până atunci, dar a început să ne dea pe furiş tot felul de biscuiţi şi prăjiturele între mese. Ştiţi, mi-au trebuit ani de zile ca să înţeleg despre ce era vorba cu exactitate. M-am gândit mult la asta. De atunci încoace am aflat că oamenii sunt împărţiţi în două tabere care se luptă pe chestiunea raselor. Una luptă ca să le ţină despărţite, iar cealaltă luptă ca să le unească. Dar nu înţeleg de ce amândouă taberele îşi lac atât de multe *griji* pe chestia asta! De ce nu o lasă baltă?

— Nu pot s-o facă. Vezi tu, Gerry, pentru oameni e absolut necesar să creadă că sunt superiori într-o anumită privinţă. Tu şi Lone şi copiii – eraţi un grup destul de strâns unit. Nu vi s-a părut că eraţi oarecum superiori celorlalţi?

— Superiori? Cum am fi putut să fim superiori?

— Atunci – deosebiţi de restul lumii?

— Păi, ba da, presupun că da, dar nu ne-am gândit la asta. Deosebiţi, să zicem, dar superiori, nu.

— Sunteţi un caz unic, afirmă Stern. Acum continuă şi spune-mi despre cealaltă problemă pe care aţi avut-o. Cea cu Bebe.

— Cu Bebe. Mda. Păi, erau deja câteva luni de când ne mutasem la domnişoara Kew. Lucrurile mergeau de-acum mult mai bine. Ne învăţaserăm cu toţii să spunem toate acele formule de „da, doamnă”, „nu, doamnă” de rutină şi ea începuse să ne piseze cu şcoala – ne făcuse un orar, dimineaţa şi după-amiaza, cinci zile pe săptămână. Janie încetase de mult să mai aibă grijă de Bebe şi gemenele umblau pe unde aveau chef. Asta era nostim. Puteau să dispară şi să apară dintr-un loc într-altul chiar sub ochii domnişoarei Kew, iar ea nu voia să creadă în ruptul capului că ceea ce vede e adevărat. Era prea necăjită că le vedea apărând dintr-odată în pielea goală. Aşa că au încetat la un moment dat s-o mai facă şi ea s-a bucurat nespus. Se bucura de o mulţime de lucruri. Erau ani de zile de când nu mai văzuse pe nimeni – pur şi simplu ani de zile. Până şi contoarele le pusese în afara casei pentru ca nimeni să nu mai aibă de ce să vină înăuntru. Dar cu noi acolo a început să mai prindă viaţă. A încetat să mai poarte rochiile acelea demodate, de fată bătrână, şi a început să arate aproape a om. I se-întâmpla chiar să mai mănânce cu noi, din când în când.

Într-o bună zi însă m-am trezit simţindu-mă de-a dreptul ciudat. Era ca şi cum cineva îmi furase un lucru ce-mi aparţinea în timp ce dormeam, numai că nu ştiam ce. M-am strecurat afară pe fereastră şi m-am târât de-a lungul pervazului până în camera lui Janie, ceea ce nu aveam voie să fac. Era în pat. M-am dus şi am sculat-o. Mai pot să-i văd şi acum ochii, felul în care i-a întredeschis, încă adormită, şi apoi i-a deschis larg. N-a fost nevoie să-i spun că s-a întâmplat ceva rău. Ştia deja, şi ştia şi ce anume s-a întâmplat.

— Bebe a plecat! a spus ea.

Din clipa aceea nu ne-a mai păsat că ceilalţi dormeau.

Ne-am năpustit afară din camera ei şi am coborât ca o vijelie scările spre hol, dând buzna în odaia din fund, unde dormea Bebe. Nu-ţi venea să crezi. Pătuţul lui frumos şi scrinul alb cu sertare şi toată harababura aceea de jucării şi ce mai era dispăruseră cu totul, iar acolo nu mai era decât o masă de scris. Vreau să spun că era ca şi cum Bebe nici nu fusese vreodată acolo.

N-am spus nimic. Ne-am răsucit doar pe călcâie şi am intrat în trombă în dormitorul domnişoarei Kew. Nu mai fusesem decât o dată acolo, iar Janie doar de câteva ori. Dar, indiferent că ne era interzis sau nu, de data asta era altceva. Domnişoara Kew era în pat, cu părul legat cu o panglică. Se trezise cu totul înainte ca noi să fi străbătut încăperea. S-a tras înapoi şi în sus, refugiindu-se în capul patului până când a ajuns să se rezeme de tăblia lui. Ne-a aţintit pe amândoi cu nişte ochi reci.

— Ce vrea să însemne asta? se interesă ea.

— Unde-i Bebe? am zbierat la ea.

— Gerard, nu e nevoie să urli.

Janie era un copil liniştit, dar acum a spus:

— Aţi face mai bine să ne spuneţi unde e, domnişoară Kew – şi te-ai fi speriat numai dacă i-ai fi aruncat o privire când a spus asta.

Aşa încât, dintr-odată, domnişoara Kew şi-a pierdut expresia împietrită şi a întins mâinile spre noi.

— Copii, a spus ea, îmi pare rău. Sincer îmi pare rău. Dar nu am făcut decât cum am crezut că e mai bine. L-am trimis pe Bebe în altă parte. S-a dus să trăiască cu nişte copii ca el. Nu l-am fi putut face niciodată să se simtă cu adevărat fericit aici. Ştiţi bine asta.

— Nu ne-a spus niciodată că nu se simte fericit aici, a observat Janie.

Domnişoara Kew scoase un soi de râs.

— Ca şi cum ar fi putut vorbi, sărmana fiinţă.

— Aţi face mai bine să-l aduceţi înapoi, i-am spus eu. Habar nu aveţi cu ce vă jucaţi. V-am zis doar că nu trebuie

să ne despărţim niciodată.

Începuse să se enerveze, dar se stăpânea încă.

— Dar am încercat să vă explic, dragă, a spus ea. Tu şi Janie, şi chiar şi gemenele, sunteţi cu toţii normali, nişte copii sănătoşi şi o să creşteţi mari şi o să deveniţi bărbaţi şi femei ca lumea. Dar bietul Bebe e… altfel. N-o să mai crească prea mult şi n-o să poată să umble şi să se joace ca toţi ceilalţi copii.

— Asta n-are nicio importanţă, spuse Janie. N-aveţi niciun drept să-l trimiteţi de aici.

Iar eu am întărit:

— Da. Aşa e. Şi aţi face bine să-l aduceţi înapoi, şi încă repede.

Atunci a început să se agite ca muşcată de şarpe.

— Printre multele lucruri pe care vi le-am spus, sunt sigură că s-a numărat şi acela de-a nu porunci celor mai în vârstă decât voi. Aşa că acum daţi fuga şi vă îmbrăcaţi pentru micul dejun – şi cu asta am încheiat discuţia.

I-am spus, cât de frumos am putut:

— Domnişoară Kew, sunt sigur că o să vreţi de îndată să-l aduceţi înapoi. Dar vă spun eu că o să-l aduceţi *oricum* foarte curând înapoi. Altfel…

Astfel încât a sărit din pat şi ne-a gonit afară din cameră.

Am rămas tăcut o vreme, şi Stern m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat?

— O, i-am răspuns, l-a adus înapoi.

Am zis pe neaşteptate:

— Cred că acum pare nostim, când te gândeşti cum a fost. Aproape trei luni în care noi ne-am supus, iar ea a dat tonul, şi apoi deodată am încălcat legea. Ne-am străduit cât am putut să ne purtăm aşa cum voia ea, respectându-i ideile, dar, pentru Dumnezeu, de data asta a mers prea departe. A beneficiat de tratamentul nostru special din clipa în care a trântit uşa după noi. Avea o oală mare de porţelan

sub pat, şi aia s-a ridicat în aer şi s-a izbit în oglinda de la masa de toaletă. Apoi, unul din sertarele de la garderobă s-a deschis şi o mănuşă a ieşit din el şi a plesnit-o peste faţă.

A sărit înapoi în pat şi o porţiune întreagă de tencuială i-a căzut din tavan în cap. Apa a început să curgă în camera de baie şi dopul a intrat în lăcaşul lui, şi chiar când apa a început să se reverse toate hainele i s-au desprins din cârlige şi au căzut. S-a repezit spre ieşire, dar uşa era înţepenită, şi când s-a apucat să tragă de mâner, s-a deschis brusc şi a fost aruncată cu spatele pe duşumea. Uşa s-a trântit la loc şi un nou val de moloz i-a picat în cap. Atunci ne-am întors în cameră şi ne-am oprit, uitându-ne fix la ea. Plângea în hohote. Nu ştiusem până atunci că e în stare de aşa ceva.

— Îl aduceţi pe Bebe înapoi? am întrebat.

Zăcea acolo şi plângea. După o vreme, şi-a înălţat privirea spre noi. Era cu adevărat patetică. Am ajutat-o să se ridice şi am aşezat-o pe un scaun. O vreme n-a făcut decât să se uite la noi, şi la oglindă, şi la tavanul distrus, apoi a şoptit:

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a întâmplat?

— L-aţi dus pe Bebe de aici, i-am spus. Asta s-a întâmplat.

A sărit în picioare şi a spus, încet şi speriată, dar cu o forţă vădită şi convinsă de ceea ce spune:

— Ceva a lovit casa. Un avion. Sau poate că a fost cutremur. O să vorbim despre Bebe după micul dejun.

— Mai dă-i o doză, Janie, am spus eu.

O împroşcătură de apă o lovi peste faţă şi obraz, făcându-i cămaşa de noapte să se lipească de ea, ceea ce făcea parte dintre lucrurile care o deranjau cel mai rău. Cosiţele împletite i se înălţau tot mai mult, trăgând-o în sus, până când au silit-o să se ridice dreaptă. Şi-a deschis gura ca să strige, iar pămătuful de pudrat de pe măsuţa de toaletă i-a pătruns până în gât. L-a smuls în aceeaşi clipă şi l-a aruncat cât colo.

— Ce faceţi? Ce faceţi? ţipa ea, plângând din nou.

Janie doar i-a aruncat o privire şi şi-a împreunat mâinile la spate, luând un aer fudul.

— Noi n-am făcut nimic, a spus ea.

Iar eu am adăugat:

— N-am făcut nimic până acum. Aveţi de gând să-l aduceţi pe Bebe îndărăt?

A ţipat la noi:

— Terminaţi! Terminaţi odată! Nu mai pomeniţi de idiotul acela mongoloid! Nu e bun pentru nimeni, nici măcar pentru el! Cum aş putea să fac vreodată pe cineva să creadă că e al meu?

— Adu şobolani, Janie, am rostit eu atunci.

S-a auzit un sunet ca de tropăit mărunt de-a lungul scândurilor de lângă perete. Domnişoara Kew şi-a acoperit faţa cu mâinile şi s-a prăbuşit pe scaun.

— Fără şobolani! Nu şobolani! Nu sunt şobolani aici!

În clipa aceea s-a auzit un chiţăit de undeva, făcând-o să se năruie de-a binelea. Aţi văzut vreodată pe cineva năruindu-se?

— Da, răspunse Stern.

Eram furios la culme. Dar era prea mult pentru mine. N-ar fi trebuit să ni-l ia pe Bebe! I-au trebuit câteva ore ca să se pună pe picioare îndeajuns pentru ca să poată folosi telefonul, dar l-am avut înapoi pe Bebe înainte de amiază.

Am râs.

— Ce te amuză?

— N-a părut niciodată capabilă să-şi amintească ce i se întâmplase. La vreo trei săptămâni după aceea am auzit-o vorbind cu Miriam despre asta. Zicea că terenul de sub casă s-a tasat deodată.

Spunea că a fost o inspiraţie bună să-l trimită pe Bebe la un control medical – sărmana fiinţă ar fi putut fi rănită. Cred că era chiar convinsă de ceea ce spunea.

— Probabil. E ceva cât se poate de comun. Nu credem decât ce vrem să credem.

— Cât de mult crezi din ce ţi-am povestit? l-am întrebat pe neaşteptate.

— Ţi-am spus şi înainte – n-are nicio importanţă. Nu am niciun interes să cred sau nu ceva.

— Nu m-ai întrebat cât de mult cred eu.

— Nu am de ce. Vei decide singur.

— Eşti cu adevărat un psihanalist *bun*!

— Aşa cred, răspunse el. Pe cine ai omorât?

Întrebarea m-a luat prin surprindere.

— Pe domnişoara Kew, i-am răspuns.

Apoi am început să înjur şi să blestem.

— N-aveam deloc chef să-ţi spun.

— Nu-ţi fă griji, mă linişti el. De ce ai făcut-o?

— De asta am venit aici – ca să aflu.

— În orice caz, trebuie că ai urât-o cu adevărat.

Am izbucnit în plâns. Să ai cincisprezece ani şi să plângi în aşa hal!

M-a lăsat în pace îndeajuns de mult ca să dau afară totul. Prima parte a venit sub forma a tot soiul de sunete, bolboroseli şi sughiţuri care îmi răneau gâtlejul. Mult mai mult decât mi-aş fi putut închipui a ieşit atunci când nasul a început să-mi curgă. Iar la urmă au venit şi cuvintele.

— Ştii de unde vin eu? Primul lucru de care-mi aduc aminte este o lovitură de pumn în gură. O văd şi acum venind, un pumn mare cât capul meu. Şi asta pentru că plângeam. De atunci încoace mi-a fost totdeauna frică să plâng. Plângeam pentru că-mi era foame. Şi frig, poate. Amândouă, de fapt. După asta, mi-amintesc de nişte dormitoare uriaşe, iar cine putea fura mai mult era cel mai bogat. „O să scoatem diavolul din voi cu bătaia dacă sunteţi răi şi o să vă recompensăm dacă sunteţi buni.” Recompensă mare, într-adevăr: te lăsau în pace. Încearcă să trăieşti în felul ăsta. Încearcă să trăieşti astfel încât lucrul cel mai important şi mai minunat din toată lumea asta blestemată e să fii lăsat în pace – şi nimic altceva!

A fost ceva ca o vrajă cu Lone şi cu copiii. Ceva minunat: să faci parte din ceva. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată până atunci. Două becuri îngălbenite şi o vatră şi se lumina lumea întreagă. Era tot ce poate fi şi tot ce trebuie să fie.

Apoi, marea schimbare: haine curate, mâncare gătită, cinci ore pe zi şcoală, Columb şi Regele Arthur şi o carte de educaţie civică din 1925, şi mai presus de toate blocul acela de gheaţă la care te uiţi cum se topeşte şi cum colţurile i se rotunjesc şi ştii că tu eşti cel datorită căruia domnişoara Kew… la dracu', ea avea prea multă stăpânire de sine ca să-şi exteriorizeze duioşia, dar sentimentul ăsta era acolo, exista. Lone a avut grijă de noi pentru că asta făcea parte din modul său de viaţă. Domnişoara Kew avea grijă de noi şi asta nu făcea absolut deloc parte din modul ei de viaţă. Era un lucru pe care dorea să-l facă. Avea o idee caraghioasă despre ceea ce este „bine" şi una falsă despre ceea ce e „rău", dar ţinea la ele şi se străduia să le aplice, convinsă că e spre binele nostru. Când nu putea înţelege ceva, îşi închipuia că este vina ei… şi erau o grămadă de lucruri pe care nu le înţelegea şi nici nu avea să le poată înţelege vreodată. Dacă lucrurile mergeau bine, era meritul nostru. Dacă ieşeau rău, era din vina ei… în acel ultim an a fost… ce mai, cât se poate de bine.

— Deci?

— Deci am omorât-o. Ascultă, am spus eu.

Simţeam că trebuie să vorbesc repede. Nu că n-aş fi avut timp, dar trebuia să mă eliberez cu totul.

— O să-ţi spun tot ce ştiu despre asta. Despre ziua dinaintea celei în care am ucis-o. M-am trezit dimineaţa şi cearşafurile trosneau sub mine de apretate ce erau, iar soarele intra prin perdelele albe şi prin draperiile de un roşu şi un albastru strălucitor. Am un dulap plin cu haine care sunt ale mele – ale mele, înţelegi; nu mai avusesem niciodată ceva care să fie cu adevărat al meu – şi jos, la parter, o aud pe Miriam pregătind micul dejun şi pe gemene

râzând. Râzând cu *ea,* înţelegi, nu numai între ele două, aşa cum făcuseră până atunci.

În camera de alături, Janie umblă încoace şi încolo, fredonând, şi ştiu că atunci când o voi vedea, va avea o faţă strălucitoare şi fericită. Mă scol. Apa e caldă, *cu adevărat caldă,* şi pasta de dinţi îmi înţeapă limba. Hainele îmi vin ca turnate şi cobor scara şi acolo îi întâlnesc pe toţi ceilalţi şi mă simt fericit să-i văd şi ei sunt fericiţi să mă vadă, şi nici nu apucăm să ne aşezăm bine la masă, că domnişoara Kew coboară şi ea şi fiecare îi spune „bună dimineaţa"…

Şi dimineaţa se scurge astfel, cu orele de şcoală întrerupte de o recreaţie, acolo, în salonul mare. Gemenele, cu vârful limbii ieşindu-le printre dinţi, desenând alfabetul în loc să-l scrie, apoi Janie pictând un tablou, un tablou adevărat cu o vacă şi nişte pomi şi un gard galben care se pierde în depărtare, iar eu sunt rătăcit într-o ecuaţie de gradul patru, şi domnişoara Kew aplecându-se ca să mă ajute, încât îi pot mirosi parfumul hainelor. Îmi ridic capul ca să-l simt mai bine şi, de undeva de departe, aud hârşâitul şi izbiturile oalelor pline care sunt aşezate pe cuptorul din bucătărie. Şi după-amiaza se scurge şi ea la fel, din nou şcoală şi studiu şi ieşitul afară în curte, râzând în hohote. Gemenele fugărind-se şi alergând pentru a ajunge acolo unde doresc, pe propriile lor picioare, ca toată lumea, Janie acoperind cu picăţele frunzişul din tablourile ei, încercând să-l facă să arate exact cum spunea domnişoara Kew că trebuie să fie, iar Bebe, în ce-l priveşte, a primit un ţarc în care stă. Nu se mişcă şi nu umblă deloc, dar priveşte şi mai dă uneori din picioare şi din mâini, lăsându-se îndopat şi arătând curat ca scos din cutie.

Şi masa de seară, şi domnişoara Kew citindu-ne, schimbându-şi vocea de fiecare dată când altcineva vorbeşte în carte, citind cu repeziciune şi în şoaptă când vreun pasaj o stânjeneşte, dar rostind cu toate acestea fiecare cuvânt.

Şi a trebuit să mă duc să o ucid. Şi asta-i tot.

— N-ai spus de ce, observă Stern.

— Ce naiba, eşti prost?! am izbucnit eu.

Stern n-a spus nimic. M-am răsucit pe burtă, proptindu-mi bărbia în mâini şi l-am privit. Nu puteai şti niciodată ce era în mintea lui, dar aveam bănuiala că era uluit.

— Am spus de ce, am precizat.

— Mie nu.

Am înţeles deodată că ceream prea mult de la el. Am rostit încet:

— Ne trezeam cu toţii la aceeaşi oră. Făceam cu toţii ceea ce dorea altcineva. Trăiam toată ziua în felul altcuiva, gândind gândurile altcuiva, folosind cuvintele altcuiva. Janie picta tablourile altcuiva, Bebe nu mai vorbea cu nimeni, şi cu toţii eram fericiţi. Acum înţelegi?

— Încă nu.

— Doamne, am exclamat.

Am chibzuit o vreme.

— Nu mai „amalgrenam”.

— Să „amalgrenaţi”? Aha. Dar oricum n-o mai făceaţi, încă de când murise Lone.

— Era altceva. Atunci a fost ca un vehicul ce se opreşte din lipsă de benzină, dar care continuă să existe – nu s-a întâmplat nimic cu el. Doar aşteaptă. Dar după ce domnişoara Kew şi-a încheiat treaba cu noi, vehiculul se desfăcea pe de-a-ntregul în bucăţi, înţelegi?

Era rândul lui să chibzuiască o vreme. Într-un târziu, a spus:

— Mintea noastră ne împinge la tot felul de lucruri ciudate. Unele par cu totul iraţionale, greşite, nesănătoase. Dar principiul fundamental a ceea ce facem noi e acesta: toate lucrurile pe care le facem sunt legate între ele printr-o logică puternică, de neatacat, precum verigile unui lanţ. Sapă destul de adânc şi vei găsi cauza şi efectul, care îţi vor apărea atunci la fel de clare ca în oricare alt domeniu.

Am spus *logică,* bagă de seamă; n-am spus „corectitudine”, sau „dreptate”, sau „bine” sau orice altceva de felul acesta. Logica şi adevărul sunt două lucruri cât se poate de diferite, doar că de multe ori apar ca foarte apropiate pentru mintea care se foloseşte de logică.

Când mintea aceasta este împărţită în două, una subterană şi alta de suprafaţă, fiecare având alt scop, atunci cazi în confuzie totală. Acum, în ce priveşte cazul tău, pot să-mi dau seama de ceea ce vrei să scoţi în evidenţă: şi anume că pentru a salva sau a reconstrui acea relaţie specială dintre voi, copiii, a trebuit să te eliberezi de domnişoara Kew. Dar nu văd logica. Nu pot să înţeleg că pentru redobândirea acelui „amalgrenaj” merita să distrugi viaţa sigură pe care abia o dobândiserăţi şi despre care singur recunoşti că era de invidiat.

— Poate că nu merita s-o distrug, la urma urmei, am spus cu disperare.

Stern se aplecă in faţă şi îşi aţinti pipa spre mine.

— Ba *merita,* din moment ce te-a determinat să faci ceea ce ai făcut. Retroactiv, poate că lucrurile arată diferit. Dar atunci când ai fost împins s-o faci, scopul esenţial a fost s-o distrugi pe domnişoara Kew pentru ca să redobândiţi astfel ceea ce existase înainte. Nu înţeleg de ce, şi văd că nici tu nu înţelegi.

— Şi cum o să aflăm?

— Păi, hai să abordăm partea cea mai neplăcută, dacă eşti gata.

M-am întins la loc.

— Sunt gata.

— E-n regulă. Povesteşte-mi tot ce s-a întâmplat chiar înainte de-a o fi omorât.

Am bâjbâit de-a lungul zilei aceleia de pe urmă, încercând să simt gustul mâncării şi să ascult ce se spunea în jur. Ceva a apărut şi a dispărut, apoi a apărut din nou: era senzaţia de asprime a cearşafurilor. Am alungat-o,

deoarece ziua abia începuse, iar senzaţia a revenit din nou, şi atunci mi-am dat seama că era de fapt pe terminate.

Am spus:

— Tot ce ţi-am povestit până acum – despre copiii care făceau nişte lucruri dictate de alţii, în locul a ceea ce ar fi vrut ei, despre Bebe care nu mai vorbea, şi că toţi erau fericiţi şi că până la urmă a trebuit s-o omor pe domnişoara Kew; ei bine, mi-a luat mult timp ca să ajung la asta, şi la fel de mult ca să încep s-o pun în practică. Cred că am zăcut în pat şi am reflectat vreo patru ore înainte de a mă scula din nou şi de a trece la acţiune. Era întuneric şi linişte. Am ieşit din cameră şi am coborât în hol şi am intrat în dormitorul domnişoarei Kew şi am omorât-o.

— Cum?

— Asta-i tot, am strigat pe cât de tare am putut. Apoi m-am liniştit. Era întuneric beznă… şi la fel e şi acum. Nu ştiu. Nu vreau să ştiu. Ea ne-a iubit. Ştiu că ne-a iubit. Dar a trebuit s-o omor.

— E-n regulă, e-n regulă, spuse Stern, cred că nu e deloc nevoie să te sperii prea mult din pricina asta. Eşti…

— Ce?

— Eşti destul de puternic pentru vârsta ta, Gerard, nu-i aşa?

— Cred că da. Oricum, destul de puternic.

— Da, spuse el.

— Tot nu văd logica aceea de care vorbeşti.

Am început să lovesc cu pumnul în canapea, tare, la fiecare cuvânt pe care-l rosteam.

— De-ce-a-trebuit-să-mă-duc-şi-să-fac-asta?

— Gata, termină, interveni el. O să te răneşti la mână.

— Ar trebui să mă rănesc, am replicat eu.

— Aşa? observă Stern.

M-am ridicat şi m-am dus la birou ca să iau nişte apă din termos.

— Ce trebuie să fac acum?

— Spune-mi ce-ai făcut după ce ai omorât-o, şi până

când ai venit aici.

— Nu e mare lucru de spus. S-a petrecut abia noaptea trecută. I-am luat carnetul de cecuri. M-am întors în camera mea, puţin cam buimac. Mi-am pus toate hainele, în afară de pantofi, pe care i-am luat în mână. Am ieşit din casă. Am umblat multă vreme, încercând să chibzuiesc, apoi am mers la bancă după ora deschiderii. Am încasat un cec de o mie de dolari. Mi-a venit ideea să cer ajutorul unui psihiatru, şi mi-am cheltuit cea mai mare parte a zilei căutând unul, apoi am venit aici. Asta-i tot.

— Ai avut vreo dificultate când ai încasat cecul?

— N-am niciodată vreo dificultate să-i determin pe oameni să facă ce le cer.

A scos un mormăit de surpriză.

— Ştiu la ce te gândeşti — că n-am putut s-o silesc pe domnişoara Kew să facă ce voiam.

— În parte şi la asta, admise el.

— Dacă aş fi făcut asta, i-am zis, ea n-ar mai fi fost domnişoara Kew. În ce-l priveşte pe funcţionarul de la bancă, tot ce i-am cerut a fost să fie ceea ce era – adică un funcţionar de bancă. Să-şi facă, adică, meseria.

L-am privit pe Stern şi am înţeles deodată de ce se juca tot timpul cu pipa: în felul acesta putea să-şi ţină privirea aplecată spre ea, astfel încât n-aveai cum să-i vezi ochii.

— Ai omorât-o, spuse el – şi am înţeles că schimba subiectul – şi ai distrus ceva preţios pentru tine. Trebuie că a fost mai puţin preţios, totuşi, decât şansa de a reface legătura pe care o aveai cu ceilalţi copii. Şi cu toate acestea, acum nu eşti sigur că a meritat.

Şi-a ridicat privirile.

— Ce-am spus eu redă destul de bine ceea ce te frământă?

— Perfect.

— Ştii ce-i face de fapt pe oameni să omoare? Singurul motiv real? Cum nu răspundeam nimic, a continuat: Supravieţuirea. Dorinţa de a-şi salva eul, sau ceva care se

identifică cu eul. Iar în cazul tău nu se potriveşte, dat fiind că şederea ta cu domnişoara Kew avea de departe mai multă valoare din unghiul supravieţuirii, de unul singur sau în grup, decât cealaltă variantă.

— Aşa încât, s-ar părea că n-am avut un motiv destul de bun ca s-o omor.

— Ai avut, din moment ce ai omorât-o. Doar că încă nu l-am localizat. Vreau să spun că avem motivul, dar nu ştim încă de ce era aşa de important. Răspunsul se află undeva în tine.

— Unde?

S-a ridicat şi a făcut câţiva paşi prin cameră.

— Avem aici o poveste de viaţă destul de coerentă. E compusă din fantezie, amestecată desigur cu fapte reale, şi există porţiuni despre care nu avem nicio informaţie detaliată, dar avem un început, un mijloc şi un sfârşit. Acum nu pot să afirm cu siguranţă, dar răspunsul s-ar putea să se afle pe acea punte pe care ai refuzat s-o străbaţi cu puţin înainte. Îţi aminteşti?

Îmi aminteam perfect. Am întrebat:

— De ce? De ce n-am putea încerca altceva?

A subliniat cu un glas domol:

— Din motivul pe care tocmai l-ai menţionat. De ce te fereşti mereu de el?

— Nu te apuca să faci din ţânţar armăsar, i-am atras atenţia. Uneori, tipul mă plictisea. Asta mă supără; nu ştiu de ce, dar mă supără, am spus.

— Ceva zace ascuns acolo şi tu *îl* superi *pe el,* aşa încât se retrage. Orice lucru care se luptă să stea ascuns poate fi chiar acela pe care îl căutăm noi. Tulburarea ta este ascunsă, nu-i aşa?

— Păi, da, am confirmat şi am simţit din nou starea aceea de rău şi de slăbiciune şi din nou am dat-o în lături. Deodată am simţit că nu mai vreau să rămân blocat nicio clipă în plus.

— Hai să punem mâna pe ea, am spus, şi m-am întins

pe canapea. M-a lăsat să mă uit un timp în tavan şi să ascult tăcerea compactă din încăpere, apoi a spus:

— Te afli în bibliotecă. Tocmai ai cunoscut-o pe domnişoara Kew. Îţi vorbeşte; iar tu îi vorbeşti despre copii.

Stăteam întins, cât se poate de liniştit. Nu se întâmpla nimic. Ba da, se întâmpla; am început să mă încordez din cap până în picioare, cuprins de o tensiune insuportabilă, începând cu măduva oaselor, din ce în ce mai mult. Când tensiunea a atins maximum de intensitate, tot nu s-a petrecut nimic.

L-am auzit ridicându-se şi mergând la birou. A tot bâjbâit pe acolo o vreme; s-au auzit nişte clinchete şi un bâzâit. Pe neaşteptate mi-am auzit glasul:

„Păi, e Janie, are unsprezece ani, ca şi mine. Şi Bonnie şi Beanie care au opt, sunt gemene, şi Bebe, Bebe are trei ani. “

Şi propriul meu strigăt…

Şi apoi neantul.

Ţâşnind din întuneric, am ieşit la lumină lovind în toate părţile cu pumnii. Mâini puternice m-au apucat de încheieturi. Nu mi-au imobilizat braţele, doar mi le-au apucat şi mi-au şi dat drumul. Am deschis ochii. Eram ud leoarcă. Termosul zăcea aruncat pe o parte, pe covor. Stern era ghemuit lângă mine, ţinându-mă de încheieturi. Am încetat să mă mai zbat.

— Ce mi s-a întâmplat?

Mi-a dat drumul şi s-a tras înapoi, fără să mă slăbească din ochi.

— Dumnezeule, a spus el, ce reacţie!

Mi-am luat capul în mâini şi am gemut. Mi-a întins un prosop şi m-am şters.

— Ce s-a întâmplat?

— Te-am înregistrat pe bandă tot timpul, explică el. Când am văzut că nu vrei cu niciun preţ să-ţi aminteşti, am încercat să te îmboldesc cu ajutorul propriei tale voci,

înregistrate în timp ce vorbeai înainte. Uneori asta face minuni.

— De data asta a făcut, am mârâit. Cred că mi-a sărit o siguranţă.

— Să ştii că da. Erai la un pas de a pătrunde înăuntrul a ceea ce nu vrei să-ţi aminteşti, şi ai preferat să cazi în inconştienţă decât s-o faci.

— Şi de ce eşti aşa de satisfăcut?

— E ultima tranşee de apărare, spuse el răspicat. Am prins-o acum. Încă o încercare şi gata.

— Stai puţin. Ultima tranşee de apărare e cea în care o să cad mort.

— Deloc. Păstrezi episodul respectiv în subconştient de destul de multă vreme şi n-ai avut prea mult de suferit.

— Nu?

— Nu încât să mori, în orice caz.

— De unde ştii că n-o să mă omoare când o să-l tragem afară?

— O să vezi.

M-am uitat la el dintr-o parte. Eram oarecum copleşit de senzaţia că ştie ce face.

— Cunoşti acum mult mai multe lucruri despre tine însuţi decât înainte, îmi explică el liniştit. Îţi poţi folosi perspicacitatea. Poţi să evaluezi lucrurile pe măsură ce ies la suprafaţă. Poate că nu în întregime, dar îndeajuns de mult ca să te poţi proteja. Nu te teme. Ai încredere în mine. Pot să opresc totul dacă îţi face prea rău. Acum relaxează-te şi atât. Uită-te în tavan. Concentrează-te asupra degetelor de la picioare. Nu te uita la ele. Uită-te drept în sus. Degetele de la picioare, degetele tale mari. Nu le mişca, dar încearcă să ţi le simţi. Numără înainte începând de la degetul mare, un număr pentru fiecare. Unu, doi, trei. Încearcă să simţi al treilea deget. Simte-l, simte-l, simte-l cum devine suplu. Degetele de alături, de fiecare parte, sunt şi ele suple. Atât de suple, deoarece degetele tale sunt suple, toate degetele tale sunt suple şi uşoare.

— Ce faci? am strigat la el.

Mi-a răspuns vorbind cu acelaşi glas catifelat.

— Te încrezi în mine şi fă ca şi degetele tale să capete încredere în mine. Se simt uşoare deoarece tu ai încredere în mine. Tu…

— Încerci să mă hipnotizezi. N-o să te las să faci asta.

— O să te hipnotizezi tu însuţi. Tu faci singur totul. Eu doar îţi indic drumul. Îţi îndrept degetele de la picioare pe drumul care trebuie. Doar îţi arăt degetele. Nimeni nu te poate face să mergi acolo unde nu vrei, dar tu vrei să mergi încotro sunt îndreptate degetele tale – încotro te duc degetele tale care sunt suple, încotro…

Şi iar şi iar şi iar. Întruna. Unde erau ornamentul strălucitor, auriu şi legănător, lumina care atrăgea ochii, pasele mistice? Nici măcar nu îl puteam vedea, acolo unde şedea. Unde erau întrebările despre cât de adormit se presupune că sunt? Ştiam bine că nu eram adormit şi că nu voiam să fiu adormit. Voiam doar să fiu nişte degete de la picioare. Voiam doar să fiu suplu, doar un deget suplu. Nu există creier într-un deget, un deget cu care să mergi, să mergi, să mergi, de unsprezece ori, unsprezece… am unsprezece ani....

M-am desfăcut în două, şi era bine, partea care privea şi partea care se întorcea în bibliotecă, iar domnişoara Kew stătea aplecată spre mine, dar nu prea aproape, eu cu ziarul foşnind sub mine în fotoliul din bibliotecă, eu cu o gheată scoasă şi cu degetele mele suple de la picior mişcându-mi-se libere… şi m-am simţit atunci uşor surprins. Pentru că asta era hipnoză, dar eu eram perfect conştient, aflându-mă în întregime pe canapea, cu Stern vorbindu-mi monoton, departe de mine, perfect capabil să mă răsucesc şi să mă ridic şi să stau de vorbă cu el şi să ies afară din cameră dacă aş fi vrut s-o fac – dar tocmai că nu voiam. O, dacă asta era ceea ce se cheamă hipnoză, eu unul eram cu totul de acord. Aş pune umărul la ea. Era perfect.

Acolo, pe masă, pot să văd ornamentul de aur

desfăşurat pe acoperământul de piele, şi dacă pot să stau lângă masă cu tine, cu dumneavoastră, domnişoară Kew, cu domnişoara Kew…

— …Şi Bonnie şi Beanie au opt ani, sunt gemene, şi mai e şi Bebe. Bebe are trei ani.

— Bebe are trei ani, a repetat ea.

Era o apăsare, o separare, şi o… o rupere. Şi cu un chin sfâşietor şi cu o izbucnire de triumf care înăbuşea durerea, s-a terminat.

Şi iată ce era înăuntrul meu. Totul într-o străfulgerare. Totul.

Bebe are trei ani? Copilul meu ar fi avut trei ani dacă aş fi avut un copil, pe care însă nu l-am avut niciodată…

Lone, mă deschid ţie. Deschis. E destul aşa?

Irişii lui, ca nişte roţi. Sunt sigură că se rotesc, dar niciodată nu i-am surprins astfel. Sonda care trece nevăzută din creierul lui, prin ochii lui, într-ai mei. Oare el ştie ce înseamnă asta pentru mine? Îi pasă de asta?

Nu-i pasă, nu ştie; mă goleşte, şi eu mă umplu după cum îmi porunceşte; bea şi aşteaptă şi din nou bea şi nu se uită niciodată la paharul din care bea.

Când l-am văzut întâia dată, dansam în vânt, în pădure, în sălbăticie, şi mă roteam iar el stătea acolo în umbra frunzişurilor şi mă privea. L-am urât pentru asta. Nu era pădurea mea, nu era vâlceaua mea presărată cu aur şi ferigi. Dar el mi-a luat dansul, care era al meu, îngheţându-l pentru totdeauna prin prezenţa lui acolo. L-am urât pentru asta, am urât felul în care privea, felul în care stătea, cu gleznele înfipte adânc în ferigile ude şi moi, arătând ca un pom, cu rădăcini în loc de picioare şi cu veşminte de culoarea pământului. Când m-am oprit, încremenită, el s-a mişcat din loc şi atunci n-a mai fost decât un bărbat, un animal murdar, o maimuţă spătoasă şi mare, şi toată ura mea s-a transformat pe loc în frică şi m-am simţit îngheţată.

Ştia ce mi-a făcut şi nu-i păsa deloc. Dansul… Nu aveam să mai dansez niciodată, pentru că niciodată nu voi mai şti dacă pădurea nu are ochi, dacă vreun animal de om, murdar, înalt şi nesimţitor nu mă pândeşte. Zilele de vară, cu hainele sufocându-mă, nopţile de iarnă cu scumpa bună-cuviinţă înconjurându-mă de pretutindeni ca un linţoliu, şi să nu mai dansez nicicând, să nu-mi mai pot aminti de dans fără să nu-mi amintesc de şocul pe care l-am simţit când mi-am dat seama că eram privită de el! Cum îl mai uram! Vai, cum îl mai uram!

Să dansez undeva unde nimeni să nu ştie era singurul lucru pe care mi-l ascunsesem mie însămi pe când eram cunoscută drept domnişoara Kew, acea femeie victoriană, arătând mai vârstnică decât în realitate şi anacronică, corectă şi scrobită, cu panglici şi dantele şi singură. Acum devin cu adevărat, exact aşa cum se spunea că sunt, mai mult şi mai mult, terminată şi istovită pentru totdeauna şi veşnic, fiindcă el m-a jefuit de singurul lucru pe care am cutezat să-l ţin ascuns.

A ieşit afară în soare şi s-a îndreptat spre mine, ţinându-şi capul mare aplecat puţin pe o parte. Am rămas acolo unde mă aflam, îngheţată pe dinăuntru şi pe dinafară şi din cap până în picioare de furia ascunsă în miezul fricii. Mâna îmi rămăsese întinsă, iar talia încă aplecată în dans, şi când s-a oprit, am început din nou să respir, deoarece era de mult timpul s-o fac.

— Citeşti cărţi? m-a întrebat el.

Nu puteam suporta să stea lângă de mine, dar nu m-am putut mişca. Şi-a întins mâna grea şi m-a luat de bărbie, apoi mi-a înălţat capul până ce am fost nevoită să-l privesc în faţă. M-am tras înapoi, dar faţa nu voia să mi se desprindă din mâna lui, cu toate că nu mi-o ţinea cu adevărat, ci doar o atingea.

— Trebuie să citeşti nişte cărţi pentru mine. N-am timp să le caut.

— Cine eşti? l-am întrebat.

— Lone, mi-a răspuns. Vrei să citeşti cărţi pentru mine?

— Nu. Dă-mi drumul, dă-mi drumul! Dar el nu mă împiedica deloc să plec. Ce cărţi? am strigat.

M-a bătut uşor peste obraz, făcându-mă să-mi mai înalţ puţin ochii. Şi-a lăsat mâna să cadă. Ochii lui, irişii aceia aveau să înceapă să se rotească…

— Deschide, a spus el. Deschide-mi şi lasă-mă să văd.

Se găseau cărţi în capul meu, şi el se uita la titluri… nu se uita la titluri, de fapt, fiindcă nu ştia să citească. Se uita la ceea ce ştiam eu din cărţi. M-am simţit deodată teribil de inutilă, deoarece aveam în minte doar o parte din ceea ce voia el.

— Ce-i asta? a zbierat el.

Ştiam la ce se referea. Găsise asta în capul meu. Nici măcar nu ştiusem că se află acolo, dar el o găsise.

— Telekinezie[13], am spus eu.

— Cum se face?

— Nimeni nu ştie dacă se poate face. Mişcarea obiectelor cu puterea minţii!?

— Se poate, a spus el. Şi asta?

— Teleportare.[14] E acelaşi lucru – în fine, aproape acelaşi. Mişcarea propriului tău corp cu puterea minţii.

— Da, da, înţeleg, spuse el răguşit.

— Interpenetrare moleculară. Telepatie şi clarviziune. Nu ştiu nimic despre ele. Cred că sunt nişte prostii.

— Citeşte despre ele. N-are importanţă dacă înţelegi sau nu. Ce-i asta?

Era acolo, în creierul meu, pe buzele mele.

— Gestalt[15].

---

[13] Fenomen paranormal care constă în mişcarea de la distanţă de către om a obiectelor, fără contact (n.tr.).

[14] Mişcarea instantanee a unei fiinţe umane dintr-un punct într-altul, indiferent de distanţa la care se află acestea (n.tr.).

[15] Ansamblu structurat, în care părţile şi procesele parţiale sunt dependente de ansamblu (n.tr.).

— Ce-i asta?

— Grup. Ca un tratament unic pentru mai multe boli diferite. Ca o mulţime de gânduri exprimate într-o singură frază. Întregul e mai mare decât totalul părţilor.

— Citeşte şi despre asta. Citeşte tot ce găseşti. Despre asta trebuie să citeşti *cel mai mult.* E important.

S-a răsucit pe călcâie şi când ochii i s-au desprins de ai mei, a fost ca şi cum s-ar fi rupt ceva, astfel încât m-am clătinat şi am căzut în genunchi. S-a afundat în pădure fără să se mai uite înapoi. Mi-am luat lucrurile şi am alergat acasă. Simţeam furia în mine, şi ea mă lovea ca o furtună. Simţeam frica, şi ea mă lovea ca un vânt puternic. Ştiam că voi citi cărţile, ştiam că mă voi întoarce, ştiam că nu voi mai dansa niciodată.

Aşa că am citit cărţile şi m-am întors. Uneori mergeam trei sau patru zile la rând, alteori, când nu găseam o anumită carte, nu mă mai duceam vreme de zece zile. Îl găseam tot timpul acolo, în viroaga aceea micuţă, aşteptând în umbră şi el lua de fiecare dată tot ce-l interesa din cărţi şi nimic din mine. Nu pomenea niciodată de viitoarea întâlnire. Dacă venea acolo în fiecare zi să mă aştepte sau numai când veneam eu, asta n-aveam cum să aflu.

M-a pus să citesc cărţi care nu însemnau nimic pentru mine, cărţi despre evoluţie, despre organizarea socială şi culturală, despre mitologie şi, mai ales, despre simbioză. Între mine şi el nu erau conversaţii; uneori, între noi nu se producea niciun sunet, nimic audibil, ci doar vreun mormăit de surpriză sau o exclamaţie uşoară de interes din partea lui.

Extrăgea cărţile din mine aşa cum ar fi cules boabe dintr-un tufiş, pe toate deodată; avea un miros de sudoare şi de pământ şi de sevă verde, pe care trupul său greu o zdrobea când umbla prin pădure.

Dacă învăţase sau nu ceva din cărţile pe care le sorbea din mine – nu se vedea în niciun fel.

Apoi a venit şi ziua în care s-a aşezat lângă mine şi a spus ceva care m-a zăpăcit.

A spus:

— În ce carte scrie ceva de genul ăsta?

Apoi a rămas tăcut vreme îndelungată, reflectând.

— Despre felul în care o termită nu poate mistui lemnul, ştii, dar microbii din stomacul termitei pot, iar termita mănâncă ceea ce lasă microbii după ce au mâncat. Ce-i asta?

— Simbioză, mi-am amintit eu.

Mi-am amintit cuvintele. Lone extrăgea conţinutul cuvintelor şi apoi le azvârlea deoparte.

— Două feluri de viaţă dependente una de cealaltă pentru a putea exista.

— Da. Bine, şi există vreo carte despre patru-cinci feluri de viaţă de felul ăsta?

— Nu ştiu.

Apoi m-a întrebat:

— Dar despre asta? Ai o staţie de emisie radio, ai patru-cinci receptori. Fiecare receptor este pus să facă altceva, ca de exemplu: unul sapă o groapă, altul zboară şi altul face zgomot, dar fiecare primeşte ordine din acelaşi loc. Şi fiecare are propria lui putere şi sarcină de îndeplinit, dar sunt toţi separaţi. Acum: există viaţă de felul ăsta, ca un radio?

— În care fiecare organism este o parte din întreg, dar e totodată separat? Nu cred că există… doar dacă te referi la organizaţiile sociale, ca o echipă sau poate ca un grup de oameni care muncesc şi care primesc ordine de la acelaşi şef.

— Nu, replică el pe loc, nu aşa ceva. Ca un singur animal.

Schiţă un gest, cu mâna în formă de cupă, pe care l-am înţeles.

— Vrei să spui, o formă de viaţă *gestalt*! E fantastic.

— Nicio carte nu vorbeşte despre asta, ai?

— Niciuna de care să fi auzit eu.

— Trebuie să aflu tot ce se poate afla despre asta, a rostit apăsat. Există aşa ceva. Vreau să ştiu dacă a mai existat vreodată.

— Nu-mi dau seama cum ar putea să existe aşa ceva.

— Există. O parte care aduce, o parte care calculează, o parte care află, şi o parte care vorbeşte.

— Vorbeşte? Dar numai oamenii pot vorbi.

— Ştiu, a spus el. După care s-a ridicat şi a plecat.

Am căutat cât am putut o asemenea carte, dar n-am găsit nimic care să semene cât de cât. M-am întors şi i-am spus. A rămas tăcut foarte multă vreme, privind la linia albastră a dealurilor de la orizont. Apoi şi-a întors irişii gata să se rotească spre mine şi mi-a cercetat mintea.

— Înveţi, dar nu gândeşti deloc, a spus, după care s-a uitat din nou în zare. Aşa se întâmplă mereu cu oamenii, a continuat în cele din urmă. Lucrurile se petrec chiar sub nasul lor şi ei nu văd nimic. Sunt oameni care citesc în minţile altora. Sunt oameni care pot mişca obiectele cu mintea. Sunt oameni care se pot mişca pe ei inşişi cu mintea lor. Sunt oameni care pot să rezolve orice problemă despre care te gândeşti să-i întrebi. Ceea ce nu există este tipul unic de persoană care îi poate strânge pe toţi aceştia laolaltă, aşa cum un creier ţine laolaltă părţile care împing şi trag şi simt căldura şi umblă şi gândesc şi aşa mai departe. Eu sunt unul din oamenii care pot face asta, a încheiat abrupt. Apoi a rămas tăcut atât de mult timp încât am crezut că uitase cu totul de mine.

— Lone, i-am spus, ce faci aici în pădure?

— Aştept, a răspuns. Nu sunt terminat încă.

M-a privit în ochi şi a fornăit enervat.

— Când zic că nu sunt terminat, nu e ceea ce crezi tu. Vreau să spun că încă nu sunt complet. Ştii cum se întâmplă cu un vierme, când e tăiat – creşte la loc, în întregime, nu? Ei, consideră că n-a fost tăiat, ci doar creşte pentru prima dată, în felul ăsta, înţelegi? Eu sunt pe cale să

adun mai multe părţi, încă nu am terminat. Vreau o carte despre tipul ăsta de animal care o să fiu eu când voi fi terminat.

— Nu ştiu nimic despre o asemenea carte. Nu poţi să-mi spui mai mult? Dacă mi-ai spune, m-aş gândi ce fel de carte ţi-ar trebui.

Rupse un băţ în mâinile-i uriaşe, puse alături cele două bucăţele şi le frânse din nou cu o smucitură puternică.

— Tot ce ştiu este că trebuie să fac ceea ce fac acum, aşa cum o pasăre trebuie să-şi construiască cuibul atunci când a venit vremea. Şi mai ştiu că, atunci când voi fi încheiat, n-o să fiu deloc ceva demn de laudă. Voi fi ca un corp mai puternic şi mai rapid decât oricare altul, dar lipsit de capul potrivit. Dar poate că e aşa pentru că eu sunt unul dintre primii. Poza aceea pe care o aveai, cu omul cavernelor…

— Omul de Neanderthal…

— Da. Dacă te gândeşti bine, nu era mare lucru de capul lui. O încercare, înainte de vreme, a ceva nou. Aşa ceva urmează să fiu şi eu. Dar poate că tipul de cap potrivit va apărea după ce voi fi fost organizat în întregime. Şi atunci va fi altceva.

A scos un mormăit de satisfacţie şi a plecat.

Am încercat zile în şir să găsesc ceea ce voia el dar n-am reuşit. Am dat de o revistă care afirma că următoarea treaptă a evoluţiei omului va fi de natură mai degrabă psihică decât fizică, dar nu spunea nimic despre – să-l numesc oare un organism *gestalt!* Era un articol despre mucegaiul de nămol, dar mucegaiul părea să aibă o activitate de stup aidoma amoebei mai curând decât o formă de simbioză.

Pentru mintea mea neştiinţifică, neinteresată personal de subiect, nu exista nimic asemănător cu ceea ce voia el, cu excepţia, poate, a unei orchestre, în care fiecare cântă la câte un instrument diferit, cu o tehnică diferită şi pe note

diferite, făcând un singur lucru printr-o acţiune comună. Dar el nu lăsase să se înţeleagă niciodată aşa ceva.

Aşa că m-am întors la el în răcoarea unei seri ce se lăsa, şi el a luat din ochii mei puţinul pe care-l adusesem, pentru ca apoi să se întoarcă enervat cu spatele, rostind o vorbă grea pe care nu-mi permit să mi-o amintesc.

— Nu poţi găsi ce vreau eu, mi-a spus. Să nu mai vii.

S-a ridicat, s-a îndreptat spre un mesteacăn rupt şi s-a rezemat de el, privind în sus şi în jos, la umbrele fremătătoare ale frunzişului legănat de bătaia vântului. Cred că deja uitase de mine. Observasem că tresărea ca un animal speriat de fiecare dată când îi vorbeam stând prea aproape de el. Trebuie că se adâncise cu totul în cine ştie ce gânduri ciudate de-ale lui, căci nu m-a auzit deloc când m-am apropiat.

— Lone, i-am spus, nu mă condamna pentru că nu am găsit ce voiai. Am încercat cât am putut.

Şi-a stăpânit tresărirea şi şi-a coborât ochii aceia ai lui înspre mine.

— Să te condamn? Cine vorbeşte de condamnare?

— Te-am dezamăgit şi te-ai supărat.

Mi-a aruncat o privire atât de lungă, că am început să mă simt prost.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, mi-a răspuns.

Nu voiam să-l las să plece şi să mă părăsească. Ar fi făcut-o cu siguranţă. M-ar fi părăsit pentru totdeauna fără să stea pe gânduri: *nu-i păsa!* Nu era cruzime sau nepăsare, aşa cum fusesem eu învăţată despre lucrurile astea. Era doar la fel de indiferent ca o pisică faţă de o garoafă pe cale de a înflori.

L-am apucat de umeri şi l-am scuturat, dar era ca şi cum aş fi încercat să zgâlţâi zidul casei.

— Tu poţi să ştii! i-am strigat. Tu ştii ce citesc. Trebuie să ştii şi ce gândesc!

A scuturat din cap.

— Sunt o fiinţă omenească, sunt o femeie, i-am urlat în

faţă. M-ai folosit şi m-ai tot folosit şi nu mi-ai dat nimic în schimb. M-ai făcut să-mi distrug obiceiurile de-o viaţă – m-ai pus să citesc până la ore târzii, m-ai pus să vin aici să mă întâlnesc cu tine, indiferent că ploua sau că era duminică, şi nu-mi vorbeşti deloc, nici nu te uiţi la mine, nu ştii nimic despre mine şi nici nu te interesează. Ai aruncat un soi de vrajă asupra mea, pe care nu mai pot s-o rup. Şi când ţi-ai încheiat socotelile, nu-mi spui decât: „Să nu mai vii”.

— Trebuie să dau ceva pentru că am luat ceva?

— Aşa fac oamenii de obicei.

A scos o exclamaţie scurtă de interes.

— Ce vrei să-ţi dau? N-am nimic.

M-am tras deoparte. Am simţit... nu ştiu ce am simţit. După un timp am răspuns:

— Nu ştiu.

A dat din umeri şi s-a întors. Am sărit pur şi simplu la el, trăgându-l înapoi.

— Vreau ca tu...

— Zi, la naiba, ce vrei?

Nu mă puteam uita la el; abia puteam vorbi.

— Nu ştiu. E ceva, dar nu ştiu ce. E ceva care – nu aş putea spune că ştiu ce anume...

Când a început să dea din cap l-am apucat din nou de braţe.

— Ai citit cărţile scoţându-le din mine, şi nu mă poţi citi *pe mine!*

— N-am încercat niciodată.

Mi-a luat faţa în mâini, ridicându-mi-o spre el, şi şi-a apropiat ochii de ai mei.

— Să vedem, a spus.

Ochii săi îşi proiectau sonda ciudată în mine şi atunci am ţipat. Am încercat să-mi întorc faţa. Nu voisem asta, sunt sigură că nu voisem. M-am zbătut teribil. Cred că m-a desprins de pământ şi m-a ridicat în aer cu mâinile lui mari şi m-a ţinut aşa până ce a terminat, apoi mi-a dat drumul. M-am lăsat să cad la pământ, ghemuită şi plângând în

hohote. S-a aşezat lângă mine. N-a făcut niciun gest ca să mă atingă. N-a încercat însă nici să plece. M-am liniştit într-un târziu şi am rămas ghemuită acolo, aşteptând.

— N-o s-o mai fac niciodată, mi-a spus.

M-am ridicat în şezut şi mi-am strâns fusta în jurul trupului, lăsându-mi obrazul pe genunchii îndoiţi, astfel încât să-l pot privi în faţă.

— Ce s-a întâmplat?

A scos o înjurătură.

— A dracului harababură mai e în tine. Treizeci şi trei de ani şi… De ce duci viaţa asta?

— Duc o viaţă cât se poate de mulţumitoare, am răspuns puţin înţepată.

— Mda. Sigur. Singură cuc de zece ani încoace, în afară de cineva care îţi îngrijeşte casa. Nimeni altcineva.

— Bărbaţii sunt nişte animale, iar femeile…

— Urăşti cu adevărat femeile. Toate cunosc un lucru pe care tu nu îl cunoşti deloc.

— Nu vreau să-l cunosc. Sunt pe deplin fericită aşa cum sunt.

— Pe naiba eşti.

N-am răspuns nimic. Dispreţuiesc limbajul ăsta.

— Două lucruri vrei de la mine. Niciunul din ele nu are vreun sens.

S-a uitat la mine şi atunci a fost întâia oară când am văzut pe faţa lui o expresie adevărată, care să însemne ceva: o uimire adâncă.

— Vrei să ştii totul despre mine, de unde vin, cum am ajuns să fiu ceea ce sunt.

— Da, asta vreau. Care e celălalt lucru pe care îl vreau şi pe care nu-l ştiu, dar tu îl ştii?

— M-am născut pe undeva, într-un loc oarecare şi am crescut la întâmplare, ca o buruiană, a spus el, fără să-mi ia în seamă întrebarea. Din nişte părinţi cărora nu le-a păsat de mine nici cât să mă dea la orfelinat. Aşa că am rătăcit de colo-colo, pierdut, încât eram pe cale de a deveni cu încetul

un fel de idiotul satului. Aş fi ajuns până la urmă, dar în loc de asta am luat drumul pădurii.

— De ce?

Stătu pe gânduri, chibzuind şi în final spuse:

— Cred că din cauză că felul în care trăiau oamenii n-avea niciun înţeles pentru mine. Fără ei, pot creşte aşa cum vreau eu.

— Cum anume? l-am întrebat peste distanţa uriaşă care se aşternuse brusc între mine şi el, aşa cum se întâmpla mereu.

— Asta am vrut să aflu din cărţile tale.

— Nu mi-ai spus-o niciodată.

Pentru a doua oară a zis:

— Înveţi, dar nu gândeşti deloc. Există un tip anume de – în fine, de persoană. E formată în întregime din părţi separate, dar e o singură individualitate. Are, în felul ei, nişte mâini, nişte picioare, o gură care vorbeşte şi un creier. Eu sunt ăsta – un creier pentru individualitatea aceea. E al naibii de slab, desigur, dar e cel mai bun pe care-l ştiu deocamdată.

— Eşti nebun.

— Nu, nu sunt, răspunse el, fără să se arate ofensat şi pe deplin convins de ceea ce afirma. Am deja partea care constituie un fel de mâini, pot să le mişc oriunde vreau şi ele fac ce le poruncesc eu, cu toate că sunt prea tinere încă pentru ca să fie în stare de mare lucru. Am partea care vorbeşte. Asta e bună cu adevărat.

— Nu mi se pare că vorbeşti prea bine, i-am spus. Nu pot să sufăr engleza vorbită greşit.

Rămase surprins.

— Dar nu e vorba de mine! Ea nu-i aici, e acolo, cu celelalte.

— Ea?

— Cea care vorbeşte. Acum am nevoie de o parte care gândeşte, care să poată combina orice cu orice altceva şi să dea răspunsul corect. Şi, odată ce vor fi toate laolaltă şi

toate părţile se vor obişnui îndeajuns să funcţioneze împreună, atunci voi fi acel tip de fiinţă despre care ţi-am spus. Înţelegi? Doar că aş vrea să aibă un cap mai bun decât sunt eu.

Propriul meu cap înota în ceaţă.

— De ce te-ai apucat de asta?

M-a considerat cu o privire gravă.

— De ce-ţi creşte păr sub braţe? mi-a replicat. Un asemenea lucru nu se plănuieşte şi nu se hotărăşte. Pur şi simplu se produce.

— Ce este… ce este lucrul acela pe care îl faci când mi te uiţi în ochi?

— Vrei să-ţi spun cum se numeşte? Nu am un nume pentru el. Nu ştiu cum îl fac. Ştiu doar că pot să silesc pe oricine să facă orice vreau eu. De exemplu, tu o să mă uiţi cu totul.

Am rostit cu un glas sugrumat:

— Nu vreau să te uit deloc.

— O să mă uiţi.

Nu ştiam atunci dacă el voia să spună că o să-l uit sau că o să *vreau* să-l uit.

— O să mă urăşti, şi apoi, după un timp îndelungat, o să-mi fii recunoscătoare. Poate că o să fii în stare să faci ceva pentru mine cândva. Vei fi atât de recunoscătoare, încât vei fi bucuroasă s-o faci. Dar vei uita totul, cu desăvârşire, cu excepţia unui fel de… sentiment. Şi cu excepţia numelui meu, poate.

Nu ştiu ce m-a împins să-i pun o întrebare, dar am făcut-o, simţindu-mă cu totul nefericită.

— Şi nimeni nu va şti niciodată nimic despre noi doi?

— Nu se poate, spuse el. Doar dacă… ei bine, poate doar un cap de animal, ca al meu, sau unul mai bun.

S-a ridicat în picioare.

— Stai, stai! Aşteaptă! am strigat. Nu trebuie să pleci, nu încă. Era un animal de om, înalt şi murdar şi totuşi mă subjugase într-un mod îngrozitor.

— Nu mi-ai dat celălalt lucru, oricare ar fi el.

— A, făcu el. Da, ăla.

S-a mişcat fulgerător. Era o apăsare, o separare şi o… o rupere. Şi cu un chin sfâşietor şi cu o izbucnire de triumf care înăbuşea durerea, s-a terminat.

Am ieşit la suprafaţă traversând două nivele distincte.

Am unsprezece ani, şi sunt cu respiraţia tăiată de şocul dat de agonia acelei incredibile intrări în eul altuia. Şi totodată:

Am cincisprezece ani, şi sunt întins pe canapea în vreme ce Stern continuă să vorbească monoton.

— …calm, calm şi suplu, uşor, genunchii şi picioarele sunt la fel de suple ca şi degetele de la picioare, stomacul ţi-e moale, ceafa şi gâtul îţi sunt la fel de suple ca şi stomacul, totul e calm şi uşor, şi totul e relaxat şi moale şi suplu…

M-am ridicat şi şi-am sărit cu picioarele pe podea.

— O.K., am spus.

Stern arăta cam supărat.

— Cred că suntem pe cale de-a reuşi, spuse el, dar numai dacă tu colaborezi. Aşa că întinde-te…

— Am reuşit, l-am întrerupt eu.

— Ce?

— Totul de la A la Z.

Am pocnit din degete.

— Uite aşa!

M-a privit pătrunzător:

— Ce vrei să spui?

— Era chiar acolo unde ai spus că e. În bibliotecă. Când aveam unsprezece ani. Când a repetat: „Bebe are trei ani”. Asta a lovit ceva, a declanşat ceva ce dospea în ea de trei ani, şi totul a ieşit afară ca un şuvoi. Am absorbit totul din plin; eram doar un copil, neavertizat şi fără apărare. Era o asemenea… o asemenea durere în ceea ce am captat, cum nu mi-am închipuit că poate exista.

— Continuă, m-a îndemnat Stern.

— Asta-i tot. Vreau să spun, nu ceea ce era în ea, cât efectul pe care l-a avut asupra mea. Era ca o felie din propriul ei eu. O mulţime de lucruri care s-au întâmplat de-a lungul a vreo patru luni, absolut tot ce i s-a întâmplat. L-a cunoscut pe Lone.

— Vrei să zici, o *serie* întreagă de episoade?

— Da. Exact.

— Şi tu le-ai captat pe toate? Într-o fracţiune de secundă?

— Exact. Uite, în acea fracţiune de secundă, eu *am fost* ea, nu înţelegi? Am fost ea, cu tot ce i s-a întâmplat vreodată, cu tot ce a gândit, a auzit şi a simţit de când există… Totul, totul, fiecare lucru era într-o ordine perfectă şi le-aş fi putut scoate pe toate afară aşa cum erau, într-o clipită. Orice parte din ea pe care aş fi vrut s-o scot afară, aş fi scos-o. Dacă mă apuc să-ţi spun ce am mâncat la prânz, trebuie să-ţi povestesc tot ce am făcut de când m-am născut? Nu, sigur că nu. Îţi repet că *am fost* ea însăşi, şi de atunci, oricând doresc, îmi pot aminti orice îşi poate ea aminti până în acel moment. Şi totul s-a petrecut numai în acea unică clipă.

— Un *gestalt,* a murmurat el.

— A! am făcut eu.

Am chibzuit, gândindu-mă la aceasta şi la o mulţime de alte lucruri. Le-am lăsat la o parte pentru o clipă şi am întrebat:

— De ce nu am putut să ştiu toate astea până acum?

— Aveai un blocaj puternic care te împiedica să ţi le aminteşti.

M-am ridicat surescitat.

— Nu înţeleg de ce. Nu înţeleg deloc.

— Pur şi simplu dintr-o repulsie cât se poate de firească, a presupus el. Ascultă, ce zici de ipoteza asta? Nu-ţi plăcea să-ţi asumi un eu feminin, fie şi numai pentru o secundă.

— Mi-ai spus tu însuţi, chiar de la început, că nu am

genul ăsta de probleme.

— Mă rog, dar de asta ce zici? Spuneai că ai simţit durere în episodul pe care l-ai captat. Aşadar, nu voiai să-l mai retrăieşti de teamă să nu simţi din nou durerea.

— Stai puţin. Lasă-mă să mă gândesc… Da, da, e un pic şi din asta; treaba asta cu intratul în mintea cuiva. Ea s-a deschis în faţa mea pentru că i-am amintit de Lone. Şi eu am intrat. Dar nu eram pregătit. Nu mai făcusem niciodată aşa ceva, sau poate doar puţin, fără să întâmpin rezistenţă. Am intrat cu totul, până la capăt, şi a fost prea mult pentru mine; m-a speriat aşa de rău, că n-am m-ai încercat s-o fac vreme de ani de zile. Şi a zăcut acolo în mine, izolată, zăvorâtă bine. Dar când am crescut, puterea minţii mele de-a face lucrul ăsta a devenit tot mai mare, însă eu continuam să mă tem s-o folosesc. Şi cu cât creşteam, cu atât simţeam mai profund că domnişoara Kew trebuia omorâtă înainte ca ea să omoare… ceea ce sunt eu. Doamne!

Am urlat:

— Ştii ce sunt eu?

— Nu, a răspuns. Vrei să-mi spui tu?

— Aş vrea să-ţi spun. O, da, aş vrea tare mult.

Avea pe faţă expresia aceea profesională, de om cu mintea deschisă, care nu crede şi nici nu neagă, ci doar ia totul aşa cum e. Trebuia să-i spun, dar atunci mi-am dat seama dintr-odată că îmi lipseau cuvintele. Cunoşteam lucrurile, dar nu şi numele lor.

Lone extrăgea înţelesul cuvintelor şi apoi le azvârlea deoparte.

Şi mai înainte: *Citeşti cărţi. Citeşte cărţi pentru mine.*

Privirea ochilor lui. Acea… „deschidere a minţii” pe care o provoca.

M-am îndreptat spre Stern. S-a uitat în sus, la mine, iar eu m-am aplecat mult spre el. În prima clipă s-a speriat, apoi s-a apropiat şi el de mine.

— Doamne, a murmurat el, nu m-am mai uitat la ochii

ăştia până acum. Aş putea să jur că irişii ăştia se învârtesc ca nişte roţi.

Stern citise cărţi. Citise mai multe cărţi decât mi-aş fi putut închipui vreodată că s-au scris. M-am strecurat înăuntru, în mintea lui, căutând ceea ce-mi trebuia.

Nu pot descrie prea bine felul cum se petrecea. Era ca şi cum înaintam printr-un tunel, iar în tunelul acesta, pe tavan şi pe pereţi, erau nişte braţe de lemn care se întindeau spre mine, ca la căluşeii de la bâlci, de pe care trebuie să smulgi inelele de alamă. Era câte un asemenea inel la capătul fiecăruia dintre braţele acelea, şi îl puteai lua pe oricare voiai.

Acum imaginaţi-vă că mintea face lista cu inelele pe care le vreţi şi că braţele acelea vi le întind doar pe acestea. Apoi închipuiţi-vă pe voi înşivă înşfăcând inelele cu o mie de mâini. Apoi presupuneţi că tunelul e lung de vreun milion de mile, şi că puteţi merge de la un capăt la celălalt, luând inele, şi asta doar în cât timp v-ar trebui ca să clipiţi o singură dată din ochi. Ei, aşa a fost, doar că încă mai uşor decât atât.

Mi-a fost mult mai lesne s-o fac decât îi fusese lui Lone.

Ridicându-mi capul, m-am depărtat de Stern. Arăta bolnav şi speriat.

— E-n regulă, i-am spus.

— Ce mi-ai făcut?

— Aveam nevoie de nişte cuvinte. Haide, haide. Poartă-te ca un profesionist.

Am fost nevoit să-l admir. Şi-a băgat pipa în buzunar şi şi-a apăsat fruntea şi obrajii cu vârful degetelor, puternic. Apoi s-a îndreptat în scaun şi şi-a revenit.

— Ştiu, i-am spus. Aşa s-a simţit şi domnişoara Kew când Lone a făcut acelaşi lucru cu ea.

— *Ce* eşti tu?

— O să-ţi spun. Sunt ganglionul central al unui organism complex compus din Bebe, care e un computer; din Bonnie

şi Beanie – teleportante; din Janie – telekinetică; şi din mine – telepat şi control central. Tot ce avem fiecare din noi e cunoscut de mult: teleportarea yoghinilor, telekinezia anumitor jucători profesionişti, idioţi cu geniu matematic şi, mai presus de toate, aşa-zisul *poltergeist,* mişcarea obiectelor din case – mai ales prin intermediul fetiţelor. Doar că în cazul de faţă fiecare din părţile mele atinge o performanţă deosebită.

Lone a organizat lucrul acesta în jurul său, sau lucrul acesta s-a format singur în jurul lui; nu contează. L-am înlocuit pe Lone, dar eram prea nedezvoltat atunci când a murit el şi pe deasupra a mai survenit şi blocajul provocat de izbucnirea domnişoarei Kew. Ai avut dreptate într-o oarecare măsură când ai spus că izbucnirea aceea m-a făcut să mă tem în subconştient să descopăr ce se ascunde în ea. Dar mai există un motiv serios pentru neputinţa mea de-a trece dincolo de acea barieră a lui „Bebe are trei ani”.

Am ajuns la faptul că ceea ce valoram eu era mai important decât siguranţa pe care domnişoara Kew ne-o oferea. Îţi dai seama acum despre ce era vorba? Organismul meu *gestalt* era pe punctul de a pieri din pricina acestei siguranţe. Am conchis aşadar că ea trebuie ucisă, în caz contrar, el – *eu* adică – urmând să piară. Oh, desigur, părţile componente ar fi continuat să trăiască mai departe: două fetiţe de culoare cu un defect de vorbire, o fată înclinată spre introspecţie, cu talent artistic, un idiot mongoloid, şi eu însumi – nouăzeci la sută potenţialuri scurt-circuitate, iar zece la sută – delincvenţă juvenilă.

Am râs.

— Sigur că trebuia ucisă. Era o autoapărare legitimă din partea *gestalt*-ului.

Stern îşi deschise gura de câteva ori şi reuşi să articuleze:

— Nu ştiu… nu înţeleg prea…

— Nici nu e nevoie. Am râs din nou. E minunat. Eşti priceput – foarte priceput. Acum, vreau să-ţi spun un lucru

pe care o să-l apreciezi, ca specialist, la justa lui valoare. Ai vorbit despre blocaje! Nu puteam trece de acel „Bebe are trei ani” deoarece în el se afla cheia a ceea ce sunt eu de fapt. Nu puteam să descopăr asta pentru că mi-era teamă să-mi amintesc că în mine există două fiinţe diferite: băieţelul domnişoarei Kew, şi altceva, al dracului de mare şi de puternic. Nu puteam fi şi una şi alta şi nu voiam să renunţ la niciuna.

Cu ochii aţintiţi asupra pipei, a întrebat:

— Şi acum poţi?

— Trebuie.

— Şi acum ce ai de gând?

— Ce vrei să spui?

Stern s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se de colţul biroului.

— Nu ţi-a venit niciodată în minte că poate acest… organism *gestalt* al tău e deja mort?

— Nu este.

— De unde ştii?

— De unde ştie capul tău că braţul îţi funcţionează?

Îşi atinse uşor obrazul.

— Deci… ce ai de gând acum?

Am dat din umeri.

— Oare omul de Pekin s-a uitat la *Homo sapiens,* când acesta s-a ridicat în picioare şi a început să meargă, şi l-a întrebat „Ce-ai de gând acum?” O să trăim, asta-i tot, la fel ca oamenii sau ca plantele şi ca tot ce este viu. O să ne hrănim şi o să ne dezvoltăm. O să ne apărăm. O să experimentăm tot ce vom putea şi ne vom înmulţi.

Mi-am desfăcut mâinile.

— O să facem tot ce e firesc să facem.

— Dar ce anume poţi face?

— Ce poate face un motor electric? Depinde de ce ne punem în gând să facem.

Stern era foarte palid.

— Dar ce vrei… ce *vrei* tu să faci?

Am stat să chibzuiesc. Stern a aşteptat în tăcere până

când am vorbit din nou.

— Ştii ceva? am spus într-un târziu. Chiar din clipa în care m-am născut, n-am încetat să primesc suturi în fund de la toţi cei din jur, până ce domnişoara Kew m-a luat la ea. Şi ea ce-a făcut? A fost cat pe ce să mă omoare naibii.

M-am mai gândit puţin şi am spus:

— Toţi şi-au bătut joc de mine. Genul de bătaie de joc care constă în a da în cel de lângă tine, numai fiindcă e prea mic ca să ţi-o poată întoarce. Sau îţi fac tot felul de favoruri până ce ajungi să le aparţii cu totul, sau până te omoară.

M-am uitat la el şi am rânjit.

— Am de gând să mă distrez şi eu, asta-i tot.

S-a întors cu spatele la mine. Am crezut că avea să înceapă să se plimbe prin cameră, dar s-a întors din nou. Mi-am dat seama atunci că nu vrea să mă piardă din ochi.

— Ai progresat ceva, nu glumă, de când ai intrat aici, mi-a spus el.

Am aprobat dând din cap.

— Eşti *un foarte bun* reductor de capete.

— Mulţumesc, a răspuns el cu amărăciune. Şi tu iţi închipui că acum eşti pe deplin vindecat, adaptat şi gata de funcţionare?

— Păi, bineînţeles. Nu crezi?

A dat din cap.

— Tot ce ai descoperit este ce anume eşti. Mai ai o mulţime de lucruri de învăţat.

Eram hotărât să îmi păstrez calmul.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu să descoperi ce se întâmplă cu cei care sunt siliţi să trăiască purtând în suflet o vinovăţie ca a ta. Eşti deosebit, Gerry, dar nu chiar atât de mult pe cât crezi.

— Ar trebui să mă simt vinovat că mi-am salvat viaţa?

S-a făcut că nu mă aude.

— Şi încă ceva: ai spus ceva mai înainte – că de când te

ştii ai fost mereu înfuriat pe toată lumea – că în felul ăsta ai trăit până acum. Te-ai întrebat măcar o dată de ce?

— N-aş putea spune că da.

— Unul dintre motive a fost acela că erai atât de singur. Din această cauză, faptul de-a te afla împreună cu ceilalţi copii şi apoi cu domnişoara Kew a ajuns să însemne atât de mult.

— Ei şi? Continui să-i am pe copii.

A dat încet din cap.

— Tu *şi* copiii sunteţi o singură fiinţă. Unică. Fără precedent. M-a aţintit cu coada pipei şi a subliniat: *Singură.*

Sângele a început să-mi vâjâie în urechi.

— Taci din gură, i-am spus.

— Gândeşte-te puţin la asta, a continuat el domol. Poţi face practic orice. Poţi dobândi practic orice. Dar nimic din tot ce poţi face şi dobândi nu te va împiedica să fii singur.

— Taci odată, taci… Toţi oamenii sunt singuri.

A aprobat din cap.

— Numai că unii învaţă cum să suporte singurătatea. Cum să trăiască cu ea.

— Cum?

N-a răspuns imediat.

— Cu ajutorul a ceva despre care tu nu ştii nimic. N-ar însemna nimic pentru tine dacă ţi-aş spune despre ce este vorba.

— Spune-mi întâi.

Mi-a aruncat o privire stranie.

— Unii o numesc morală.

— Cred că ai avut dreptate. Habar n-am despre ce vorbeşti.

M-am silit să-mi vin în fire. N-aveam de ce să mai ascult asemenea prostii.

— Eşti speriat, am remarcat. Ţi-e teamă de *Homo Gestalt.*

A făcut o sforţare extraordinară şi a zâmbit.

— Ce terminologie afurisită.

— Suntem şi o rasă afurisită, am replicat.

Am întins degetul.

— Aşază-te acolo.

A străbătut încăperea liniştită şi s-a aşezat la birou. M-am aplecat spre el şi a adormit pe loc, cu ochii deschişi. M-am îndreptat din mijloc şi am aruncat o privire de jur împrejur. Am luat termosul şi l-am umplut, apoi l-am pus pe birou. Am aranjat colţul covorului şi am pus un prosop curat la căpătâiul canapelei. M-am întors apoi la birou, am tras sertarul în care se afla magnetofonul şi i-am aruncat o privire.

Ca şi cum doar aş fi întins mâna, am avut-o pe Beanie acolo. A rămas lângă birou, cu privirile goale.

— Uită-te aici, i-am spus. Uită-te bine. Vreau să şterg toată banda asta. Du-te şi întreabă-l pe Bebe cum trebuie să procedez.

A clipit din ochi spre mine, de parcă s-ar fi trezit, apoi s-a aplecat spre magnetofon. A fost acolo, a dispărut şi s-a întors, aşa, pur şi simplu, într-o clipită. S-a dus în spatele meu şi a răsucit două butoane, apoi a mişcat un indicator până ce a scos un clinchet de două ori la rând. Banda a început să se desfăşoare invers, în viteză.

— E-n regulă, i-am spus, uşcheşte-te.

S-a făcut nevăzută.

Mi-am luat vestonul şi m-am îndreptat spre uşă. Stern continua să stea la birou, cu ochii deschişi, fără să vadă nimic.

— Un foarte bun reductor de capete, am murmurat eu. Mă simţeam minunat.

Ajuns afară, am aşteptat puţin de cealaltă parte a uşii, apoi m-am întors şi am intrat din nou. Stern şi-a ridicat privirile spre mine.

— Şezi acolo, fiule.

— Hait, am spus. Vă rog să mă scuzaţi, domnule. Cred că am greşit uşa.

— Nu face nimic, a replicat.

Am ieşit şi am tras uşa după mine. Tot drumul spre postul de poliţie am rânjit întruna. Îmi vor lua depoziţia despre moartea domnişoarei Kew şi eram sigur că avea să le placă. Şi din când în când mă lua râsul gândindu-mă la Stern şi încercând să-mi închipui cum avea să-şi explice el o întreagă după-amiază pierdută în care câştigase o mie de dolari. Era mult mai nostim decât dacă m-aş fi gândit la el ca la un mort.

Ce dracu' *o mai fi* şi morala asta, la urma urmei?

Partea a treia

MORALA

— Ce fel de rudă sunteţi cu el, domnişoară Gerald? întrebă şeriful.

— Gerard, îl corectă ea.

Avea ochi de un verde-cenuşiu şi o gură ciudată.

— E vărul meu.

— Toate odraslele lui Adam sunt veri, într-un fel sau altul. Va trebui să-mi daţi mai multe amănunte.

— A fost în Forţele Aeriene în urmă cu şapte ani, spuse ea. A avut nişte… probleme. A fost lăsat la vatră. Din motive medicale.

Şeriful răsfoi prin dosarul aflat în faţa lui pe birou.

— Vă amintiţi cum îl chema pe doctorul de acolo?

— Pe primul îl chema Thompson, şi pe al doilea, Bromfield. Doctorul Bromfield i-a semnat certificatul de demobilizare.

— Presupun că ştiţi ceva despre el în privinţa asta. Ce-a făcut înainte de-a da de bucluc în Forţele Aeriene?

— A fost inginer. Adică, ar fi fost dacă şi-ar fi terminat studiile.

— De ce nu le-a terminat?

Ea dădu din umeri.

— Pur şi simplu, a dispărut.

— Şi atunci de unde ştiţi că e aici?

— L-aş recunoaşte oriunde s-ar găsi, răspunse ea. Am fost de faţă… atunci când s-a întâmplat.

— Deci ştiţi.

Şeriful scoase un mormăit, ridică dosarul şi-i dădu drumul pe birou.

— Uitaţi-vă ce este, domnişoară Gerard, nu e treaba mea să dau sfaturi. Dar păreţi o fată cât se poate de respectabilă şi drăguţă. De ce nu-l lăsaţi în plata Domnului?

— Aş vrea să-l văd, dacă se poate, spuse ea liniştită.

— Ştiţi că e nebun?

— Nu cred.

— A dat cu pumnul într-o vitrină de magazin. Fără niciun motiv.

Ea nu răspunse nimic. Continua să aştepte. Şeriful mai făcu o încercare.

— E murdar în ultimul hal. Abia dacă mai ştie cum îl cheamă.

— Aş putea să-l văd?

Şeriful scoase un mormăit şi se ridică.

— Dacă psihiatrii ăia ai lui din Forţele Aeriene ar fi avut un dram de minte, l-ar fi băgat undeva unde n-ar fi putut nici măcar să se apropie de o închisoare… Pe aici.

Pereţii erau din plăci de oţel, ca o cală de vapor, ţintuiţi cu nituri şi vopsiţi într-un crem decolorat, ca smântâna, de la jumătate în sus, iar în rest erau de culoarea muştarului. Paşii stârneau ecouri. Şeriful descuie o uşă grea, cu gratii în partea de sus şi o împinse în lături. Păşiră înăuntru şi o închise la loc, încuind-o. Îi făcu semn s-o ia înainte şi ajunseră într-un sector cu aspect de cazarmă, cu pereţii şi tavanul de beton. Jur-împrejur se întindea un fel de balcon; deasupra şi dedesubtul lui erau celule, cu pereţi de oţel şi închise cu gratii în faţă. Erau vreo douăzeci, din care numai şase ocupate. Locul era rece şi lugubru.

— Păi, la ce v-aţi fi aşteptat, întrebă şeriful, văzând expresia de pe chipul ei. Hotelul Waldorf Plaza, sau ce?

— Unde e? întrebă ea.

Se îndreptară spre o celulă aflată în şirul de jos.

—Trezeşte-te şi drepţi, Barrows! E o doamnă care vrea să te vadă.

— Hip! Vai, Hip!

Deţinutul nu făcu nicio mişcare. Zăcea pe jumătate

întins pe un prici de oţel acoperit cu o saltea, cu un picior întins şi cu celălalt atârnând pe podea. Mâna stângă îi era înfăşurată într-un bandaj murdar.

— Vedeţi? Nu poţi scoate o vorbă de la el. Sunteţi mulţumită, domnişoară?

— Lăsaţi-mă înăuntru, spuse ea încet. Lăsaţi-mă să vorbesc cu el.

Şeriful dădu din umeri şi descuie uşa în silă. Ea păşi în celulă şi se întoarse spre el.

— Pot să rămân singură cu el?

— S-ar putea să vă lovească, o avertiză el.

Femeia îl privi fix. Gura îi era extraordinar de expresivă.

— Bine, spuse el până la urmă. O să stau prin apropiere. Strigaţi dacă aveţi nevoie de ajutor. Şi tu, Barrows, dacă încerci să faci ceva, îţi jur că-ţi trag un glonte în ceafă!

Ieşi şi încuie uşa cu gratii. Ea aşteptă până ce şeriful se îndepărtă şi apoi se apropie de deţinut.

— Hip, murmură ea. Hip Barrows.

Ochii lui stinşi alunecară în orbite până ce nimeriră în direcţia ei. Se închiseră şi se deschiseră din nou, într-o clipire înceată şi amorţită.

Se lăsă în genunchi lângă el.

— Domnule Barrows, şopti ea. Nu mă cunoşti. Le-am spus că sunt verişoara ta. Vreau sa te ajut.

El continua să tacă.

— O să te scot de aici. Nu vrei să ieşi de aici?

O clipă îndelungată, el o privi în faţă. Apoi ochii i se îndreptară spre uşa încuiată, după care reveniră asupra ei.

Îşi puse mâna pe fruntea lui, apoi pe obraji. Arătă înspre bandajul murdar.

— Te doare rău?

Ochii lui rătăciră, desprinzându-se de pe chipul ei, şi poposiră asupra bandajului. Apoi, cu o sforţare, se înălţară din nou. Ea îl întrebă:

— N-ai de gând să zici nimic? Nu vrei să te ajut?

Rămase tăcut o vreme atât de îndelungată, încât ea se

ridică.

— E mai bine să plec acum. Nu mă uita. O să te ajut.

Se întoarse spre uşă.

— De ce? întrebă el pe neaşteptate.

Ea reveni lângă el.

— Pentru că eşti murdar şi înfrânt şi nu-ţi pasă – şi pentru că nimic din toate astea nu poate să ascundă ceea ce eşti în realitate.

— Eşti nebună, bolborosi el obosit.

Ea zâmbi.

— Asta spun ei despre tine. Aşa că avem ceva în comun.

El scoase o înjurătură urâtă.

Netulburată, fata spuse:

— N-ai cum să te ascunzi după vorbe în felul ăsta. Acum, ascultă ce-ţi spun. O să vină doi oameni să te vadă în după-amiaza asta. Unul din ei e medic. Celălalt, avocat. O să te scoatem de aici în seara asta. Vei fi liber.

El îşi înălţă capul şi, pentru întâia oară, ceva ca umbra unei expresii păru a-şi face apariţia pe chipul său pierit. Orice ar fi vrut să exprime, nu era ceva plăcut la vedere. Glasul îi răsună dogit în gâtlej.

— Ce fel de medic? mormăi el.

— Pentru mâna ta, spuse ea calmă. Nu e psihiatru. N-o să mai trebuiască să treci prin asta niciodată.

Îşi lăsă capul să cadă la loc. Trăsăturile lui îşi pierdură treptat orice urmă de expresie. Ea mai aşteptă puţin şi, când văzu că nu mai are de gând sa spună nimic, se întoarse la uşă şi-l chemă pe şerif.

Totul a mers destul de uşor. Sentinţa prevedea o condamnare de şaizeci de zile pentru distrugere de bunuri cu premeditare. Nu fusese oferită alternativa unei amenzi. Avocatul demonstră însă la iuţeală că ar fi trebuit să fie, şi amenda a fost plătită pe loc. Cu un bandaj nou şi curat şi îmbrăcat în hainele sale mizerabile, Barrows a fost eliberat,

trecând pe lângă şeriful morocănos şi ignorându-l cu desăvârşire, împreună cu ameninţarea referitoare la tratamentul la care se poate aştepta un vagabond puturos şi netrebnic ca el în caz că s-ar mai arăta vreodată prin oraş.

Fata aştepta afară. El rămase, cu un aer nătâng, în capul treptelor închisorii, în timp ce ea vorbea cu avocatul. Apoi juristul plecă şi ea îl atinse pe braţ.

— Hai să mergem, Hip.

O urmă ca o jucărie al cărei arc a fost întors, încotro îl duceau picioarele. Cotiră de două ori şi peste puţin timp urcară treptele de piatră ale unei case bătrâneşti, curată şi solidă, cu o verandă şi o uşă împodobită cu un geam de sticlă colorată. Fata deschise uşa de la intrare cu o cheie şi pe cea de la hol cu o alta. Se pomeni într-o cameră cu verandă. Avea un tavan înalt, era spaţioasă şi curată.

Pentru întâia dată, se mişcă din propria-i voinţă. Se plimbă de jur împrejur, încet, uitându-se lung la fiecare perete pe lângă care trecea. Îşi întinse mâna şi săltă colţul unei feţe de masă, apoi îl lăsă să cadă.

— E camera ta?

— Nu, a ta, răspunse ea.

Se apropie de el şi puse pe scrin două chei.

— Astea-s ale tale.

Deschise sertarul de sus al comodei.

— Aici sunt ciorapii şi batistele tale. Lovi apoi pe rând, cu degetele îndoite, în fiecare sertar: Cămăşile şi lenjeria.

Arătă o uşă.

— Ai două costume înăuntru, care cred că o să-ţi vină, un halat de casă, nişte papuci şi pantofi.

Arătă spre o altă uşă.

— Acolo e baia. Ai o mulţime de prosoape şi săpunuri. Şi un brici pentru ras.

— Brici?

— Cine are chei poate avea şi un brici, replică ca cu blândeţe. Fă-te prezentabil, te rog. Mă întorc peste un sfert

de oră. Mai ştii când ai mâncat ultima dată?

El dădu din cap.

— Acum vreo patru zile. Acum te las.

Se strecură pe uşă şi plecă, chiar când el încerca să mai găsească ceva de spus. Privi timp îndelungat în urma ei. Apoi înjură şi se lăsă să cadă neputincios pe pat, întinzându-se pe spate.

Se scarpină la nas şi îşi trecu mâna peste bărbie. Era aspră şi îl mânca. Se ridică pe jumătate şi murmură:

— Să fiu al dracu' de-o fac!

Şi se lăsă să cadă îndărăt. După care, totuşi, se trezi în baie, privindu-se în oglindă. Îşi udă mâinile şi-şi dădu cu apă peste faţă, îşi şterse stratul de murdărie cu un colţ de prosop şi se examina din nou. Scoase un mormăit şi întinse mâna după săpun.

Găsi briciul, apoi nişte lenjerie, ciorapi, papuci, o cămaşă şi o haină. Când se uită din nou în oglindă, îşi dori să fi avut un pieptene. Chiar atunci, ea deschise uşa, împingând-o cu cotul, îşi puse pe comodă pachetele pe care le adusese în braţe şi, zâmbindu-i, îi întinse un pieptene. El îl luă fără o vorbă, se duse şi-şi udă părul şi se pieptănă.

— Haide, vino, totul e gata, îl chemă ea din camera de alături.

Trecu dincolo. Fata luase lampa de pe noptieră şi aşezase în loc o tavă ovală pe care se afla un biftec în sânge, o sticlă de bere blondă, una de bere neagră, un cartof uriaş tăiat în două, cu unt topit pe el, chifle calde pe un şervet şi o salată asortată, într-un bol mic de lemn.

— Nu vreau nimic, spuse el, şi cedă brusc în aceeaşi clipă. Nu mai exista nimic pe lume pentru el în afară de mâncarea aceea atât de bună care îi umplea gura şi gâtlejul, de susurul berii şi de vraja de nedescris a pâinii cu coaja rumenită.

Când goli farfuria, masa şi tot ce se afla pe ea părură să-i sară pe neaşteptate drept în faţă. Se rostogoli înainte şi apucă muchiile mesei, încercând să o ţină pe loc, la

distanţă de el. Îl apucă un tremur violent. Atunci ea îşi făcu auzit glasul din spatele lui:

— Nu-i nimic. Nu-i nimic. Stai liniştit, spuse ea si îşi puse mâinile pe umerii săi, făcându-l să se aşeze la loc. El încercă să-şi ridice o mână şi nu izbuti. Fata îi şterse cu un şerveţel fruntea şi buza de sus, acoperite de sudoare. După un răstimp, îşi deschise din nou ochii. Se uită de jur împrejur, şi o descoperi stând pe marginea patului, observându-l în tăcere. Îi zâmbi docil.

— *Na-ţi-o bună!*

Ea se ridică.

— O să te simţi perfect acum! Ai face bine să te culci. Noapte bună!

Fusese în cameră, şi acum nu mai era. Stătuse cu el şi acum rămăsese singur. Era o schimbare prea importantă ca să poată fi suportată, şi prea mare ca să poată fi înţeleasă. Îşi plimbă privirea de la uşă la pat şi spuse „Noapte bună”, numai pentru că fuseseră ultimele cuvinte rostite de ea şi rămăseseră parcă suspendate, pâlpâind în tăcerea neclintită.

Apucă braţele fotoliului şi îşi sili picioarele să îl asculte. Reuşi să se ridice, dar atât. Se prăbuşi înainte şi pe o parte, răsucindu-se şi evitând îndeaproape masa. Se prăvăli de-a curmezişul cuverturii şi se cufundă în beznă.

— Bună dimineaţa.

Zăcea în pat, nemişcat. Genunchii îi erau ridicaţi la piept şi palmele şi le ţinea lipite de obraji. Îşi închise ochii, strângându-i cu putere ca să alunge lumina. Îşi blocă toate simţurile kinestezice ca să alunge senzaţia de înclinare uşoară a saltelei, care îi arăta locul unde stătea fata pe marginea patului. Îşi deconectă auzul de teamă ca ea să nu vorbească din nou. Nările îl trădau; nu se aşteptase să fie cafea în cameră, şi voia cafea, o voia cu ardoare, înainte de a-i fi venit în minte să alunge mirosul.

Zăcea întins, iar prin cap îi treceau întruna gânduri

confuze despre ea. Dacă avea să vorbească din nou, îşi zise, o să-i arate el. O să zacă acolo până ce ea va vorbi din nou şi atunci o va ignora cu totul şi va continua să zacă nemişcat.

Aşteptă.

Ei bine, dar dacă ea n-avea de gând să mai vorbească, n-avea cum s-o ignore la nesfârşit, nu-i aşa?

Deschise ochii, care îi scăpărară, rotunzi şi înfuriaţi. Ea şedea lângă piciorul patului. Corpul îi era relaxat, chipul la fel, iar ochii şi gura îi erau însufleţite.

Tuşi deodată, violent. Ochii i se închiseră şi când îi deschise din nou, nu mai întârzie prea mult cu privirile asupra ei. Şi le plimbă vag peste obrazul fetei, apoi se uită în jos, privindu-se.

— Am dormit îmbrăcat, spuse el.

— Bea-ţi cafeaua.

Se uită din nou la ea. Nu se mişcase deloc şi nici nu dădea semn că are de gând s-o facă. Purta o jachetă de un roşu închis şi o eşarfă verde-cenuşie. Avea ochi prelungi, oblici, de un verde-cenuşiu; văzuţi din profil, păreau nişte triunghiuri adânci şi limpezi. Îşi mută privirile de la ea, depărtându-le tot mai mult, până când văzu cafeaua. O cafetieră mare şi o ceaşcă groasă, gata umplută cu cafea fierbinte. Neagră şi tare şi bună.

— Mmm, făcu el, luând ceaşca şi mirosind-o.

Sorbi din ea.

— Mmm, repetă el.

Îşi întoarse ochii spre lumina soarelui. Bun. La fereastra deschisă, perdeaua flutura uşor într-o rază de soare, mişcată de adiere. Bun. Ovalul luminos, ca o umbră a luminii însăşi, venea de la soarele reflectat în oglinda rotundă de pe un perete, şi juca pe zugrăveala curată a zidului din faţă. Bun. Sorbi încă o dată din cafeaua aceea bună.

Puse ceaşca jos şi bâjbâi cu mâna peste nasturii de la cămaşă. Era lipicios şi transpirat.

— Duş, spuse el.

— Du-te, replică fata. Se ridică şi se apropie de scrin, unde se aflau o cutie de carton şi câteva pungi de hârtie. Deschise cutia şi scoase o plită electrică. Hip îşi descheie trei nasturi şi, cine ştie cum, al patrulea şi al cincilea se desprinseră singuri, rupându-se cu zgomot. Îşi dădu jos în grabă restul hainelor de pe el. Fata nu-i dădea nicio atenţie, văzându-şi doar de treabă în linişte, lângă plita electrică. Intră în baie şi îşi făcu de lucru vreme îndelungată cu robinetele, potrivind apa. Se băgă apoi sub duş şi lăsă şuvoiul să-i curgă pe ceafă. Găsi nişte săpun într-o savonieră, şi îşi vârî capul sub jetul de apă, apoi şi-l frecă energic cu bucata de săpun până când se învălui cu totul în spuma caldă, plăcută şi lunecoasă. *Doamne.* Gândul apăru de undeva, neaşteptat. *Sunt slab ca un ţâr. Trebuie să pun ceva carne pe mine, altfel o să mă îmbolnăvesc şi...* Gândul se curmă şi peste el se suprapuse un altul: *Fii bun şi îmbolnăveşte-te şi rămâi bolnav. Fii tot mai bolnav. Nici nu te gândi că te-ai putea însănătoşi.* Cuprins de furie, întrebă:

— Cine zice că trebuie să mă îmbolnăvesc?

Dar nu primi niciun răspuns, cu excepţia unui scurt ecou întors de faianţa băii.

Închise robinetul, ieşi de sub duş şi luă un prosop uriaş de pe etajeră. Îl desfăcu şi începu să se şteargă pe păr, până când prosopul se umezi cu totul. Îl aruncă apoi pe jos, într-un colţ, şi luă un altul, cu care se frecă pe tot corpul până ce i se înroşi pielea, îl zvârli după aceea şi pe acesta şi se întoarse în cameră. Halatul de casă zăcea întins pe braţul unui fotoliu de lângă uşă, aşa că-l luă şi-l îmbrăcă.

Fata turna cu lingura nişte untură peste trei ouă într-o tigaie. Când se aşeză pe marginea patului, ea scoase ouăle cu îndemânare într-o farfurie, lăsând toată untura în tigaie. Erau desăvârşite, cu albuşul complet întărit şi gălbenuşurile întregi, lichide şi acoperite cu o pojghiţă subţire. Mai era nişte şuncă, prăjită cât să trosnească în dinţi, uscată şi plăcut mirositoare. Mai erau două felii de pâine prăjită,

rumenită pe dinafară şi moale şi albă pe dinăuntru, unsă cu unt, care se topea cu repeziciune impregnându-i miezul, şi una cu marmeladă. Şi toate erau scăldate în lumina aurie a soarelui.

Mâncă şi bău cafea, şi din nou mancă şi bău cafea. În tot timpul acesta, ea stătu în fotoliu, cu cămaşa lui în poală, mişcându-şi iscusită mâinile, în vreme ce nasturii se prindeau la locul lor sub gesturile ritmice ale degetelor ei uşoare şi rapide.

El o urmări cu privirea şi, când văzu că a terminat, se apropie şi întinse mâna să-şi ia cămaşa, dar ca dădu din cap şi arătă spre scrin:

— Ia una curată.

Găsi un pulover împletit şi un tricou de polo. În timp ce şi le trăgea pe el, ea spălă farfuriile şi tigaia şi aranjă patul. El se aşeză apoi pe scaun; fata ingenunche lângă el şi îi scoase bandajul ud de la mâna stângă, examina tăieturile şi îi făcu un alt bandaj. Pansamentul era strâns şi bine făcut.

— Poţi să stai fără eşarfă de-acum, spuse ea mulţumită.

Se ridică şi se îndreptă spre pat, unde se aşeză cu faţa la el, privindu-l, perfect liniştită şi nemişcată, cu excepţia ochilor şi a gurii ce păreau să aibă o viaţă a lor proprie.

Afară, un grangur scoase o notă lungă şi melodioasă, întrerupându-se mereu şi lăsând fragmentele sonore să plutească prin văzduhul strălucitor. Un camion descoperit, încărcat cu bârne, trecu încet, zgâlţâind şirul de tălăngi atârnate la spatele platformei. Un om cu glas răguşit şi unul cu o voce cristalină îl însoţeau pe jos, cântând. La una din ferestre apăru o muscă bâzâind şi la cealaltă, o pisică albă. Musca trecu pe lângă pisică şi aceasta sări în sus şi încercă să o prindă, răsucindu-se şi căzând de pe pervaz, ca şi cum aşa ar fi vrut ea să sară, şi doar un prost şi-ar fi putut închipui că îşi pierduse echilibrul.

Iar în încăpere domnea o linişte în care se ghicea o pândă fără rost, sau poate teama de a nu lăsa ceva nesupravegheat.

Puţin mai apoi, ea se ridică. Fără să spună nimic, doar pentru că părea să fi venit timpul s-o facă, luă o poşetă mică şi se îndreptă spre uşă, unde se opri şi-l aşteptă. El se mişcă, se ridică şi se apropie de ea. Ieşiră împreună.

Se îndreptară încet spre un parc cu o peluză întinsă, cu iarba netedă şi vălurită, cosită de curând. În mijlocul ei, în vale, nişte băieţi jucau baseball. Statură acolo o vreme, uitându-se la ei. Ea îi studie chipul şi când văzu că pe el se reflectau doar siluetele mişcătoare, fără ca jocul propriu-zis să-l intereseze, îi atinse cotul şi porniră mai departe. Găsiră un iaz cu raţe şi nişte cărări presărate cu zgură şi mărginite de răzoare cu flori. Culese o primulă şi şi-o prinse la rever. Dădură apoi peste o bancă. Un vânzător împingea spre ei un cărucior strălucitor şi curat. Cumpără un sandviş cu cârnat şi o sticlă cu sifon şi i le întinse. El mancă şi bău în tăcere.

Statură apoi vreme îndelungată liniştiţi şi tăcuţi.

Când începu să se lase întunericul, ea îl duse înapoi acasă. Îl lăsă singur în cameră vreo jumătate de oră şi, când se întoarse, îl găsi stând la fel cum îl lăsase. Desfăcu nişte pachete şi pregăti câteva cotlete şi o salată şi, în timp ce el mânca, mai făcu nişte cafea. După cină, el căscă obosit. Ea sări de îndată în picioare.

— Noapte bună, spuse şi ieşi din cameră.

El se întoarse încet şi se uită la uşa închisă. După un timp, spuse la rândul său:

— Noapte bună.

Se dezbrăcă, se băgă în pat şi stinse lumina.

În ziua următoare, se plimbară cu un autobuz şi luară prânzul într-un restaurant.

A doua zi, rămaseră afară până mai târziu, ca să asculte un concert dat de o formaţie.

Apoi a fost după-amiaza când a plouat şi s-au dus la un film pe care el l-a urmărit fără un cuvânt, fără să zâmbească, fără să se încrunte şi rămânând neclintit la părţile muzicale.

„Uite-ţi cafeaua.” „Să ducem rufele astea la spălătorie.” „Vino.” „Noapte bună” – acestea erau singurele lucruri pe care i le spunea ea. Altminteri, îi cerceta faţa cu privirea şi, fără să întrebe nimic, se mulţumea să aştepte.

Se trezi şi constată că e prea întuneric. Nu ştia unde se află. Chipul era acolo, palid, cu sprâncene stufoase, cu lentilele sale groase şi cu bărbia ascuţită. În tăcere, el urlă la chip şi chipul îi zâmbi. Când înţelese că figura era doar în mintea lui şi nu în cameră, ea dispăru… ba nu, de fapt ştiu doar pur şi simplu că nu se află acolo. Era plin de furie din pricină că nu se află acolo; tot creierul îi era cuprins de furie. *Da, dar cine este el?* se întrebă, şi tot el îşi răspunse: „Nu ştiu, nu ştiu, nu ştiu…” şi glasul i se transformă într-un geamăt, din ce în ce mai moale şi mai stins, până când încetă cu totul. Inspiră adânc şi atunci ceva dinăuntrul lui păru că alunecă şi se sfărâmă, iar el începu să se tânguie. Cineva îi luă o mână, apoi şi pe cealaltă şi i le strânse pe amândouă într-ale sale: era fata; îl auzise şi venise numaidecât.

Nu era singur. Asta îl făcea să se tânguie mai tare şi mai amarnic. Se agăţă de mâinile ei când ea se aplecă deasupra lui, îi privi prin întuneric chipul şi părul şi începu să plângă.

Rămase cu el până ce se linişti şi încă mult timp după aceea, atâta vreme cât el o ţinu de mână. Când îi dădu drumul, el adormise de-acum la loc. Trase cuvertura, acoperindu-l până la bărbie, apoi ieşi tiptil din cameră.

Dimineaţa, Hip rămase aşezat pe marginea patului, privind la aburul cafelei care se înălţa şi se risipea în lumina soarelui, iar când fata îi puse ouăle în faţă, îşi ridică ochii spre ea. Gura îi tremura. Ea stătea în faţa lui, aşteptând.

Într-un târziu, o întrebă:

— Ai luat deja micul dejun?

Ceva i se aprinse în ochi. Dădu din cap că nu.

Îşi coborî privirile spre farfurie, buimăcit. Până la urmă, o împinse înspre ea cu câţiva centimetri şi se ridică.

— Ia asta, spuse el. O să mai pregătesc eu ceva.

Îi mai văzuse zâmbetul şi înainte, dar fără să-l observe cu adevărat. Acum era ca şi cum căldura tuturor celorlalte zâmbete se strânsese toată în cel de faţă. Ea se aşeză şi se apucă să mănânce.

El îşi prăji ouăle, nu la fel de bine cum le făcuse ca, încât erau gata înainte de a se fi gândit să-şi pregătească pâinea prăjită, iar pâinea se arse în timp ce îşi mânca ouăle. Ea nu făcu nicio încercare de a-l ajuta, chiar şi atunci când el se uita absent la măsuţă, încruntându-şi sprâncenele şi scărpinându-şi falca. După un timp, găsi în sfârşit ceea ce căuta – cealaltă ceaşcă, aflată pe scrin. Turnă cafea proaspătă pentru ea şi el o luă pe cealaltă, de care fata nu se atinsese, iar ea zâmbi atunci din nou.

— Cum te cheamă? întrebă el pentru întâia oară.

— Janie Gerard.

— Aha.

Ea îl privi cu atenţie, apoi se întinse în jos spre stâlpul patului, unde poşeta ei era agăţată de cureluşă.

O trase spre ea şi scoase dinăuntru o bucată mică de metal. La prima vedere, părea un tub de aluminiu, de vreo opt inchi lungime şi cu secţiune ovală. Era însă flexibil, format din fibre subţiri şi împletite. Îi întoarse mâna dreaptă, care stătea lângă ceaşca de cafea, cu palma în sus, şi-i puse în ea piesa aceea în formă de tub.

El nu avea cum să nu o vadă, dat fiind că privea în jos, în ceaşca de cafea. Nu-şi strânse degetele peste ea. Expresia îi rămase neclintită, într-un târziu, întinse mâna şi luă o felie de pâine prăjită. Piesa cilindrică îi alunecă din mână, se rostogoli, rămase o clipă pe marginea mesei şi căzu pe podea. Fără să-i dea atenţie, îşi unse felia de pâine cu unt.

După această primă masa luată împreună, ceva s-a schimbat între ei. S-au schimbat de fapt multe. Nu i s-a mai

întâmplat să se dezbrace niciodată de faţă cu ea sau să nu bage de seamă că ea nu mânca, începu treptat să plătească pentru tot felul de lucruri neînsemnate – bilete de autobuz, prânzuri în oraş şi, mai târziu, începu s-o lase înaintea lui atunci când intrau pe vreo uşă sau s-o apuce de braţ când traversau câte o stradă. Merse la cumpărături cu ea şi cără pachetele.

Îşi aminti cum îl cheamă şi îşi aminti chiar că Hip venea de la „Hipocrate". În acelaşi timp, nu era în stare să-şi amintească cine-i dăduse numele ăsta, sau unde s-a născut, sau orice altceva despre el. Ea nu-l grăbea şi nu-l întreba nimic; îşi petrecea pur şi simplu timpul cu el, aşteptând. Şi păstra în continuare piesa aceea de aluminiu la vedere.

Piesa stătea lângă farfuria cu micul dejun, aproape în fiecare dimineaţă. O găsea în baie, cu mânerul periuţei de dinţi înfipt în ea. O dată o găsi în buzunarul lateral al jachetei sale, unde un sul de bancnote apărea regulat; de data aceasta bancnotele erau vârâte în cilindru. Le trase afară şi dădu drumul, absent, piesei, lăsând-o să cadă, încât Janie trebui să o ia de jos. I-o puse o dată în pantof şi, când el încercă să şi-l încalţe, fără să reuşească, întoarse pantoful, scuturând-o pe podea şi lăsând-o acolo. Era ca şi cum ar fi fost transparentă pentru ochii lui sau chiar invizibilă; iar atunci când, găsind banii vârâţi în ea, trebuise s-o ia în mână şi s-o ţină, o făcuse cât se poate de stângaci şi de neatent, descotorosindu-se de ea şi uitând-o în aparenţă. Janie nu pomenea niciodată de ea. Se mulţumea doar să i-o aşeze sistematic în drum, mereu şi mereu, cu o răbdare şi o regularitate de pendul.

După-amiezile sale începură să aibă o dimineaţă în urma lor, iar zilele – câte un ieri. Începu să-şi amintească de o bancă pe care stătuseră sau de un teatru la care fuseseră şi o conduse de mai multe ori înapoi acasă. Ea îşi abandonă rolul de ghid pe măsură ce el fu în stare să-l preia, până ce Hip ajunse să fie cel ce stabilea în exclusivitate planurile

pentru fiecare zi în parte.

De când nu mai avea niciun fel de amintiri în afara perioadei petrecute cu ea, zilele îi erau pline de descoperiri. Făceau picnicuri şi călătoreau des cu autobuzele. Găsiră încă un teatru şi un alt loc unde, pe lângă raţe, se aflau şi nişte lebede.

A mai existat şi un alt fel de descoperire. Într-o zi, stând în mijlocul camerei, Hip se roti de jur împrejur, privind pe rând fiecare perete, apoi ferestrele şi patul.

— Am fost bolnav, nu-i aşa? întrebă el.

Iar într-altă zi, se opri pe stradă şi se uită la o clădire cenuşie, pe cealaltă parte a străzii.

— Am fost acolo, înăuntru, afirmă el.

Şi, după alte câteva zile, îşi încetini la un moment dat paşii, se încruntă şi se opri, uitându-se la un magazin de articole bărbăteşti. De fapt, nu la el, ci la vitrina lui.

Lângă el, Janie aştepta, supraveghindu-i expresia feţei, îşi ridică încet mâna stângă, şi-o îndoi, se uită în jos la cicatricea încreţită de pe dosul ei, apoi la celelalte două, una lungă şi alta scurtă, de pe încheietură.

— Uite, spuse ea atunci. Şi-i îndesă în mână bucata de tub. Fără să arunce vreo privire piesei, el îşi strânse degetele, închizând pumnul. O expresie de surprindere îi străbătu faţa, urmată de o străfulgerare de groază cumplită, însoţită de o undă de furie. Se clătină pe picioare.

— E-n regulă, nu-i nimic, spuse Janie cu blândeţe.

El scoase un mormăit întrebător şi o privi ca pe o străină; apoi, cu încetineală, păru s-o recunoască, îşi desfăcu pumnul şi privi cu atenţie bucata de metal. O aruncă în sus şi o prinse.

— Asta-i a mea, afirmă el.

Ea aprobă din cap.

— Am spart vitrina asta, spuse el în continuare. Se uită la ea, aruncă din nou bucata de metal, o prinse şi o vârî în buzunar, apoi se urni din loc şi porni mai departe. Tăcu multă vreme şi vorbi din nou abia când urcau treptele

casei.

— Am spart vitrina şi m-au băgat la închisoare. Şi tu m-ai scos de acolo, iar eu eram bolnav şi tu m-ai adus aici, şi m-ai ţinut până m-am însănătoşit.

Scoase cheile şi deschise uşa, apoi se dădu la o parte ca s-o lase să intre.

— De ce ai făcut asta?

— Fiindcă aşa am vrut, răspunse ea.

Nu-şi mai putea afla odihna. Deschise şifonierul şi întoarse pe dos buzunarele costumelor şi ale jachetei. Străbătu camera şi scotoci la întâmplare în scrin, deschizând sertarele şi trântindu-le la loc.

— Ce s-a întâmplat?

— Lucrul acela, spuse el vag. Intră şi ieşi din baie, rătăcind nesigur.

— Ştii, bucata aceea ca de pipă. Ca o coadă de pipă.

— Aha, făcu ea.

— O aveam undeva, mormăi el supărat.

Mai dădu o raită de jur împrejurul camerei, apoi se aplecă peste Janie, care stătea pe pat, ca să ajungă la noptieră.

— Uite-o aici!

Se uită la ea, o îndoi şi se aşeză în fotoliu.

— Ar fi îngrozitor s-o pierd, spuse el uşurat. Am avut-o mult timp.

— Era în plicul în care ţi-au pus lucrurile când te-au închis, îi aduse la cunoştinţă Janie.

— Iu-hu! O răsuci, apoi o ridică şi o scutură spre ea ca pe un deget arătător strălucitor şi gros, cu un gest mustrător.

— Lucrul ăsta…

Ea nu spuse nimic. Aştepta doar.

El dădu din cap:

— L-am avut mult timp, repetă el.

Se ridică, făcu câţiva paşi şi se aşeză la loc.

— Căutam un tip care… *Ah!* bombăni el cu glas înăbuşit.

Nu pot să-mi amintesc.

— E în regulă, spuse ea domol.

Îşi sprijini capul în mâini.

— Aproape că-l găsisem, dracului, spuse el cu un glas înăbuşit. Îl caut de mult timp. Îl caut *dintotdeauna.*

— Dintotdeauna?

— Păi, chiar de când… Janie, iarăşi nu-mi amintesc.

— Bine.

— Bine, bine, bine – nu e deloc bine! Se îndreptă şi se uită la ea. Îmi pare rău, Janie. N-am vrut să ţip la tine.

Ea îi zâmbi. Hip întrebă:

— Unde era peştera aceea?

— Peştera? făcu ea ca un ecou.

Îşi flutură braţele, rotindu-le în jur.

— Un fel de peşteră. Pe jumătate peşteră, pe jumătate bordei, în pădure. Unde era?

— Am fost acolo cu tine?

— Nu, răspunse el pe loc. Asta a fost înainte, cred. Nu-mi amintesc.

— Nu-ţi face griji din cauza asta.

— Dar îmi fac griji! *Nu pot* să nu-mi fac! replică el agitat. Am de ce să-mi fac griji din cauza asta, nu-i aşa?

Nici nu rostise bine cuvintele, că se şi uită la ea, căutând iertare şi găsind-o.

— Trebuie să înţelegi, spuse el ceva mai liniştit. Asta e ceva… eu… trebuie să… Uite, zise el, cuprins din nou de exasperare, poate să existe ceva mai important decât orice pe lumea asta şi tu să nu-ţi poţi aminti nici măcar ce e?

— Se întâmplă.

— Mi se întâmplă mie, observă el posac. Nu-mi place deloc.

— Şi asta te face să-ţi ieşi din fire, observă Janie.

— Păi, da, sigur! explodă el. Privi în jur şi-şi scutură capul cu putere. Ce-i asta? Ce caut eu aici? Cine eşti tu, la urma urmei, Janie? Ce folos capeţi tu din asta?

— Îmi place să te văd sănătos.

— Da, sănătos, mormăi el. Ar trebui să fiu sănătos! S-ar cuveni să fiu bolnav. Să fiu bolnav şi să mă îmbolnăvesc din ce în ce mai rău.

— Cine ţi-a spus asta? îl iscodi ea.

— Thompson, zbieră el şi căzu înapoi în fotoliu, uitându-se la ea cu o expresie de uimire stupidă întipărită pe faţă. Cu un glas strident şi ascuţit, ca de adolescent, scânci: Thompson? Cine e Thompson?

Ea dădu din umeri şi spuse cu un ton neutru:

— Cel care ţi-a zis că ar trebui să fii bolnav, presupun.

— Da, şopti el, şi repetă, cuprins de un val de iluminare: Daaa… Apoi scutură bucata de tub spre ea: l-am văzut. Pe Thompson. Tubul îi atrase atunci atenţia, şi îl ţinu strâns în mână, uitându-se la el. Dădu din cap şi închise ochii. Căutam… Glasul i se stinse.

— Pe Thompson?

— Neee… murmură el. N-am vrut niciodată să *îl* văd! Ba da, am vrut, rectifică el. Voiam să-i zbor creierii.

— Da?

— Mda. Vezi tu, el… el era… au, ce-i cu *capul* meu?! ţipă el.

— Ş-ş-ş… şopti ea.

— Nu pot să-mi aduc aminte, nu pot deloc, spuse el cu glasul frânt. E ca şi cum…. ai vedea ceva ieşind din pământ, şi vrei să-l prinzi, şi sari cu atâta putere că-ţi simţi genunchii trosnind, te întinzi şi îl atingi cu degetele doar, cu vârful degetelor…

Pieptul i se umflă şi se lăsă la loc.

— Rămâi acolo, agăţat, ca pentru totdeauna, cu degetele pe el, ştiind că niciodată n-o să izbuteşti, că n-o să-l apuci nicicând. Şi apoi cazi, şi te uiţi cum se ridică tot mai sus şi mai sus, departe de tine, făcându-se din ce în ce mai mic, şi tu niciodată n-o să…

Se lăsă pe spate şi închise ochii. Respira din greu. Suflă abia auzit:

— Şi niciodată n-o să…

Îşi strânse pumnii. Într-unul din ei continua să ţină tubul acela şi din nou se aplecă asupra descoperirii pe care tocmai o făcuse, a bănuielilor şi a nedumeririi.

— L-am avut mult timp, spuse el, privindu-l. E o nebunie. Totul trebuie să ţi se pară o nebunie, Janie.

— Nu, deloc.

— Crezi că sunt nebun?

— Nu.

— Sunt bolnav, gemu el.

În mod cu totul surprinzător, ea râse. Se apropie de el şi îl trase să se scoale în picioare. Îl conduse spre baie, intră înăuntru şi aprinse lumina. Îl împinse lângă cadă şi ciocăni cu degetul în oglindă.

— Cine e bolnav?

El privi la chipul împlinit, cu trăsături ferme, la părul lucios şi ochii limpezi din oglindă. Se întoarse spre Janie, uluit.

— N-am arătat aşa de ani de zile! Cel puţin, nu de când... Janie, am fost cumva în armată?

— Ai fost?

Privi din nou în oglindă.

— E clar că nu *arăt* bolnav, spuse el, părând că vorbeşte cu sine însuşi. Îşi atinse obrazul. Cine îmi tot spune că sunt bolnav?

Auzi paşii lui Janie îndepărtându-se. Stinse lumina şi o ajunse din urmă.

— Aş vrea să-i rup gâtul lui Thompson ăsta, spuse el. Să-l azvârl drept printr-un...

Se opri brusc.

— Ce e?

— Ceva nostim, răspunse el. Era să spun: printr-un zid de cărămidă. Mă gândeam atât de intens la asta, că mă şi vedeam cum îl arunc.

— Poate că ai făcut-o.

El scutură din cap.

— Nu era un zid. Era o vitrină de magazin. Ştiu acum!

strigă el. L-am văzut şi era cât pe ce să-l pocnesc. L-am văzut stând acolo pe stradă, uitându-se la mine şi atunci am urlat şi am sărit la el şi… şi…

Privirea îi cobori spre mâna rănită. Rosti uimit:

— Nu ştiu cum de m-am învârtit, mi-am schimbat direcţia şi am nimerit cu pumnul în vitrină. Doamne.

Se aşeză istovit.

— Ăsta a fost motivul pentru care am ajuns la închisoare. Zaci acolo bolnav, în închisoarea aia împuţită. Nu mănânci, nu te mişti, eşti tot mai bolnav şi totul s-a terminat.

— Da, dar nu s-a terminat deloc cu tine, nu-i aşa?

Se uită la ea.

— Ba da. Aşa e. Datorită ţie.

Îi privi ochii, apoi gura.

— Ce e cu tine, Janie? Ce cauţi tu, la urma urmei?

Ea îşi plecă ochii.

— O, îmi pare rău, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să spun asta…

Întinse o mână spre ea, dar o lăsă în jos fără să o atingă.

— Nu ştiu ce s-a petrecut astăzi în mine. Doar că nu ajung să te înţeleg, Janie. Ce am făcut eu vreodată pentru tine?

Fata avu un zâmbet scurt.

— Te-ai făcut bine.

— Nu e de ajuns, obiectă el sincer. Unde locuieşti?

Făcu un gest cu mâna.

— De cealaltă parte a holului.

— Ah, făcu el. Îşi aminti de noaptea în care plânsese şi, cuprins de stânjeneală, o alungă din minte. Se învârti pe loc, căutând cu orice preţ să schimbe subiectul.

— Hai să ieşim puţin.

— Bine.

Era oare uşurare ceea ce i se păru că percepe în glasul ei?

Se plimbară cu un trenuleţ de vacanţă şi mâncară vată de zahăr, apoi dansară într-un pavilion deschis. Se întrebă cu voce tare unde putuse să înveţe vreodată să danseze, dar a fost singura referire pe care a făcut-o la subiectul care avea să-l frământe până seara târziu. Era prima dată când se bucura conştient că este împreună cu Janie. Nu ştiuse până atunci că fata poate să râdă atât de uşor şi că poate fi atât de dornică să se dea în scrânciob şi să guste cutare dulciuri şi să meargă mai încolo ca să vadă ce e. La asfinţit, statură unul lângă celălalt, aplecaţi peste o balustradă care domina lacul, privind la cei ce se scăldau. Ici şi colo, pe plajă, se plimbau perechi de îndrăgostiţi. Hip zâmbi la vederea lor şi se întoarse spre Janie ca să-i spună ceva despre ei, dar fu împiedicat de expresia de ciudată nostalgie care îi îmblânzise trăsăturile îndeobşte încordate. Un val de emoţie, nedefinită şi delicată, îl făcu să se întoarcă repede. Pe de o parte, pentru că-şi dădea seama că era pentru ea o clipă rară de introspecţie şi nu voia s-o întrerupă; pe de altă parte, pentru că înţelese, într-o străfulgerare, că el nu era unica preocupare a vieţii ei. Viaţa începuse pentru el, din toate punctele de vedere, în ziua în care ea îi intrase în celulă. Nu-i trecuse niciodată prin minte până atunci că sfertul de veac pe care Janie îl trăise înainte de a-l întâlni nu era o tablă ştearsă cu buretele, aşa cum era în cazul lui.

De ce îl salvase ea? De ce pe el, dacă trebuise să salveze pe cineva? Şi… de ce?

Ce putea să vrea de la el? Exista ceva în trecutul lui pierdut, pe care el i l-ar putea oferi? Dacă aşa stăteau lucrurile, îşi jură el în tăcere, atunci îi va da acel lucru, indiferent ce ar fi fost; absolut orice ar fi vrut ea să obţină de la el, avea o valoare mai mică decât viaţa pe care i-o dăruise ea.

Dar despre ce putea fi vorba?

Se trezi că privea plaja, cu constelaţiile ei minuscule de

îndrăgostiţi, fiecare cuplu izolat în lumea lui proprie şi fericit în singurătatea sa, dar în armonie cu toţi ceilalţi ce se bucurau de asfinţitul luminos. Îndrăgostiţi… Simţise şi el, la rândul lui, cândva, tresăririle şi fiorii iubirii… undeva în urmă, departe, ca în ceaţă, încât nu-şi putea aminti deloc unde şi cu cine… dar amintirea era acolo şi, odată cu ea, vechiul, străvechiul său reflex – *doboară-l la pământ şi…* Din nou, însă, pierdu firul gândului. Orice ar fi fost, fusese ceva mult mai important pentru el decât dragostea, căsătoria, o slujbă sau gradul de colonel. (Gradul de colonel? Voise el vreodată să ajungă colonel?)

Ei bine, atunci poate că era vorba de o cucerire. Janie îl iubise, îl văzuse, şi scânteia pasiunii izbucnise, făcând-o să-l dorească, astfel încât reacţionase în felul ei aparte. Da, poate! Atunci, dacă asta-şi dorea ea…

Închise ochii, păstrând îndărătul pleoapelor imaginea chipului ei, înclinarea capului învăluit în tăcerea aceea atentă şi plină de aşteptare, braţele ei subţiri şi puternice şi trupul suplu şi gura ei vrăjită şi lacomă. Văzu o secvenţă scurtă de imagini luate de camera creierului său de mascul sănătos, dar catalogat ca „inactiv” de mintea-i tulburată şi mutilată: picioarele lui Janie, conturate pe fundalul ferestrei, văzute prin vălul policrom al fustei de mătase. Janie într-o bluză ţărănească, cu un snop din lumina soarelui de dimineaţă aurindu-i umerii goi şi linia dulce a pieptului. Janie dansând, înclinându-se spre el şi lipindu-se de el ca şi cum ar fi fost amândoi foliile de aur ale unui electroscop. *(Unde văzuse el… unde lucrase el… cu un electroscop? Da, desigur! în…* — dar deja gândul pierise.) Janie, abia vizibilă în întunericul adânc şi frământat, nimbată de un soi de fosforescenţă prin nailonul ceţos al cămăşii de noapte şi prin perdeaua tremurătoare a lacrimilor lui acide, ţinându-i strâns mâinile până ce se liniştise.

Dar asta nu era seducţie, intimitatea aceasta a meselor şi a plimbărilor şi a lungilor tăceri împărtăşite, lipsite de

orice atingere, de orice vorbă galantă. Dragostea, chiar şi cea tăcută şi înăbuşită de felul ei, este plină de dorinţe, de sete şi de dor. Janie nu cerea nimic. Ea doar… doar aştepta. Dacă interesul ei se afla în povestea obscură a trecutului lui, atunci înseamnă că adoptase o atitudine de pasivitate desăvârşită, punându-se mai degrabă în situaţia de a primi ceea ce ar putea el să scoată la iveală. Dacă lucrul căutat de ea era ceva ce fusese sau făcuse el, n-ar fi fost de aşteptat să-i pună întrebări, să-l îmboldească, să-l cerceteze şi să-l interogheze în felul în care o făcuseră Thompson şi Bromfield? *(Bromfield? Cine-i ăsta?)* Dar ea n-o făcuse niciodată – absolut niciodată.

Nu, trebuia să fie altceva – faptul care o făcuse să se uite la cuplurile de îndrăgostiţi cu o asemenea tristeţe, având pe faţă o expresie asemănătoare cu a unui violonist lipsit de braţe…

Imaginea gurii lui Janie, strălucitoare şi aşteptând liniştită. Imaginea mâinilor iscusite ale lui Janie. Imaginea trupului ei, cu siguranţă la fel de mătăsos ca şi umerii ei, la fel de ferm ca şi braţul ei, cald şi sălbatic, şi gata să…

Se întoarseră unul spre celălalt, el preluând iniţiativa, ea lăsându-se condusă. Răsuflarea îi părăsi, rămânând suspendată în aer ca un simbol şi o promisiune pe care şi-o făcuseră, însufleţită şi contopită. Preţ de două bătăi de inimă, avură parte de o lume unică în cosmosul înstelat al îndrăgostiţilor; şi chipul lui Janie se crispa, cuprins de o expresie concentrată, în încercarea de a renunţa la stăpânirea de sine şi a se abandona sentimentului ce se înfiripa intre ei.

Ceva neaşteptat i se întâmplă atunci lui Hip, ca şi când în adâncul lui ar fi apărut o fărâmă de vid absolut. Respiră din nou, iar vraja ce-i învăluise se strânse şi se strecură vertiginos în el odată cu aerul tras în plămâni, umplând vidul care o înghiţi şi o ucise, în întregime, într-o frântură de secundă. Cu excepţia scurtei convulsii ce-i schimbă lui Janie expresia feţei, nimic nu se clinti; stăteau în continuare în

lumina asfinţitului, strânşi unul lângă celălalt, ea ţinându-şi faţa întoarsă în sus spre el, pe jumătate luminată, pe jumătate strălucind în propria-i umbră. Dar vraja se spulberase, şi odată cu ea şi comuniunea dintre ei; erau din nou doi, nu unul singur, iar Janie era cea dintotdeauna – liniştită, răbdătoare şi optimistă, dar rece şi netulburată. Dar nu, adevărata diferenţă era de fapt în el. Mâinile lui ce se înălţaseră să o cuprindă, renunţară să o mai facă şi buzele îşi pierdură forma sărutului nenăscut, pe care îl lăsă să se piardă.

Se trase înapoi.

— Ne întoarcem?

Un val scurt de regret străbătu chipul lui Janie. Era şi acesta un lucru dintre multe altele care se iveau de la o vreme şi-l răneau; lucruri superficiale sau profunde, mereu la îndemână, mereu inaccesibile. Înţelese regretul ei, îl simţea aproape; era acolo… apoi dispăru.

Se întoarseră tăcuţi pe aleea luminată de miile de waţi sărăcăcioşi şi reci, spre jocurile şi instalaţiile de distracţii, cu pretenţia lor de a-i înveseli pe oameni. În spatele lor, în întunericul ce se adâncea, lăsau strălucirea adevărată şi comori de înţelesuri – totul; nu mai rămăsese nimic demn de luat în seamă. Trăgând cu puştile cu aer comprimat care aruncau mingi de tenis în nave de război de lemn, învârtind manivelele ogarilor de jucărie şi aruncând cu săgeţile în baloane, sfârşiră prin a îngropa cu totul acea clipă rară din care nu mai rămase nicio urmă.

La un stand mai sofisticat se găseau câteva servomecanisme provenite din surplusurile armatei, montate astfel încât să simuleze nişte dispozitive de ochire ale tunurilor cu radar. Era un tun antiaerian în miniatură, pe care-l manevrai ca să ocheşti şi a cărui mişcare, cât de mică, era imitată prompt de uriaşul tun cu servomotoare din spate. În acelaşi timp, de-a lungul şi de-a latul tavanului pe jumătate boltit, apăreau contururi de avioane, luminate sporadic. Una peste alta, era o şmecherie care îţi lua ochii

şi un mijloc ingenios de a-ţi lua banii.

Hip se jucă primul, la început amuzat, apoi intrigat şi până la urmă subjugat văzând că cel mai mic gest îi era urmat exact de zvâcniturile şi rotirile tunului masiv aflat la vreo patru metri distanţă. Rată primul „avion”, ca şi pe al doilea; apoi, stabili eroarea tunului, calculând-o cu precizie, şi începu să tragă în ţinte, în ritmul rapid în care îi apăreau, doborându-le una câte una. Janie bătu din palme ca un copil, iar supraveghetorul îi înmână ca premiu o statuetă de lut întunecată şi lucitoare, închipuind un câine poliţist, care valora abia o cincime din taxa plătită. Hip îl luă cu mândrie şi o conduse pe Janie la dispozitivul de tragere. Ea îl manevră cu sfială şi râse când tunul uriaş se mişcă zgâlţâindu-se. Cu obrajii aprinşi şi cu ochii anticipând expert punctul de apariţie al fiecărei ţinte, Hip spuse din colţul gurii:

— Sus la patruzeci, sau mai bine în cuadrantul drept, caporale, altfel zânele or să-ţi demagnetizeze focoasele.

Ochii lui Janie se îngustară puţin, poate pentru a ţinti mai bine. Nu-i răspunse nimic. Lovi prima ţintă, înainte ca ea să se fi ivit in întregime de sub orizontul artificial, şi la fel pe a doua şi pe a treia. Hip îşi pocni mâinile şi o strigă vesel pe nume. O clipă, ea păru că se străduieşte să-şi vină în fire, cu efortul cuiva preocupat ce se sforţează să reia o conversaţie. Lăsă să dispară apoi o ţintă şi rată alte patru la rând. Lovi două, una aflată jos, iar alta sus, la înălţime, şi o rată pe ultima cu o jumătate de milă.

— Nu e prea grozav, spuse ea, cu glasul tremurând.

— E destul de bine, o contrazise el galant. În zilele noastre nu mai ai nevoie să le loveşti, ştii.

— Nu?

— Nu. E de ajuns să le trimiţi în apropierea ţintei. Focoasele se ghidează singure mai departe. Ăsta trebuie să fie câinele cel mai diabetic de pe lume, observă el apoi.

Ea îşi coborî privirile spre statuetă şi chicoti.

— O să-l păstrez pentru totdeauna, spuse *ea.* Hip, te-a

umplut de sclipici pe toată jacheta. Hai să dăm câinele cuiva.

Se plimbară de-a lungul şi de-a latul parcului de distracţii, împrejurul standurilor înzorzonate, căutând pe cineva căruia să-i dea statueta, şi îl găsiră până la urmă în persoana unui ştrengar de vreo şapte ani sau pe-aproape, care sugea metodic un ştiulete de porumb bine ros.

— Asta-i pentru *tine,* ciripi Janie.

Copilul însă nu luă în seamă cadoul ce i se întindea, cântărind-o în schimb pe Janie cu nişte ochi înspăimântător de maturi.

Hip râse.

— Nu prea merg afacerile!

Se lăsă pe vine lângă băiat.

— Hai să facem un târg. Vrei să-l iei dacă îţi dau un dolar?

Niciun răspuns. Băiatul sugea coceanul şi continua să se uite la Janie.

— Dificil client, zâmbi Hip.

Deodată, Janie se cutremură.

— Oh, lasă-l în pace, spuse ea, posomorându-se brusc.

— Nu poate să supraliciteze cu *mine,* insistă Hip vesel.

Aşeză statueta jos, lângă ghetele scâlciate ale băiatului şi împinse o bancnotă de un dolar într-o despicătură din hainele lui, care arăta oarecum a buzunar.

— Mi-a părut bine să închei o afacere cu dumneavoastră, *sir,* spuse el şi o urmă pe Janie, care se îndepărtase deja.

— Ce mai gură-spartă, râse Hip, când o ajunse din urmă. Se uită îndărăt. La o distanţă de un cvartal deja, băiatul continua să se uite după Janie.

— Arată de parcă n-o să te uite cât o trăi – *Janie!*

Janie se opri brusc, cu ochii lipsiţi de expresie şi pironiţi în gol, drept în faţă, cu gura ţuguiată ca un triunghi de uimire indignată.

— Micuţul ăsta – ce mai *diavol!* suflă ea. La vârsta lui!

Se răsuci şi se uită îndărăt.

Hip avu atunci impresia că ochii îl trădează, deoarece văzu coceanul părăsind mâinile micuţe ale puştiului, întorcându-se cu nouăzeci de grade şi lovindu-l pe ştrengar peste obraz. Căzu apoi pe jos; copilul se dădu îndărăt cu patru paşi, strigă o înjurătură obscenă la adresa lor, apoi dispăru la iuţeală pe o alee.

— Ha! exclamă Hip înfiorat, bine i-ai făcut.

Se uita la ea cu admiraţie.

— Ce urechi mari ai, bunicuţo, spuse el, încercând, fără prea mult succes, să înlăture printr-o glumă stânjeneala ce se instaurase. N-am auzit nimic din salva pe care ne-a azvârlit-o.

— Nu? replică ea, şi pentru prima oară îi detecta supărare în glas. În acelaşi timp însă, simţi că nu el era motivul. O luă de braţ.

— Nu te supăra dintr-atâta lucru. Hai să mergem să mâncăm ceva.

Ea zâmbi şi totul reintră în ordine.

Mâncară o pizza suculentă, cu bere rece, într-un chioşc pictat într-un verde strident şi pe alocuri decolorat. Apoi făcură o plimbare obositoare şi fericită printre dughenele ce se întunecau, mergând spre ultimul autobuz, care aştepta cu motorul pornit. Sentimentul că face parte dintr-o comunitate, spătarul care îi odihnea spinarea; moţăiala şi zâmbetul împărtăşite în vreme ce rulau cu şaizeci de mile pe oră prin noaptea pâlpâitoare, iar la sfârşit staţia familiară, pe strada familiară şi ea, pustie şi plină de ecouri, dar care era strada *mea,* din oraşul *meu* – toate la un loc însemnau fericirea.

Făcură semn unui taxi şi-i dădură şoferului adresa.

— Oare pot să simt că trăiesc, mai mult decât acum? murmură el din colţul lui, şi apoi îşi dădu seama că ea îl auzise.

— Vreau să spun, preciza el, că e ca şi cum întreaga

mea lume, oriunde am trăit, era odinioară doar într-un colţişor ascuns din mintea mea, îngropată atât de adânc încât nu puteam s-o văd deloc. Şi apoi tu ai făcut-o să devină mare cât o cameră şi apoi cât un oraş întreg, iar în seara asta, cât… ei bine, încă şi mai mare, încheie el istovit.

Raza trecătoare a unui bec de pe stradă lumină zâmbetul de răspuns al fetei. El spuse din nou:

— Aşa încât mă întrebam cât de mare poate să ajungă până la urmă.

— Mult mai mare, răspunse ea.

Se lăsă somnoros pe spătarul banchetei.

— Mă simt bine, murmură el. Mă simt… Janie, spuse el, cu un glas ciudat.

— Ştii bine ce-i asta, replică ea calmă.

Un val de tensiune îl covârşi.

Râse moale.

— Iar el. Dar acum n-o să-i meargă. E un prost. N-o să mă mai îmbolnăvească niciodată. *Şofer!*

Glasul îi răsună ca pârâitul unui lemn ce se rupe. Surprins, şoferul apăsă brusc pe frâne. Hip ţâşni de pe banchetă şi se aplecă în faţă, apucându-l de umăr.

— Întoarce, porunci el surescitat.

— Sfinte Doamne, murmură şoferul, şi începu să întoarcă taxiul.

Hip se răsuci spre Janie, vrând să-i dea un răspuns sau o explicaţie, dar ea nu întrebă nimic. Stătea liniştită şi aştepta. Hip i se adresă şoferului:

— Intersecţia următoare. Da, aici. La stânga, întoarce la stânga.

Se lăsă să cadă înapoi, cu obrazul sprijinit de geamul portierei şi cu ochii scormonind casele întunecate şi pajiştile negre din faţa lor. După un timp spuse:

— Aici. Casa cu alee mare, acolo, unde e gardul ăla înalt.

— Vreţi să intru?

— Nu, răspunse Hip. Opreşte în faţă. Ceva mai încolo…

da, aici, de unde s-o putem vedea.

Când taxiul se opri, şoferul se întoarse şi privi înspre ei.

— Coborâţi aici? Face un dolar pe apa…

— Sst!

Sunetul ţâşni atât de violent, că şoferul amuţi. Apoi clătină din cap, obosit, şi se întoarse îndărăt, cu faţa la parbriz. Dădu din umeri şi rămase nemişcat, aşteptând.

Hip privi prin deschizătura gardului, de unde începea aleea, spre casa albă ce strălucea stins, cu porticul ei maiestuos şi poartă boltită, cu obloanele elegante şi uşa cu fereastră în formă de evantai.

— Du-ne acasă, rosti el după o vreme.

Niciunul nu mai scoase o vorbă pe tot parcursul drumului de întoarcere. Hip îşi ţinea mâna apăsată pe tâmple, acoperindu-şi ochii. Colţul în care şedea Janie era cufundat în întuneric şi tăcut.

Când maşina opri, Hip se strecură afară din ea şi îi întinse absent o mână lui Janie şi o ajută să coboare, îi înmâna şoferului o bancnotă, primi restul, se scotoci după bacşiş, apucă o monedă şi i-o întinse. Taxiul o luă din loc.

Hip rămase nemişcat, uitându-se în jos, la banii pe care îi avea în mână, săltându-i în palmă.

— Janie?

— Da, Hip.

O privi. O desluşea cu greutate în întuneric.

— Hai să mergem înăuntru.

Intrară în casă. Hip aprinse lumina. Ea îşi scoase pălăria şi îşi atârnă poşeta de piciorul patului, apoi se aşeză pe marginea lui, cu mâinile în poală. Aştepta.

El părea orb, într-atât de profundă era introspecţia în care se adâncise. Reveni încet la realitate, cu privirile aţintite asupra banilor din mână. O clipă, ei părură să nu aibă niciun înţeles; apoi, treptat, începu să-i recunoască, şi-şi schimbă cu încetul expresia feţei.

Îi strânse în pumn, îi scutură, după care se apropie de ea şi îi aruncă pe noptieră – trei bancnote mototolite şi ceva

mărunţiş.

— Nu sunt ai mei, spuse el.

— Ba sunt ai tăi!

El dădu din cap obosit.

— Nu. Nu sunt. Nici măcar un dolar nu-i al meu. Nici banii pentru trenuleţul de azi sau pentru cumpărături sau cafeaua de dimineaţă sau… îmi închipui că e şi o chirie de plătit.

Ea tăcea.

— Casa aceea, vorbi el cu detaşare. În clipa în care am văzut-o am ştiut că am mai fost cândva acolo. Am fost acolo chiar înainte de a fi arestat. Nu aveam niciun ban pe atunci. Îmi amintesc că am bătut la uşă şi eram murdar şi nebun şi mi-au spus să mă duc în spate, la intrarea de serviciu, dacă vreau ceva de mâncare. Nu aveam un ban, îmi aduc aminte *atât de bine* de asta. Tot ce aveam era…

Din buzunar îi apăru tubul din fibre de metal împletite. Îl ridică în lumină, îl strânse în mână, apoi arătă cu el spre noptieră.

— Acum, chiar de când am sosit aici, am bani. Îi găsesc zilnic în buzunarul din stânga al hainei. Nu mi-am pus niciodată întrebări despre ei. Sunt banii tăi, nu-i aşa, Janie?

— Sunt ai tăi. Nu te mai gândi la asta, Hip. N-are importanţă.

— Cum adică sunt ai mei? ţipă el. Sunt ai mei pentru că mi-i dai tu?

O privi, aşa cum stătea, tăcută, cu o scăpărare de furie în ochi, şi dădu din cap.

— Aşa mi-am zis şi eu.

— Hip!

Dădu din cap, violent, aceasta fiind singura exprimare pe care o putea găsi pe moment pentru furtuna care se dezlănţuise în el şi mătura totul în cale. Era furie şi umilire, împreună cu o zădărnicie adâncă şi totodată un atac furibund asupra vălurilor ce-i acopereau conştiinţa. Se prăbuşi în fotoliu şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

O simţi că vine lângă el, apoi mâna i se aşeză pe umăr.

— Hip, şopti ea.

Îşi scutură umărul şi mâna căzu. Auzi sunetul stins al arcurilor când ea se aşeză la loc pe marginea patului.

Îşi luă încet mâinile de pe faţă. Chipul îi era răvăşit şi suferind.

— Trebuie să mă înţelegi, nu sunt supărat pe tine, şi n-am uitat ce ai făcut pentru mine, nu-i vorba de asta, articulă el. Dar sunt iarăşi dat peste cap... rosti el răguşit. Fac unele lucruri şi nu ştiu de ce. Şi mai sunt alte lucruri pe care *trebuie* să le fac, şi nu ştiu care sunt acelea. De exemplu...

Se opri să se gândească, astfel încât miile de fragmente care se răsuceau şi dansau în vântul care sufla prin el să se adune laolaltă.

— De exemplu, ştiu că nu e bine, că n-ar trebui să fiu aici, căpătând mâncare, cheltuind bani, dar nu ştiu deloc cine şi când a spus că n-ar trebui să fac toate astea, de unde am învăţat-o. Şi... De exemplu, lucrul acela pe care ţi l-am spus – Că trebuie să găsesc pe cineva, dar habar n-am cine e, şi nici de ce – de ce trebuie neapărat să-l găsesc... Am spus în seara asta...

Se opri, şi o bucată de timp camera răsună de respiraţia lui şuierătoare strecurată printre dinţi şi printre buzele strânse de încordare.

— Am spus în seara asta... că mintea mea... locul unde trăiesc, devin tot mai mari pe zi ce trece. Acum tocmai a ajuns destul de mare ca să cuprindă casa aceea în dreptul căreia ne-am oprit. Am dat colţul şi am ştiut că acolo era casa aceea şi că trebuie să mă uit la ea. Am ştiut că am mai fost acolo înainte, murdar şi surescitat... am bătut la uşă... mi-au zis să mă duc la uşa din dos... am urlat la ei... şi a mai venit cineva dinăuntru... l-am întrebat... voiam să aflu ceva despre nişte...

Din nou – tăcerea întreruptă de respiraţia grea.

— ...copii care locuiau acolo, şi acolo nu locuiau niciun

fel de copii. Şi atunci am ţipat din nou, şi toţi s-au speriat, aşa că m-am stăpânit… Le-am zis că vreau numai să-mi spună ce doresc să aflu şi ca plec deîndată, nu vreau să sperii pe nimeni. Am zis, e-n regulă, nu sunt copii aici, atunci spuneţi-mi unde e Alicia Kew, lăsaţi-mă numai să vorbesc cu Alicia Kew.

Sări în picioare, cu ochii luminaţi dintr-odată, şi îndreptă tubul spre Janie.

— Ai văzut! îmi amintesc, îmi amintesc numele ei. Alicia Kew!

Se lăsă să cadă înapoi în fotoliu.

— Şi mi-au zis atunci: „Alicia Kew a murit” şi apoi au spus: „A, de copiii *ei* vorbeai!” Şi mi-au spus unde îi puteam găsi. Au scris adresa pe ceva, am pus-o undeva, trebuie s-o am pe-aici…

Începu să scotocească prin buzunare, bâjbâind, apoi se opri dintr-odată şi se uită la Janie.

— Era in hainele mele vechi, e la *tine, tu* ai ascuns-o!

Dacă ea s-ar fi apucat să-i explice, dacă i-ar fi răspuns, totul ar fi fost aşa cum trebuie. Dar ea se mulţumea să-l privească.

— Bine, scrâşni el. Mi-am amintit un lucru, aşa că pot să-mi amintesc şi altele. Sau pot să mă duc din nou acolo şi să mai întreb o dată. N-am nevoie de tine.

Expresia de pe chipul ei nu se schimbă, dar, privind-o cu atenţie, îşi dădu dintr-odată seama că ea se sforţa sa rămână liniştită, cu preţul unui efort uriaş.

— Am avut nevoie de tine, rosti el blând. Aş fi murit dacă n-ai fi fost tu. Ai fost…

Nu-şi găsea cuvintele care să exprime ce fusese ea pentru el, aşa că renunţă să le mai caute şi continuă.

— Doar că am reuşit să găsesc singur o parte din ce voiam să aflu şi nu mai am nevoie de tine în acelaşi fel ca până acum. Trebuie să descopăr nişte lucruri, dar trebuie să o fac singur.

Într-un târziu, ea spuse:

— Ai reuşit singur, Hip. Pas cu pas. Tot ce am făcut eu a fost să te îndrept încotro trebuia. Aş vrea să… continuăm, să mergem mai departe.

— Nu mai e nevoie să o faci, o asigură el. Sunt băiat mare acum. Am străbătut un drum lung şi am ajuns întreg la capătul lui. Nu mai poate fi mult de descoperit.

— Mai e foarte mult, spuse ea cu tristeţe.

El dădu din cap categoric.

— Dacă-ţi spun *că ştiu!* Să aflu despre copiii aceia, despre Alicia Kew aia, şi apoi adresa unde s-au mutat – asta a fost la sfârşit; era locul unde am atins cu vârful degetelor lucrul pe care încercam să-l apuc, orice ar fi fost el. Doar acel ultim loc, adresa aceea la care sunt copiii – asta e tot ce-mi mai trebuie. Acolo trebuie să se afle şi el.

— El?

— Ăla, ştii doar, cel pe care-l caut. Se numeşte…

Sări în picioare.

— Se numeşte…

Îşi lovi palma cu pumnul mâinii celeilalte, cu o forţă cumplită.

— Am uitat, şopti el.

Îşi duse mâna rănită la ceafa, punându-şi-o peste părul tuns scurt şi-şi ridică în tavan ochii, concentrându-se. Apoi se relaxa.

— Nu-i nimic, spuse el, o să aflu eu acum.

— Stai jos, zise ea. Haide, Hip. Stai jos şi ascultă-mă puţin.

Fără tragere de inimă, el se supuse, uitându-se la ea cu ciudă. Mintea îi era plină de imagini şi fraze gata-gata să fie înţelese. Se gândi: *Nu poate să mă lase în pace? Nu poate să mă lase să mă gândesc puţin?* Dar, dat fiind că ea… ea era Janie, se supuse şi o aşteptă să vorbească.

— Ai dreptate, poţi s-o faci, spuse ea. Vorbea rar, alegându-şi cu grijă fiecare cuvânt. Poţi să te duci la casa aceea chiar şi mâine, dacă vrei, şi să obţii adresa şi astfel să găseşti ce cauţi. Şi atunci o să constaţi că nu înţelegi

nimic, Hip, că *nimic* din ce vei găsi nu înseamnă *absolut* nimic pentru tine. Hip, *eu ştiu!*

El îi aruncă o privire.

— Crede-mă, Hip! Trebuie să mă crezi!

Se năpusti de-a curmezişul camerei spre ea, o apucă de încheietura mâinilor, o ridică în picioare şi-şi lipi faţa de a ei.

— Ştii! izbucni el. *Pun rămăşag* că ştii. Ştii fiecare blestemat de lucru, nu-i aşa? Ai ştiut tot timpul. Eu stau aici, aproape ieşindu-mi din minţi vrând să-mi amintesc, şi tu şezi acolo şi te uiţi la mine cum mă dau de ceasul morţii!

— Hip, Hip – mâinile… Mă doare.

O strânse şi mai puternic şi o zgâlţâi.

— Ştii *într-adevăr,* nu-i aşa? Totul despre mine, nu?

— Dă-mi drumul! Te rog, dă-mi drumul. Vai, Hip, nu ştii ce faci!

O îmbrânci, azvârlind-o în pat. Ea îşi trase picioarele pe pat, se întoarse pe o parte şi, proptită într-un cot, se uită la el prin valurile de lacrimi ce începuseră să-i curgă din ochi şi care nu păreau să-i aparţină acelei Janie pe care o ştia el. Îşi frecă antebraţul maltratat şi-şi îndoi mâna liberă.

— Nu ştii, spuse ea sugrumat, ce eşti pe cale să…

Şi apoi tăcu, gâfâind, trimiţându-i printre lacrimile acelea neverosimile cine ştie ce mesaj important, chinuit şi potrivnic gândurilor lui şi pe care el nu reuşea să-l descifreze.

Încet, se lăsă în genunchi lângă pat.

— Ah, Janie, Janie…

Buzele ei se contractară. Cu greu s-ar fi putut închipui că e un zâmbet, dar totuşi asta voia să fie. Îi atinse părul şi suflă:

— E-n regulă.

Îşi lăsă capul pe pernă şi închise ochii. Hip se aşeză pe duşumea, cu picioarele sub el şi, punându-şi mâinile pe pat, îşi sprijini obrazul pe ele.

Ea vorbi, ţinându-şi ochii închişi:

— Te înţeleg, Hip; te înţeleg perfect. Vreau să te ajut. Vreau să te ajut în continuare.

— Nu, nu vrei, o contrazise el, fără amărăciune, dar cu un sentiment ce aducea cu ecourile îndepărtate ale durerii.

Îşi dădu seama, după auz – poate din pricina respiraţiei ei – că o făcuse să plângă din nou.

— Ştii totul despre mine. Ştii ce caut eu – tot ce caut; fiecare lucru.

Suna ca o acuzaţie şi îi păru rău. Voise să exprime doar raţionamentul pe care îl făcuse. Dar nu avea cum să-l exprime altfel.

— Nu-i aşa?

Tinându-şi în continuare ochii închişi, ea confirmă din cap.

— Deci, aşa e.

Se ridică greoi şi se îndreptă spre fotoliu. *Când vrea ceva de la mine,* se gândi el răutăcios, *nu face decât să stea şi să aştepte.* Se lăsă în fotoliu şi se uită la ea. Nu se clintise. Făcu un efort conştient să-şi alunge amărăciunea din suflet, încercând să se gândească doar la ceea ce fusese plăcut între ei. Rămase în aşteptare.

Ea oftă atunci şi se ridică în capul oaselor. Văzându-i părul ciufulit şi obrajii roşii, se simţi cuprins de un val de tandreţe. Şi-o înăbuşi cu asprime.

Ea spuse:

— Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Va trebuie sa ai încredere în mine, Hip.

Încet de tot, el dădu din cap. Ea îşi coborî privirile şi-şi împreună mâinile în poală. Îşi ridică apoi o mână şi-şi atinse ochii cu dosul palmei.

— Bucata aceasta de cablu, rosti ea.

Tubul zăcea pe covor, acolo unde îi dăduse el drumul. Se aplecă şi îl ridică.

— Ce e cu ea?

— Când ţi-ai amintit pentru prima dată că ai avut-o – că era a ta?

El chibzui puţin.

— Casa. Când am fost la casa aceea ca să întreb.

— Nu, spuse ea. Nu la asta mă refer. Vreau să spun, după ce te-ai îmbolnăvit.

— A!

Închise ochii o clipă şi se încruntă.

— Vitrina. Atunci când mi-am amintit de vitrină – că am spart-o. Mi-am adus aminte de asta, şi apoi… oh! făcu el brusc. Mi-ai pus-o în mână. Tu!

— Aşa este. Şi vreme de opt zile ţi-am tot pus-o în mână. Ţi-am pus-o în pantofi, o dată. În farfurie. În savonieră. O dată ţi-am înfipt periuţa de dinţi în tub. Zi de zi, de zece ori pe zi, vreme de opt zile, Hip!

— Nu…

— Nu înţelegi! Nu pot să te ţin de rău pentru asta.

— Nu asta am vrut să spun. Voiam să zic că nu te cred.

Până la urmă, ea sfârşi prin a-l privi, şi atunci îşi dădu seama cât de rare fuseseră ocaziile când stătuseră împreună fără ca ea să îl privească.

— E adevărat, spuse Janie, cu o intensitate neobişnuită în voce. E adevărat, Hip! Aşa au stat lucrurile.

El dădu din cap, în semn că e de acord, fără nicio tragere de inimă.

— Bine, e-n regulă. Aşa au stat lucrurile. Dar ce are asta de-a face cu…

— Stai, îl imploră ea. O să vezi… De fiecare dată când puneai mâna pe bucata asta de cablu, refuzai să îi admiţi existenţa. O lăsai să ţi se rostogolească din mână şi nu o vedeai cum cade pe duşumea. Călcai pe ea cu piciorul desculţ şi nici măcar n-o simţeai. O dată a fost în mâncare, Hip; ai luat-o împreună cu o furculiţă întreagă de fasole şi ţi-ai băgat-o pe jumătate în gură şi i-ai dat drumul înapoi în farfurie, de parcă n-ai fi ştiut că era acolo!

— In… Inhibiţie, articula el cu o sforţare. Aşa a numit-o Bromfield. *Cine era Bromfield?* Dar gândul îi scăpă în aceeaşi clipă; Janie vorbea mai departe.

— Aşa e. Acum ascultă-mă cu atenţie. Când a venit timpul ca inhibiţia să dispară, ea a dispărut; şi atunci tu ai rămas cu bucata de cablu în mână, dându-ţi seama că e reală. Orice aş fi făcut înainte, n-aş fi reuşit s-o elimin nici măcar cu un ceas mai devreme, înainte ca momentul să fi sosit.

El chibzui la cele auzite.

— Atunci – ce anume a făcut-o să dispară?

— Faptul că te-ai întors înapoi.

— La magazin? La vitrina aceea?

— Da, răspunse ea şi adăugă pe loc: Nu. Ce vreau să spun eu e următorul lucru: ai intrat adineaori plin de viaţă în camera asta şi – mă rog, ai spus singur că lumea s-a făcut mai mare pentru tine, destul de mare ca să încapă în ea o cameră, apoi o stradă, apoi un oraş întreg. Acelaşi lucru se petrecea însă şi cu memoria ta. Memoria ta s-a mărit îndeajuns de mult ca sa cuprindă ziua de ieri, şi săptămâna trecută şi apoi perioada închisorii, şi apoi incidentul care te-a băgat la închisoare. Şi acum, uite despre ce e vorba: în momentul acela, bucata de cablu însemna ceva pentru tine, ceva teribil de important. Dar, din clipa în care s-a instalat inhibiţia şi pentru toată perioada ulterioară, ea n-a mai însemnat nimic. N-a însemnat nimic până în clipa în care memoria ta n-a putut să meargă îndărăt suficient de departe. Atunci a devenit din nou reală.

— Aşa, făcu el. Ea îşi plecă privirile.

— Ştiam despre cablu. Aş fi putut să-ţi explic ce e cu el. Am încercat şi am tot încercat să-ţi atrag atenţia asupra lui, dar tu nu puteai să-l vezi înainte de-a fi fost pregătit s-o faci. E adevărat, ai avut dreptate – ştiu o mulţime de lucruri despre tine. Dar nu-ţi dai seama că dacă ţi le-aş spune, *tu n-ai fi capabil să asculţi ce-ţi spun?*

El dădu din cap, în semn nu de negaţie, ci de uimire, şi spuse:

— Dar eu nu mai sunt… bolnav!

Putu să citească răspunsul pe chipul ei expresiv. Rosti cu glas slab:

— Nu-i aşa?

Şi apoi, deodată, furia se descolăci şi explodă înăuntrul său.

— Haide, ce naiba, doar n-oi fi vrând să spui acum că aş surzi pe loc dacă mi-ai spune la ce liceu am fost pe vremuri, mârâi el.

— Sigur că nu, răspunse ea nerăbdătoare. Doar că n-ar însemna nimic pentru tine – absolut nimic.

Îşi muşcă buza, concentrându-se.

— Uite un exemplu: ai pomenit de Bromfield de vreo cinci-şase ori.

— Cine? Bromfield? Nu-i adevărat!

Ea îi aruncă o privire, îngustându-şi ochii.

— Hip, ai făcut-o. Nu sunt nici zece minute de când l-ai pomenit.

— Da? Rămase pe gânduri, reflectând intens. Apoi ochii i se deschiseră larg. Pe toţi sfinţii, aşa e!

— O.K. Cine e? Ce a fost el pentru tine?

— Cine?

— Hip! îl admonesta ea tăios.

— Îmi pare rău, răspunse el. Cred că sunt puţin zăpăcit de cap.

Chibzui din nou, din toate puterile, străduindu-se să-şi readucă în minte o întreagă scenă, cuvânt cu cuvânt. Într-un târziu, prinse glas:

— B… Bromfield, rosti el cu dificultate.

— Cu greu ai putea păstra amintirea asta! E o străfulgerare îndepărtată. N-o să însemne nimic pentru tine până când nu te vei întoarce înapoi atât cât e nevoie ca s-o recuperezi.

— Să mă întorc? Cum să mă întorc?

— Nu te-ai întors mereu mai în urmă – de la momentul când erai aici, bolnav, la vremea când ai fost în închisoare, şi apoi încă mai în urmă, când ai fost arestat şi chiar înainte

de asta, când ai mers la casa aceea? Gândeşte-te la asta, Hip. Gândeşte-te la motivul pentru care te-ai dus la casa aceea.

El avu un gest de nerăbdare.

— Nu e nevoie. Nu înţelegi? M-am dus acolo deoarece căutam ceva – ce căutam oare? A, da, pe copiii aceia; nişte copii care mi-ar fi putut spune unde se află idiotul. Sări în picioare şi izbucni în râs. Vezi? Idiotul – mi-aduc aminte. O să-mi amintesc totul, ai să vezi.

Idiotul, da… l-am căutat ani de zile, ani în şir… dintotdeauna. Am… am uitat de ce, dar… – vocea îi deveni mai puternică – asta nu mai are nicio importanţă acum. Ce vreau eu să te fac să înţelegi e că nu e nevoie să parcurg tot drumul înapoi, în întregime; am obţinut deja tot ce-mi trebuia. Am regăsit pista. Mâine o să merg la casa aceea şi o să fac rost de adresa care îmi trebuie şi o să ajung la ea, oriunde s-ar găsi, şi în felul ăsta o să închei ceea ce am început atunci, în locul acela unde am pierdut…

Se clătină, privi în jur cu uimire, zări tubul ce zăcea pe braţul fotoliului şi-l ridică.

— Asta, spuse el triumfător, asta e o parte din… din… oh, *la dracu´.*

Ea aşteptă până ce Hip se calmă din nou, îndeajuns ca să o poată asculta. Apoi spuse:

— Vezi?

— Ce să văd? replică el jalnic.

— Dacă te duci mâine acolo, o să te trezeşti într-o situaţie de neînţeles pentru tine, din motive pe care nu ţi le poţi aminti, punând întrebări despre cineva pe care nu ştii de unde să-l iei, cu scopul de a afla un lucru pe care nu-l poţi concepe. Dar, admise ea, aici ai dreptate, Hip *poţi* să o faci.

— Dacă aş face-o, mi-aş aminti totul.

Ea îşi scutură capul. Hip spuse aspru:

— Tu ştii totul, nu-i aşa?

— Da, Hip.

— Ei bine, nu-mi pasă. O s-o fac, orice ar fi.

Ea trase adânc aer în piept.

— Vei fi ucis.

— Ce?

— Dacă te duci acolo o să fii ucis, repetă ea, rostind distinct fiecare cuvânt. Ah, Hip, n-am avut dreptate până acum? N-am avut? Nu ţi-ai amintit o mulţime de lucruri – nu ţi le-ai amintit cu adevărat, astfel încât să nu le mai laşi niciodată să se piardă?

El spuse chinuit:

— Mi-ai zis că pot să ies de aici mâine şi să găsesc lucrul pe care îl caut… oricare ar fi el… Pe care îl caut? Pentru care *trăiesc,* de fapt…iar acum îmi spui că lucrul acela o să mă omoare… Ce vrei de la mine? Ce încerci să-mi spui că trebuie să fac?

— Doar să continui, îl rugă ea. Doar să continui ce ai început să faci.

— Pentru ce? ţipă el. Să merg îndărăt, mereu şi mereu, şi să mă îndepărtez tot mai mult de lucrul pe care-l vreau? Ce naiba o să…

— Opreşte-te! spuse ea tăios.

Spre propria lui mirare, el se opri din mers.

— O să faci curând găuri în covor, dacă te mai plimbi atâta, spuse ea cu blândeţe şi amuzată. Asta n-o să te ajute cu nimic.

El încercă să nu ia în seamă veselia ce o cuprinsese, dar îi fu imposibil; se lăsă contaminat de ea pentru o clipă, apoi o alungă; efectul însă se văzu.

Rosti mai liniştit:

— Vrei să-mi spui că nu am voie să-l găsesc *niciodată* pe… idiot şi… şi lucrul acela pe care îl caut, orice o fi el?

— Ah, spuse ea punându-şi tot sufletul în cuvinte, o, *nu!* Nici vorbă, Hip, o să-l găseşti, o să-l găseşti cu adevărat. Dar trebuie să ştii despre ce este vorba; trebuie să ştii de ce.

— Şi cât o să dureze până aflu?

Ea dădu calmă din cap.

— Nu ştiu..

— Nu pot să aştept. Mâine…

Îşi îndreptă un deget spre fereastră. Întunericul se subţia, semn că zorile erau aproape.

— *Astăzi,* vezi? *Astăzi* aş putea merge acolo… trebuie să merg; înţelegi doar cât de mult înseamnă pentru mine, cât amar de vreme am tot… Glasul i se pierdu; apoi se întoarse spre ea. Spui că voi fi ucis; ei bine, prefer să fiu ucis, acolo, având dezlegarea tainei în mână; oricum, numai pentru asta am trăit tot timpul!

Ea îi aruncă o privire tragică.

— Hip…

— Nu! i-o tăie el. Nu mă poţi face să renunţ.

Ea începu să zică ceva, apoi se opri şi îşi lăsă capul în jos. Se înclină apoi cu totul, până ce faţa i se îngropa în pernă.

El se năpusti furios de-a lungul şi de-a latul camerei, apoi se opri în faţa ei. Expresia feţei i se îmblânzi.

— Janie, spuse el, ajută-mă.

Ea zăcea nemişcată. Hip ştiu însă că îl ascultă.

— Dacă e vreun pericol… dacă ceva va încerca să mă omoare… spune-mi despre ce este vorba. Măcar lasă-mă să ştiu la ce trebuie să mă aştept.

Ea se întoarse cu faţa la perete, astfel încât putea s-o audă, dar nu s-o şi vadă. Cu o voce chinuită, îi răspunse:

— N-am spus că ceva va încerca să te omoare. Am spus că *vei fi* omorât.

El rămase vreme îndelungată în faţa ei, nemişcat. Apoi mormăi:

— Foarte bine. Mulţumesc pentru toate, Janie. Ai face mai bine să pleci în camera ta.

Ea se trase încet din pat, cu gesturi greoaie şi istovite, de parcă ar fi fost bătută. Se întoarse apoi spre el, cu o privire încărcată de atâta milă şi tristeţe, încât lui Hip i se strânse inima. Dar îşi ridică bărbia, privind spre uşă, şi dădu

din cap în direcţia ei.

Ea plecă, fără să se uite înapoi, târându-şi picioarele. Era mai mult decât putea el să suporte. Dar o lăsă totuşi să plece.

Cuvertura era puţin şifonată. Străbătu încet camera şi o privi, întinse o mână, apoi se lăsă să cadă cu faţa în jos şi îşi îngropă obrazul în ea. Continua să păstreze căldura corpului ei, şi pentru o clipă scurtă, atât de scurtă că fu aproape de neperceput, gândul îl duse la două respiraţii amestecate, la două suflete fermecate unul de celălalt, pe punctul de-a deveni unul singur. Apoi însă dispăru cu totul – totul dispăru, lăsându-l să zacă epuizat.

Haide, îmbolnăveşte-te. Vâră-te într-un ungher şi mori. „Bine, de acord”, şopti el.

Fie ce-o fi. Ce diferenţă e, la urma urmei, între a muri şi a fi ucis? Şi cui îi pasă?

Nu lui Janie.

Închise ochii şi în întunericul de sub pleoape îi apăru imaginea unei guri. Îşi zise la început că e a lui Janie, dar bărbia era prea ascuţită. Gura rosti: *Întinde-te pe jos şi mori. Atât.* Apoi zâmbi. Zâmbetul făcu lentilele groase ale ochelarilor să scânteieze, ceea ce însemna că el îi vedea de fapt întreaga faţă. Şi apoi simţi o suferinţă atât de tăioasă şi fulgerătoare, că-şi ridică brusc capul şi gemu. Mâna – se tăiase la mână. Se uită în jos spre ea. Văzu cicatricile de la care pornise durerea aceea instantanee şi reactivată. „Thompson – o să-l omor pe Thompson ăsta.”

Cine era Thompson, cine era Bromfield, cine era idiotul din grotă… grotă, unde era grota, unde sunt copiii… copiii… nu, nu copiii, ci *ale copiilor…* unde erau *hainele* copiilor, asta era! Hainele acelea – vechi, zdrenţuite, rupte; dar numai astfel putuse el să...

Janie… Vei fi ucis. *Intinde-te pe jos şi mori. Atât.*

Pupilele i se rostogoliră în sus şi încordarea îl părăsi, lăsându-l pradă unei letargii ce se infiltra cu încetul în el. Nu

era foarte plăcut, dar aşa era mai bine decât să simtă ceva. Cineva spuse: „Sus la patruzeci, sau mai bine în cuadrantul drept, caporale, altfel zânele îţi vor demagnetiza focoasele”. Cine spusese asta? El, Hip Barrows. El o spusese.

Cui îi spusese el asta?

Lui Janie, în timp ce manevra cu mâinile ei iscusite şi agile prototipul tunului antiaerian.

Scoase un chicot slab. Janie nu era caporal. „Realitatea nu este cea mai plăcută ambianţă, locotenente... Dar nouă, oamenilor, ne place să credem că suntem proiectaţi în conformitate cu ea. E o mostră cât se poate de bună de inginerie, dintr-acelea care pot atrage respectul unui inginer. Lasă-te dominat de o obsesie şi realitatea n-o va putea tolera. Ceva trebuie să cedeze; dacă realitatea cedează, mostra ta atât de bună de inginerie nu mai are cu ce să opereze. Nu i s-a proiectat piesa cu care să opereze în situaţia asta. Aşa că funcţionează prost. Aşa că alungă obsesia, şi apucă-te din nou să funcţionezi în felul în care ai fost proiectat să funcţionezi.”

Cine a spus asta? Oh – Bromfield. Javra! Ar fi trebuit să fie mai deştept şi să ştie că nu era cazul să vorbească despre inginerie tocmai cu un inginer. „Căpitane Bromfield (obosit şi pentru a douăzecea mia oară), dacă n-aş fi fost inginer n-aş fi descoperit-o, n-aş fi avut cum s-o recunosc şi n-aş da doi bani pe ea acum.” Ah, la naiba, nu contează.

Nu contează. Vâră-te într-un colţ şi... atâta vreme cât Thompson nu-şi arată faţa. *Doar vâră-te într-un colţ şi...* „Nu, pentru Dumnezeu”, murmură Hip Barrows. Sări din pat şi rămase în mijlocul încăperii, clătinându-se. Se frecă cu mâinile peste ochi şi se legănă ca un copac lovit de furtună. Putea el să fie zăpăcit cu totul de cap – vocea lui Bromfield, faţa lui Thompson, o grotă plină cu hainele copiilor, Janie care voia ca el să fie ucis – de un lucru însă era sigur, un lucru pe care îl *ştia:* Thompson nu va reuşi să-l facă să se vâre într-un colţ şi să moară. Janie îl ajutase să scape de

asta!

Gemu, continuând să se clatine.

— Janie…?

Janie nu voia ca el să moară.

Janie nu voia ca el să fie ucis; atunci, ce era de fapt la mijloc? Janie voia doar… ca el să îşi amintească. Să aibă răbdare.

Privi înspre fereastra strălucitoare.

Să amâne? Păi, poate chiar azi ar putea să obţină adresa aceea şi să-i vadă pe copii şi să-l găsească pe idiot şi să… mă rog, să-l găsească, doar asta voia el, *nu? Astăzi.* Şi atunci, pe toţi Dumnezeii, o să-i arate el lui Bromfield care din ei e obsedat!

Dacă avea să mai fie în viaţă, o să-i arate el lui Bromfield.

Dar, nu; Janie voia ca el să procedeze altfel, luând-o înapoi şi amintindu-şi treptat totul. Dar pentru cât timp încă? Alţi ani chinuitori, în care nimeni nu te crede, nimeni nu te ajută, în vreme ce tu umbli şi umbli, căutând întruna, mori de foame şi îngheţi de frig, numai şi numai ca să găseşti veriga următoare: adresa obţinută de la casa aceea cu poartă boltită, la care ai ajuns citind peticul acela de hârtie găsit în hainele copiilor, care se aflau… în…

— Grotă, spuse tare. Încetă să se mai legene şi se îndreptă.

Găsise grota. Şi în grotă erau hainele copiilor şi printre ele se afla bucata aceea şifonată şi murdară de hârtie şi ea îl condusese la casa cu poartă boltită, chiar aici în oraş.

Alt pas înapoi, în trecut, şi, de data aceasta, unul mare; era profund încredinţat de asta. Deoarece descoperirea din grotă îi dovedise că văzuse cu adevărat ceea ce Bromfield susţinea sus şi tare că nu văzuse; avea o bucată din lucrul acela! îl ridică, îl înclină şi îl scutură: argintiu, luminos şi confecţionat din fibre împletite într-un mod ciudat – bucata aceea de tub! Sigur că da, *sigur că da!* Bucata de tub provenea şi ea, la rândul ei, din grotă. Acum ştia.

O emoţie adâncă începu să crească în sufletul lui. Ea îi spusese: „Aminteşte-ţi. Mergi înapoi”, iar el refuzase, spunând că durează prea mult. Cât durase ca să facă pasul de acum – redescoperirea grotei şi a comorilor ei?

Aruncă o privire spre fereastră. Nu puteau să fi trecut mai mult de treizeci-patruzeci de minute. Da, şi asta în timp ce fusese zăpăcit, istovit, înfuriat, plin de vinovăţie, rănit. Dar dacă ar încerca rememorarea cu mintea limpede, odihnit, mâncat, în posesia tuturor facultăţilor mintale, cu… cu Janie alături, ca să-l ajute?

Se repezi la uşă, o deschise cu o smucitură, se năpusti prin hol şi împinse uşa de vizavi.

— Janie, ascultă… începu el, surescitat la maximum… Oh, Janie, făcu el, iar vocea i se reteză, transformându-se într-un gâfâit ascuţit.

Derapă vreo doi metri prin cameră, cu picioarele alunecându-i pe parchet şi încordându-i-se, încercând din răsputeri să se oprească şi să se întoarcă înapoi în hol.

— Vă rog să mă… *Scuzaţi-mă,* behăi el, zăpăcit de şoc. Spinarea i se lovi de uşă, izbind-o cu putere; se răsuci, cuprins de isterie, o lovi orbeşte şi se năpusti afară. „Dumnezeule, îşi zise, ar fi trebuit să-mi spună!” Străbătu în goană holul, năpustindu-se spre camera lui şi simţindu-se ca un gong care tocmai a fost lovit. Închise uşa şi o încuie, spri-jinindu-se apoi cu spatele de ea. Undeva, în adâncul său, găsi o scânteiere slabă de umor, care îl făcu să râdă stânjenit. Se întoarse pe jumătate ca să se uite la uşa încuiată, atras de ea, împotriva propriei voinţe. Încercă să-şi oprească ochii minţii să se întoarcă şi să străbată prin hol şi prin uşa camerei de vizavi; nu reuşi însă; o văzu din nou, extraordinar de reală, şi din nou râse, cu obrajii încinşi, stânjenit.

— Ar fi trebuit să-mi spună, murmură el.

Bucata de tub îi atrase privirile; o luă şi se aşeză în fotoliu. Momentul de stânjeneală pieri, alungat de o urgenţă mult mai mare. Trebuia s-o vadă pe Janie. Să stea de vorbă

cu ea. Poate că era o nebunie, dar numai ea putea hotărî: poate că, împreună, ar putea să accelereze mersul înapoi, repede de tot, într-atâta încât, de ce nu, să-l poată găsi pe idiot chiar astăzi. Ah… probabil că nu era nicio şansă; dar Janie, Janie trebuie să ştie. Aşadar, trebuie să aştepte. Ea se va întoarce de îndată ce va putea s-o facă; n-avea încotro.

Se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele cât putu de mult şi îşi rezemă ceafa de spătarul fotoliului. Oboseala se infiltra în el ca un fum aromat, înceţoşându-i ochii şi umplându-i nările.

Mâinile îi alunecară, moi, iar pleoapele i se lăsară peste ochi. Avu un râs scurt, la un moment dat, un nechezat mic şi nebunesc; dar imaginea nu se limpezi îndeajuns de mult şi nici nu persistă suficient ca să-l poată sustrage de la alunecarea precipitată în somn.

Bup – bup – bup – bup – bup – bup – bup.

(„Anii '50, îşi zise el, departe pe coline. Ambiţia de o viaţă a oricărui băiat viguros: să aibă o mitralieră şi să o manevreze ca pe un furtun de grădină.”)

Pam-pam-pam-pam!

(„Oerlikon[16]. De unde au mai scos şi chestiile astea? E o unitate antiaeriană sau un muzeu?”)

— Hip! Hip Barrows!

(„Pentru Dumnezeu, când o să înveţe caporalul ăsta să mi se adreseze cu «domnule locotenent»? Nu că mi-ar păsa de asta, dar mâine-poimâine o să-mi zică aşa în faţa vreunui colonel tinerel din Forţele Aeriene şi amândoi o să o luăm pe cocoaşă.”)

Pam! Pam!

— Vai, Doamne! Hip!

Se ridică, frecându-se la ochi, şi-şi dădu seama că salvele de tun şi mitralieră erau de fapt bătăi în uşă, iar caporalul era Janie, strigându-l de undeva; baza antiaeriană se spulberă şi dispăru, suflată îndărăt în lumea visului.

— Hip!

[16] Marcă de mitralieră elveţiană (n.tr.).

— Intră! croncăni el. Intră!

— E încuiat!

Mormăi şi se ridică înţepenit în picioare. Soarele pătrundea prin perdele. Se apropie clătinându-se de uşă şi o deschise. Ochii nu voiau să-i stea deschişi, iar picioarele şi le simţea ca pe nişte scobitori.

— Vai, Hip!

Peste umărul ei văzu uşa de la cealaltă cameră, şi-şi aminti pe loc totul. O trase înăuntru şi închise uşa.

— Ascultă, îmi pare nespus de rău pentru ce s-a întâmplat. Mă simt ca un nenorocit de netrebnic.

— Hip… nu e nevoie, lasă, spuse ea cu blândeţe. Nu contează, ştii bine. Cum te simţi?

— Puţin cam zdrobit, recunoscu el şi râse jenat. Stai puţin până îmi dau cu nişte apă rece pe faţă ca să mă mai trezesc.

Îi strigă din baie:

— Unde ai fost?

— M-am plimbat. Trebuia să mă gândesc… Apoi… am aşteptat pe afară. Mă temeam ca ai putea. Ştii doar. Voiam să te urmăresc, să fiu lângă tine. Îmi ziceam că te-aş putea ajuta cumva… Te simţi bine, sigur?

— Sigur că da. Şi n-o să mă duc nicăieri până nu stau mai întâi de vorbă cu tine. Dar, în ce priveşte treaba cealaltă – sper că *ea* nu e supărată.

— Ce?

— Cred ca a avut un şoc nu prea plăcut când am apărut. Ar fi fost mai bine dacă-mi spuneai că mai e cineva în camera ta. N-aş fi dat buzna aşa.

— Hip, ce tot spui tu acolo? Ce s-a întâmplat?

— Oh, făcu el. Înseamnă că ai venit de-a dreptul aici la mine nu te-ai mai dus în camera ta.

— Nu. Ce *naiba* îmi tot…

El spuse, ruşinându-se de-a binelea:

— Aş fi preferat să-ţi spună ea prima ce s-a întâmplat. Păi, am simţit brusc nevoia să te văd şi să vorbesc cu tine,

dar *tare de tot.* Aşa că m-am năpustit prin hol şi am năvălit în camera ta, fără să-mi închipui o clipă măcar că s-ar putea afla cineva înăuntru, în afară de tine, şi… înainte de a mă putea opri, ajunsesem deja în mijlocul camerei, unde am dat peste prietena ta.

— Peste cine? Hip, pentru numele lui Dumnezeu…

— Femeia aceea. Trebuie să fi fost cineva pe care o cunoşti, Janie. Spărgătorii nu prea au obiceiul să se fudulească umblând în pielea goală.

Janie îşi duse încet mâna la gură.

— O femeie de culoare. O fată tânără de tot.

— A… a spus… ce a…

— Nu ştiu ce a făcut. Nu i-am aruncat decât o privire – dacă asta poate s-o consoleze. Am şters-o pe loc de-acolo. Janie, îmi pare rău. Janie! Ştiu că e penibil, dar, totuşi, nu poate fi chiar atât de rău… *Janie!* strigă el, alarmat de-a binelea.

— Ne-a găsit… trebuie să ieşim de aici, şopti ea. Buzele i se albiseră şi era scuturată de frisoane.

— Haide, *vino!* Să plecăm.

— Stai puţin Janie, trebuie să stăm de vorbă despre…

Se răsuci brusc spre el, ca un animal de pradă. Rosti cuvintele cu o asemenea intensitate, că nu se mai înţelese aproape nimic.

— Taci! Nu mai întreba nimic! Nu pot să-ţi spun; n-ai putea înţelege nimic. Să ieşim doar de aici!

Cu o putere uimitoare, mâna i se încleştă de braţul lui şi îl trase. Fu nevoit să facă doi paşi repezi ca să nu se prăbuşească. Ea era deja la uşă, deschizând-o, în timp ce el făcea al doilea pas şi, apucându-l de cămaşă cu mâna liberă, îl împinse peste prag, apoi îl trase prin hol spre uşa de la intrare. Se lovi în plin de canat; surprinderea şi furia izbucniră simultan în el, făcându-l să se încăpăţâneze o clipă. Niciun cuvânt de-al ei nu l-ar fi putut face să se mişte din loc; în plină formă cum era, nici măcar forţa ei neaşteptată nu l-ar fi clintit. Dar ea nu spuse nimic, şi nici

nu-l atinse; trecu pe lângă el în goană, lividă şi scâncind de groază, şi coborî scara din două în două trepte, ieşind afară.

El făcu singurul lucru pe care îl putea face fără o analiză prealabilă sau o decizie conştientă: se trezi la rândul lui afară, alergând cu puţin în urma ei.

— Janie…

— Taxi! strigă ea.

Taxiul abia începuse să încetinească când ea apucă mânerul portierei şi o deschise. Hip se prăbuşi înăuntru după ea.

— Dă-i drumul! îi spuse Janie şoferului şi îngenunche pe banchetă ca să privească pe geamul din spate.

— Încotro? întrebă alarmat şoferul.

— Dă-i drumul, şi repede! Hip se răsuci ca să se uite la rândul său prin fereastră. Tot ce putu să vadă fu faţada casei îndepărtând-se, unul sau doi trecători care se uitau uimiţi după ei.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Ea dădu doar din cap.

— Ce este, insistă el. O să sară în aer casa, sau ce?

Ea îşi scutură din nou capul. Se întoarse de la fereastră şi se ghemui în colţ. Dinţii ei albi muşcau, iarăşi şi iarăşi, din dosul palmei. Hip se întinse să-i apuce mâna şi i-o puse încet în poală. Janie nu se împotrivi.

Mai încercă în două rânduri să-i vorbească, dar ea nu vru să-i răspundă, întorcându-şi faţa de la el de fiecare dată, în semn că refuză orice discuţie. Renunţă până la urmă, lăsându-se pe spate şi mulţumindu-se s-o urmărească cu privirea.

Când ajunseră în afara oraşului, acolo unde şoseaua se bifurca, şoferul întrebă timid:

— Pe unde o luăm?

Şi Hip, nevoit să-i răspundă, spuse:

— La stânga.

Janie ieşi din prostraţie îndeajuns cât să-i arunce o privire scurtă şi recunoscătoare şi se cufundă înapoi în

absenţă.

După un timp, în atitudinea ei îşi făcu loc o schimbare, greu de spus cum, căci stătea în continuare nemişcată, privind în gol. El o întrebă liniştit:

— E mai bine?

Ea îşi mută privirea asupra lui şi, după un interval apreciabil, păru să-l şi vadă cu adevărat. Un zâmbet trist îi apăru în colţul buzelor.

— În orice caz, nu e mai rău.

— Eşti speriată, observă el.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Şi eu sunt, spuse el, cu faţa împietrită.

Ea îşi puse mâna pe braţul lui.

— Vai, Hip, îmi pare rău, mai rău decât aş putea spune. Nu mă aşteptam la asta – sau cel puţin nu atât de curând. Şi mă tem că nu mai pot face nimic de-acum.

— De ce?

— Nu pot să-ţi spun.

— Nu poţi să-mi spui, sau nu poţi să-mi spui *încă ?*

Ea vorbi, alegându-şi cuvintele cu grijă.

— Ţi-am spus ce trebuie să faci – să te întorci înapoi întruna, să descoperi toate locurile unde ai fost şi lucrurile care s-au întâmplat, până ajungi chiar la început de tot. Poţi s-o faci, dacă ai timp.

Groaza apăru din nou pe chipul ei, transformân-du-se apoi în tristeţe.

— Dar acum nu mai e timp deloc.

El râse, aproape vesel şi îi luă mâinile.

— Ba este. În dimineaţa asta mi-am amintit de grotă. Asta înseamnă dintr-odată doi ani în trecut, Janie! Ştiu unde este şi peste ce am dat acolo: nişte haine vechi de copii. Şi o adresă, cea a casei cu poartă boltită. Şi bucata mea de tub. Singurul lucru care dovedeşte că am avut dreptate căutând… căutând… Ei, mă rog, râse el, ăsta-i următorul pas pe care trebuie să-l fac înapoi. Important e că am regăsit grota, e cel mai mare pas de până acum. Am reuşit

s-o fac în treizeci de minute, sau pe aproape, şi asta fără ca măcar să fi încercat dinainte. Acum o să *încerc.* Spui că nu mai avem timp. Bine, poate că nu mai avem săptămâni, sau poate nici zile, dar avem măcar o zi, Janie? O jumătate de zi?

Chipul ei începu să se lumineze.

— S-ar putea, răspunse ea. S-ar putea… Opreşte aici! se adresă ea şoferului.

Ea plăti, fără ca el să protesteze. Se aflau la marginea oraşului, într-un loc deschis, cu pajişti unduite, abia atins ici-colo de prezenţa omului; aici o tarabă cu fructe, dincolo o staţie de benzină, iar peste drum, nişte locuinţe noi, din lemn lăcuit şi cu stucaturi îndrăzneţe.

— Vom fi găsiţi, spuse ea plat, dar acolo sus vom fi singuri… şi dacă… dacă se apropie cineva, îi vom putea vedea venind.

Se aşezară faţă în faţă într-o pajişte proaspăt cosită de pe o colină, astfel încât fiecare putea cuprinde cu privirea câte o jumătate de orizont.

Soarele urcase sus pe boltă şi încălzea de acum cu putere, iar vântul bătea uşor, făcând ca norii să alunece domol pe cer. Hip Barrows înainta tot mai departe în trecutul abolit, iar Janie asculta, aşteptând, şi între timp pândea, cu ochii ei deschişi la culoare plimbându-se de la un capăt la celălalt al câmpiei întinse.

Din ce în ce mai în urmă… Murdar şi nebun, Hip Barrows avusese nevoie de aproape doi ani ca să dea de casa cu poartă boltită. Asta deoarece adresa avea un număr şi o stradă, dar nu un nume de oraş sau aşezare.

I-au trebuit trei ani ca să ajungă de la azilul de nebuni la grotă; un an ca să găsească azilul, pornind de la oficiul districtual; şase luni ca să găsească oficiul districtual începând cu ziua când a fost lăsat la vatră; iar de la naşterea obsesiei lui şi până când fusese demobilizat din Forţele Aeriene – alte şase luni.

Şapte ani cu totul, şapte ani de corvoadă ce se

scurseseră între viaţa cu program ordonat, plină de speranţe şi veselie, şi lumina slabă şi pâlpâitoare din celula de închisoare. Şapte ani furaţi, şapte ani de irosire şi declin progresiv.

Înaintă apoi dincolo de cei şapte ani, până când ştiu tot ce fusese înainte ca ei să fi început.

Bateria antiaeriană a fost locul unde a găsit un răspuns, un vis şi un dezastru.

Încă tânăr şi sclipitor ca întotdeauna, dar înconjurat de o atmosferă de antipatie năucitoare, locotenentul Barrows se trezise cu prea mult timp liber la dispoziţie şi asta nu-i plăcea deloc.

Poligonul era destul de mic, iar în anumite privinţe părea mai degrabă o curiozitate sau un muzeu, dat fiind că o mare parte a echipamentului era învechită. Din acest motiv, baza în sine era destul de depăşită, deoarece cu ani în urmă fusese înlocuită cu reţele de apărare mai mari şi mai eficiente, iar acum nu mai făcea parte din niciun sistem. Avea însă funcţia de a-i antrena pe tunari şi pe ofiţerii lor, pe operatorii radar şi pe tehnicieni.

Locotenentul, într-unul din momentele sale libere pe care nu le putea suferi, s-a dus să răscolească prin nişte dosare de la arhivă şi s-a întors cu nişte tabele vechi de câţiva ani despre eficienţa focoaselor de proximitate şi cu câteva altele despre înălţimea minimă la care acele proiectile ingenioase, cu transmiţătoarele lor radar de mărimea unui pumn, cu receptoarele şi releele lor de timp, puteau fi lansate. Se părea că ofiţerii de la antiaeriană preferau să lovească un avion care zboară la joasă înălţime, decât să rişte ca proiectilele lor sensibile să explodeze prematur, lovindu-se de vreun vârf de pom sau de un stâlp de înaltă tensiune.

Locotenentul Barrows era unul dintre acei oameni ai căror ochi găsesc orice discrepanţă cât de mică de ordin matematic, cu aceeaşi acurateţe cu care urechea unui

Toscanini prinde o notă falsă. Un anumit cuadrant dintr-un anumit sector de poligon includea o mică suprafaţă peste care trecuseră mai multe obuze neexplodate decât ar fi permis legile probabilităţii. O salvă de obuze neexplodate, sau poate chiar două sau trei, în intervalul unui an, poate indica o deficienţă a proiectilelor, dar când toate proiectilele trase pe deasupra unui punct anume fac explozie numai la contact sau deloc, legea respectivă este încălcată. O minte ştiinţifică refuză net asemenea încălcări de legi şi se pune pe urmele unui fenomen atipic cu aceeaşi îndârjire cu care societatea îşi vânează delincvenţii.

Ceea ce l-a satisfăcut mai mult pe locotenent în acest caz a fost faptul că era singurul care se ocupa de problema respectivă. Nimeni nu avusese vreun motiv serios ca să tragă un număr mare de proiectile la joasă înălţime şi să observe astfel fenomenul; cu atât mai puţin să tragă peste suprafaţa în chestiune. Astfel încât, până când locotenentul Barrows nu a studiat şi comparat sute de rapoarte de pe cuprinsul a doisprezece ani, nimeni nu avusese o probă evidentă pentru a justifica o investigaţie.

Dar aceasta avea să fie investigaţia *lui.* Dacă nu ducea la nimic, nu se va afla nimic. Dacă, pe de altă parte, se dovedea a fi ceva important, el va putea să aducă materialul şi să-l supună – cu o imensă modestie şi cu admirabilă claritate – atenţiei colonelului; şi poate că atunci colonelul avea să se convingă că trebuie să-şi revizuiască părerea despre locotenenţii de la şcoala de ofiţeri de rezervă. Astfel încât făcu într-o zi o excursie pe câmp, în timpul său liber, şi descoperi o suprafaţă unde, între anumite limite şi în grade diferite, voltmetrul său de buzunar refuza să funcţioneze normal. Şi atunci îi miji în minte bănuiala că descoperise ceva ce inhiba magnetismul. Releele şi bobinele învechite, dar deosebit de sensibile încă, din focoasele de proximitate încetau practic să mai funcţioneze dacă treceau deasupra acelei zone ciudate la o înălţime mai joasă de patruzeci de yarzi. Magneţii

permanenţi, ca şi electromagneţii, erau anihilaţi.

Niciodată în toată cariera lui, scurtă dar strălucită, Barrows nu întâlnise un fenomen atât de promiţător. Mintea-i precisă şi inventivă începu să-l rumege pe îndelete şi în curând ajunse să-şi imagineze perspective dintre cele mai trandafirii: identificarea şi analizarea fenomenului (efectul Barrows, poate?), apoi efortul laborios – bineînţeles că încununat de succes – de a-l reproduce în laborator şi, în cele din urmă, aplicarea lui practică. Un generator de câmp care va înălţa un zid invizibil de forţă; desfiinţarea comunicaţiilor dintre avioane şi prăbuşirea lor odată cu a numeroşilor magneţi din dotare; înzestrarea rachetelor teleghidate cu mecanisme de căutare a ţintei; dispozitive de distrugere şi, bineînţeles, dezamorsarea focoaselor de proximitate... arma defensivă perfectă a epocii electromagnetice... şi ce altceva încă? Aplicaţiile erau nelimitate. Apoi, bineînţeles, va urma demonstraţia, colonelul urmând să-l prezinte în faţa unei adunări compuse din oameni de ştiinţă renumiţi şi din militari: „Iată, domnilor, acesta este rezervistul vostru”.

Mai întâi însă trebuia să afle ce anume îl producea, de vreme ce îl localizase. Proiectă şi construi deci un detector. Era simplu, ingenios şi calibrat cu grijă. În timp ce lucra la el, mintea-i neobosită răsucea pe toate părţile şi admira întregul concept de „contramagnetism”. Extrapola o serie de legi şi efecte derivate din acesta ca pe un joc matematic şi le trimise Institutului de Ingineri Electricieni, unde probabil că urmau să fie apreciate la justa lor valoare, ceea ce se şi întâmplă, întrucât au fost publicate ulterior în revista institutului. Se amuză chiar în timpul exerciţiilor de artilerie, avertizându-şi oamenii sa nu-şi trimită proiectilele prea jos deasupra zonei lui, întrucât „zânele vă vor demagnetiza focoasele”. Remarca îl făcu să se distreze copios, dat fiind că îşi închipuia cum o să le spună mai târziu că gluma lui fusese cât se poate de adevărată şi că dacă ei ar fi avut minte măcar cât o găină, ar fi putut să

meargă singuri acolo şi să descopere lucrul acela, orice ar fi fost el – şi să beneficieze ei de pe urma acestei descoperiri.

În sfârşit, fu gata şi detectorul, care era prevăzut cu un întrerupător cu mercur, cu un solenoid şi un alimentator cu putere variabilă. Putea detecta orice schimbare cât de mică a câmpului magnetic. Cântărea aproximativ patruzeci de livre[17], dar asta nu conta, având în vedere că nu intenţiona să-l care el. Făcu rost de cele mai complete hărţi ale zonei, îşi alese ca însoţitor pe primul soldat fruntaş cu figură nătângă ce se oferi voluntar şi-şi petrecu întreaga zi de permisie cercetând cu atenţie fiecare pantă şi verificând indicaţiile furnizate de hartă, până ce localiză centrul efectului de demagnetizare.

Se afla pe un câmp din apropierea unei ferme de mult abandonate. În mijlocul câmpului zăceau resturile unui camion, în întregime ruginit şi aproape îngropat în pământ din pricina efectelor conjugate ale secetei, eroziunii, ploii, îngheţului şi timpului scurs. Locotenentul se speti săpând frenetic împreună cu soldatul resemnat, dezgropând, răzuind şi curăţând şi, după câteva ore de muncă sub soarele torid, ceea ce mai rămăsese din camion fu degajat complet, iar dedesubtul lui găsiră sursa acelui câmp magnetic incredibil.

Din fiecare colţ al saşiului pornea în diagonală câte un cablu argintiu şi strălucitor, unindu-se la baza barei de direcţie, de-a lungul căreia urca un singur fir, ce ajungea într-o cutie mică, din care ieşea un mâner. Nu se zărea nicio sursă de energie, dar obiectul funcţiona.

Când Barrows împinse mânerul, epava contorsionată gemu şi se scufundă adânc în pământul moale. Când trase de mâner, camionul trosni şi scârţâi, ridicându-se atât cât îi permiteau resorturile distruse, vrând parcă să se înalţe şi mai mult.

Aduse mânerul în punctul zero şi făcu câţiva paşi înapoi.

Era exact ce sperase să găsească şi îi împlinea visul cel

---

[17] 1 livră = 453,6 grame (n.tr.).

mai nebunesc! Era generatorul antimagnetic ce aştepta să fie disecat şi analizat de el. Dar antimagnetismul nu reprezenta decât o însuşire secundară.

Când mânerul era împins în faţă, dispozitivul făcea camionul să devină *mai greu,* iar când era tras înapoi – *mai uşor.*

Era vorba, nici mai mult nici mai puţin, de antigravitaţie!

Antigravitaţie: o fantezie, un vis de neimaginat. Antigravitaţia, care avea să schimbe faţa pământului, astfel încât invenţiile bazate pe abur şi electricitate şi chiar şi pe energia nucleară, nu vor mai fi decât nişte începuturi timide ale tehnologiei în noua configuraţie pe care avea s-o creeze. Clădiri ce se vor înălţa spre cer, aşa cum niciun arhitect nu îndrăznise vreodată să conceapă; zboruri fără aripi şi posibilitatea de a ajunge pe alte planete, poate chiar şi în alte sisteme solare… Se deschidea o eră nouă în transporturi, logistică, chiar şi în dans, în medicină… Iar cercetarea… Doamne!… Şi totul avea să i se datoreze lui.

Soldatul cu faţa nătângă înainta atunci şi dintr-o singură mişcare trase mânerul până la capăt. Apoi zâmbi şi se năpusti asupra lui Barrows, apucându-l de picioare. Barrows se zbătu, scăpă din strânsoare, se ridică şi sări cu atâta putere, că-şi simţi genunchii trosnind. Se întinse cât putu şi se agăţă cu vârful degetelor de unul dintre cablurile reci şi argintii. Contactul nu a durat mai mult de o zecime de secundă; dar ani întregi după aceea – de fapt, tot restul vieţii lui – o parte din Barrows avea să-i pară că a rămas acolo, în secunda aceea nesfârşită în care atinsese cu degetele un miracol, iar trupul său în derivă se desprinsese de pământ. Imediat după aceea, căzu şi îşi pierdu cunoştinţa.

Coşmar.

La început a fost o vreme când a simţit că pieptul îi e gata să explodeze din pricina bătăilor zgomotoase ale inimii şi a plămânilor care uitaseră să mai respire, împreună cu

viziunea nebunească a epavei camionului care se ridica din elementul ei natural, din ce în ce mai repede, devenind tot mai mică pe cerul în asfinţit şi ajungând, în cele din urmă, o pată, o fărâmă, un grăunte, un punct luminos, când razele soarelui o atingeau. Apoi – slăbiciunea şi durerea apărute când şi-a recăpătat respiraţia.

De undeva îi venea nevoia de a râde, iar din altă parte cea de a urî şi de-a o forţa să se întoarcă înapoi, jos pe pământ.

Apoi a fost un moment de ţipete, certuri nebuneşti, de cuvinte nedesluşite amestecate cu strigăte; ochi zâmbitori ca nişte semiluni răutăcioase şi o siluetă care se îndepărta grăbită, scăpându-i şi râzând pe înfundate. *El a făcut-o, şi pe deasupra mi-a pus piedică.* Să ucidă…

Dar nu avea pe cine să ucidă; alergă prin întunericul crescând şi nu găsi nimic; piciorul îi zvâcnea, măruntaiele îi ardeau şi mintea îi luase foc. Căzu lovind solul nepăsător.

Întoarcerea de unul singur în groapa aceea goală, atât de goală, din pământ. Stai acolo şi suspină după cablurile argintii pe care nu le vei mai vedea niciodată.

Un ochi de lumină galben-roşiatic privindu-l fix; un ţipăt şi o lovitură de picior, detectorul înălţându-se şi el, dar puţin de tot, rotindu-se iar şi iar şi zdrobindu-se, cu ochiul stins.

Lungul drum înapoi spre cazarmă, trăgând după el o umbră numită Agonie, ale cărei braţe grele strângeau piciorul rupt.

Întinde-te. Odihneşte-te, ridică-te. Calci într-o mocirlă, te mânjeşti tot, ridică-te şi umblă.

Odihneşte-te, şi tot aşa până la tabără.

Cartierul general. Trepte de lemn, o uşă închisă la culoare, bătăi seci în uşă, sânge, noroi şi iarăşi bătăi ca de ciocan. Zgomot de paşi, voci, mirare, supărare, nelinişte, furie.

Căştile albe şi brasardele celor din M.P[18]. Spune-le să-l

[18] Military Police – Poliţia militară (n.tr.).

cheme pe colonel. Nu pe altcineva, doar pe colonel.

Taci din gură, o să-l trezeşti pe colonel.

Domnule colonel, este un dispozitiv antimagnetic... ideal pentru sateliţi şi trenuri de marfă... nu mai e nevoie de avioane cu reacţie!

Tacă-ţi gura, rezervistule!

Bate-te atunci cu ei, şi cineva ţipă când altcineva îl calcă pe piciorul rupt.

Coşmarul se risipi şi se trezi într-un pat alb de campanie, aflat într-o încăpere albă cu gratii negre la ferestre şi cu un poliţist militar solid la uşă.

— Unde mă aflu?

— La spitalul închisorii, domnule locotenent.

— Doamne – dar ce s-a întâmplat?

— Întrebaţi-mă pe mine, domnule. Ţineaţi morţiş să omorâţi un soldat. Nu vă mai opreaţi spunând tuturor cum arată.

Barrows îşi puse braţul peste ochi.

— Soldatul fruntaş... L-aţi găsit?

— Domnule locotenent, nu există o asemenea persoană în registre. Pe cuvânt. Cei de la serviciul de securitate au cercetat dosarele tuturor. Mai bine aţi încerca să vă liniştiţi, domnule.

Cineva bătu la uşă. Poliţistul o deschise. Se auziră nişte voci.

— Domnule locotenent, domnul maior Thompson doreşte să va vorbească. Cum mai staţi cu piciorul?

— Groaznic, sergent, groaznic. Voi vorbi însă cu el dacă doreşte.

— S-a liniştit acum, domnule.

O altă voce — vocea *aceea!* Barrows îşi apăsă mâna pe ochi până ce începu să vadă scântei. *Nu te uita, pentru că, dacă e adevărat, ai să-l omori.*

Uşa care se închide. Zgomot de paşi.

— Bună seara, domnule locotenent. Aţi mai vorbit

vreodată cu vreun psihiatru?

Încet, îngrozit de pe acum de explozia care ştia că urmează să se producă, Barrows îşi ridică mâna şi deschise ochii. Uniforma curată, bine croită, cu însemne de maior şi insigna Corpului medical nu contau. Maniera profesională plină de solicitudine în care i se adresase, cuvintele rostite nu contau nici ele. Singurul lucru care conta era faptul că ultima dată când văzuse acest chip, el îi aparţinuse unui soldat fruntaş, care dezinteresat şi fără să se plângă îi cărase detectorul o zi întreagă sub soarele torid; căruia îi împărtăşise descoperirea şi care îi zâmbise pe neaşteptate, trăsese de levier şi făcuse ca un camion nenorocit să se ridice la ceruri, dispărând împreună cu un vis de o viaţă.

Barrows mormăi ameninţător şi sări la el.

Coşmarul reîncepu.

Au făcut tot ce s-a putut ca să-l ajute. L-au lăsat să verifice el însuşi dosarele pentru a-i dovedi că nu există un asemenea soldat. Efectul de demagnetizare? N-a fost observat aşa ceva. Bineînţeles, însuşi locotenentul admitea că însemnările pe care le făcuse se aflau în camera lui. Nu, acum nu mai sunt în camera lui. Da, se afla o gaură în pământ în locul acela şi au găsit ceea ce el numea „detector”, deşi asta nu însemna nimic; aparatul abia dacă reuşea să-şi măsoare propriul câmp magnetic. Cât despre maiorul Thompson, avem martori ce pot dovedi că se afla în avionul care-l aducea încoace atunci când s-a produs incidentul. Dacă locotenentul ar renunţa la ideea că maiorul Thompson este soldatul care nu există, am progresa mult mai uşor; nu este, înţelegi foarte bine că nu poate fi. Dar bineînţeles, căpitanul Bromfield ţi-ar putea fi de mult mai mare ajutor.

Ştiu ce am făcut, ştiu ce am văzut. O să găsesc dispozitivul sau pe cel care l-a inventat. Iar pe Thompson am să-l ucid.

Bromfield era un om tare bun şi numai Dumnezeu ştie

cât s-a străduit să-l ajute. Dar spiritul de observator înnăscut şi îndelung antrenat al pacientului său nu-i permitea să accepte negarea datelor pe care le deţinea. Când depăşi perioada isteriei, a tristeţii şi a cererilor repetate de găsire a dovezilor şi când, în sfârşit, se instaură un echilibru precar, şi supravegheat, au încercat să-l confrunte din nou cu maiorul. De cum îl văzu, Barrows se năpusti asupra lui şi cinci infirmieri voinici abia reuşiră să-l apere pe maior.

„Ştiţi ce se întâmplă cu băieţii ăştia supradotaţi. Clachează."

Aşa că îl mai ţinură închis o perioadă, consolându-se cu gândul că maiorul Thompson este singura ţintă a pacientului. Apoi, după ce-l avertizară printr-o notă scrisă pe maior, îi dădură locotenentului drumul.

„Păcat!" au spus cu toţii.

Primele şase luni se scurseră ca într-un coşmar. Păstra în minte sfaturile căpitanului Bromfield şi încercă să-şi găsească o slujbă şi să şi-o menţină până ce „adaptarea" despre care acesta îi vorbise avea să se petreacă. Dar nu a reuşit.

Reuşise să economisească ceva bani şi mai avea şi prima de demobilizare. Avea nevoie de vreo şase luni ca să dea de capăt celor întâmplate şi să şi le scoată din minte.

Mai întâi ferma. Obiectul se afla în camion şi acesta, în mod sigur, aparţinea fermierului. Găseşte-l şi vei avea răspunsul.

I-au trebuit şase luni ca să găsească arhiva cătunului respectiv, având în vedere că satul fusese evacuat în momentul în care unitatea antiaeriană fusese adăugată bazei militare, şi să afle cine erau singurii doi oameni care i-ar fi putut spune ceva despre camion. Primul era A. Prodd, fermierul, iar celălalt, un lucrător de-al acestuia, pe jumătate idiot, fără nume şi adresă cunoscute.

Îl găsi însă pe Prodd aproape un an mai târziu. Tot întrebând în stânga şi în dreapta, ajunse în Pennsylvania şi

o intuiţie îl făcu să caute la un azil de nebuni. De la Prodd, încă întreg trupeşte, dar aflat în ultimul stadiu de senilitate, reuşi totuşi să afle că-şi aşteaptă nevasta, că fiul său Jack nu se născuse niciodată, că bătrânul Lone era poate un idiot, dar că nimeni altcineva nu se pricepea mai bine ca el să scoată camionul din noroi; că Lone era un băiat bun, că trăia în pădure cu animalele şi că el, Prodd, n-a pierdut niciodată vreo recoltă.

Era cel mai fericit om pe care Hip îl văzuse vreodată.

Barrows s-a dus în pădure, unde a început să trăiască printre animale. Timp de trei ani şi jumătate a cutreierat întreaga pădure din zonă. Mânca nuci şi fructe şi vâna pe apucate; îşi ridica cu regularitate pensia, până la un moment dat când uită cu totul de ea. Uită ingineria; aproape că îşi uită şi numele. Singurul lucru pe care avea grijă să nu-l uite era acela că a monta un asemenea dispozitiv pe un camion nu putea fi decât fapta unui idiot şi că acest Lone era într-adevăr un idiot.

Găsi peştera, câteva haine de copii şi un fragment din cablul argintiu. Şi o adresă.

Se duse acolo şi află unde îi putea găsi pe copii. Dar atunci dădu peste Thompson… şi tot atunci îl găsi Janie. Şapte ani cu totul.

Îi era rece, dar sub cap avea o pernă încălzită, iar prin păr simţea o mângâiere blândă. Dormea, sau mai degrabă dormise. Era atât de extenuat, de uzat şi de slăbit, încât starea de somn şi cea de veghe i se păreau aidoma şi, oricum, nu mai avea nicio importanţă. Nimic nu mai conta acum. Ştia cine este şi cine fusese. Ştia ce reprezintă bucata de tub, cine este omul pe care-l caută şi unde poate să-l găsească; *şi* ştia că avea să-l găsească când se va trezi din somn.

Se mişcă fericit şi atingerea delicată din păr încetă, mutându-se pe obraji. Dimineaţa, se gândi el liniştit, o să mă duc să-l văd pe idiot. Dar ştii ce, cred că o să mai stau

vreo oră ca să-mi mai aduc aminte de nişte lucruri. La un picnic organizat de Şcoala de duminică am câştigat cursa de alergări cu sacul şi mi s-a dat ca premiu o batistă kaki. În tabăra de cercetaşi am prins trei ştiuci într-o dimineaţă înainte de micul dejun şi m-am întors vâslind din răsputeri şi ţinând între dinţi undiţa, iar cel mai mare dintre peşti, tot zbătându-se, m-a rănit la gură. Urăsc orezul cu lapte şi îmi place Bach şi lebărul şi ultimele două săptămâni din luna mai şi ochii luminoşi şi adânci ca ai lui…

— Janie?

— Sunt aici.

Zâmbi, îşi cuibări capul în perna de sub cap şi constată că de fapt dormise în poala lui Janie. Deschise ochii. Capul lui Janie părea un nor întunecat pe un cer de stele; o pată de întuneric în bezna nopţii.

— E noapte?

— Da, şopti ea. Ai dormit bine?

Stătea nemişcat, zâmbind, gândindu-se cât de bine dormise.

— Nu am visat, fiindcă ştiam că pot.

— Mă bucur.

Se ridică în capul oaselor, iar ea se mişcă precautã. Hip îi spuse:

— Cred că ai înţepenit de tot.

— Nu-i nimic, spuse ea. Mi-a făcut plăcere să te văd dormind aşa.

— Hai să ne întoarcem în oraş.

— Nu încă. E rândul meu, Hip. Am o mulţime să-ţi spun.

O atinse.

— Ţi-e frig. Nu poţi să mai amâni puţin?

— Oh, nu! Trebuie să afli totul înainte ca el… înainte să ne găsească.

— *El*? Cine-i el?

Rămase tăcută mult timp. Hip vru să deschidă gura, apoi, gândindu-se mai bine, renunţă. După ce ea începu însă să vorbească, părea că uitase cu totul de întrebare,

încât vru să o întrerupă; apoi se răzgândi, lăsând-o să povestească aşa cum voia ea. Ea spuse:

— Ai găsit un lucru, pe un câmp; l-ai avut suficient timp în mână pentru a-ţi da seama despre ce este vorba, ce ar fi reprezentat pentru tine şi pentru întreaga omenire. Atunci, însoţitorul tău – soldatul – te-a făcut să-l pierzi. De ce crezi că a făcut asta?

— Era un ticălos tâmpit şi neîndemânatic.

Ea nu comentă pe moment şi spuse mai departe:

— Medicul militar care a venit la tine – un maior – ţi s-a părut că seamănă ca două picături de apă cu soldatul.

— Ei au dovedit altceva.

Îi simţi în întuneric mişcarea uşoară, dar hotărâtă, când dădu din cap în semn că nu.

— Ce dovadă? Persoanele care au afirmat că s-au aflat împreună cu el toată după-amiaza într-un avion? Altceva acum: ţi-ai notat pe nişte foi observaţiile pe care le-ai făcut în legătură cu o anumită perturbare ce afecta focoasele de proximitate deasupra unei anume zone. Ce s-a întâmplat cu ele?

— Nu ştiu. După câte îmi amintesc, camera mea a rămas încuiată din momentul în care am plecat spre zona aceea şi până când ei au cercetat-o.

— Te-ai gândit vreodată că aceste trei lucruri: soldatul care dispăruse, foile care au dispărut şi ele şi asemănarea dintre maior şi acel soldat au făcut să fii considerat nebun?

— E de la sine înţeles. Cred că dacă aş fi putut lămuri una sau două din cele trei probleme, n-aş mai fi suferit de această obsesie.

— Foarte bine. Acum gândeşte-te la următorul lucru: timp de şapte ani te-ai împotmolit şi ai scurmat întruna, croindu-ţi drum şi reuşind să te apropii din ce în ce mai mult de ceea ce pierduseşi. Ai dat de urma celui ce a construit dispozitivul şi erai pe punctul de a-l găsi. Dar chiar atunci s-a întâmplat ceva.

— A fost vina mea. M-am ciocnit de Thompson şi am

luat-o razna.

Janie îi puse o mână pe umăr.

— Hai să presupunem că soldatul acela n-a tras de levier din întâmplare şi că a avut de fapt un scop.

N-ar fi fost mai şocat dacă ea i-ar fi trimis un fascicul puternic de lanternă drept în ochi. Lumina care se făcuse în el era la fel de neaşteptată şi de orbitoare. Când se dezmetici cât de cât, spuse:

— De ce nu m-am gândit niciodată la asta?

— Nu ţi s-a permis să te gândeşti, îi răspunse ea cu amărăciune.

— Ce vrei să spui, doar nu am fost…?

— Te rog, încă nu e momentul. Să presupunem acum pentru o clipă că cineva ţi-a făcut toate astea cu bună ştiinţă. Poţi să deduci cine a făcut-o, de ce şi *cum?*

— Nu, răspunse el prompt. Să elimini primul şi singurul generator de antigravitaţie de pe lume – n-are niciun sens. Iar ca cineva să mă urască într-atât încât să mă persecute într-un mod atât de complicat, mi se pare şi mai lipsit de sens. Cât despre felul în care a acţionat, ar fi trebuit să poată pătrunde în camera încuiată, să hipnotizeze martorii şi să citească gândurile.

— Aşa a făcut. Poate s-o facă.

— Janie… *cine?*

— Cine a construit generatorul?

Barrows sări brusc în picioare şi slobozi un ţipăt al cărui ecou se rostogoli peste câmpia întunecată.

— Hip!

— Nu te speria, spuse el cu un tremur în glas. Abia acum am înţeles că singura persoană care ar îndrăzni sa distrugă un dispozitiv ca acela este cineva care ar putea să facă altul, oricând ar vrea, ceea ce înseamnă că… oh, *Doamne!…* înseamnă că soldatul, idiotul şi poate că şi Thompson – da, Thompson: el m-a aruncat în puşcărie când eram cât pe ce să dau de el din nou – sunt toţi una şi aceeaşi persoană! De ce nu mi-a trecut niciodată prin cap

aşa ceva?

— Ţi-am mai spus. Nu ţi s-a dat voie.

Se lăsă din nou jos, lângă ea. Înspre răsărit zorile pluteau deasupra dealurilor, ce se desenau aidoma contururilor unui oraş ascuns. Se uită într-acolo, dându-şi seama că începea ziua pe care el o alesese pentru a-şi încheia căutarea nesfârşită şi obsesivă şi se gândi la groaza lui Janie în faţa hotărârii lui de a-l înfrunta pe acest... acest monstru, fără să-şi fi recăpătat memoria şi sănătatea, fără să ştie nimic despre el şi fără ca măcar să aibă vreo armă.

— Va trebui să-mi spui totul, Janie. Absolut totul.

Iar ea îi povesti totul. Îi vorbi despre Lone, despre Bonnie şi Beanie şi despre ea; despre domnişoara Kew şi despre Miriam – amândouă moarte acum – precum şi despre Gerry. Îi spuse că, după ce domnişoara Kew a fost ucisă, se întorseseră în pădure, găsindu-şi adăpost în vechea casă a familiei Kew şi că, pentru o perioadă, au fost foarte apropiaţi. Apoi însă...

— Gerry devenise ambiţios de la un timp şi s-a hotărât să meargă la facultate, ceea ce a şi făcut. A fost uşor. Totul îi era uşor. Ştii, trece practic neobservat dacă îşi ascunde ochii aceia ai lui în spatele ochelarilor. În felul acesta a studiat medicina şi psihiatria.

— Vrei să spui că este într-adevăr psihiatru?

— Nu. S-a mulţumit să urmeze cursurile. Este o mare diferenţă. S-a ascuns în mulţime şi a falsificat lot felul de acte pentru a fi admis la facultate. N-a fost niciodată prins; dacă îl întreba cineva, era suficient să-i arunce o privire şi persoana respectivă uita pe loc totul. N-a căzut la niciun examen. Era suficient să existe acolo o toaletă pentru bărbaţi.

— O ce?! Toaletă pentru bărbaţi?

— Exact, spuse ea râzând. O dată însă era s-o păţească. Imaginează-ţi că se încuia într-o cabină şi că o chema pe Bonnie sau pe Beanie. Îi spunea unde se împotmolise, ea

ajungea glonţ acasă, îmi comunica mie, eu aflam răspunsul de la Bebe şi ea se întorcea la el într-o clipită cu informaţia primită; totul dura câteva secunde. Deci, într-o bună zi, în cabina alăturată se afla un student care l-a auzit pe Gerry vorbind, aşa că s-a căţărat pe closet şi a aruncat o privire dincolo. Îţi poţi închipui ce a văzut. Când se teleportează, Bonnie sau Beanie nu pot duce cu ele nici măcar o scobitoare, cu atât mai puţin vreo haină.

Hip se pocni cu palma peste frunte.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Ah, Gerry l-a prins din urmă pe băiat. A ieşit din cabină urlând că a văzut o fată goală înăuntru. Jumătate din studenţi s-au bulucit acolo, dar bineînţeles că între timp ea dispăruse. Iar când Gerry l-a ajuns din urmă pe puşti, normal că respectivul a uitat totul şi s-a întrebat ce l-a apucat să zbiere ca nebunul. Oricum, a fost un moment neplăcut.

— Erau vremuri bune, totuşi, continuă ea oftând. Gerry era interesat de orice şi citea tot timpul. Venea mereu la Bebe ca să obţină noi informaţii. Îl interesau oamenii, cărţile, istoria şi arta – totul. Am învăţat şi eu o mulţime, fiindcă, aşa cum ţi-am mai spus, toate informaţiile treceau prin mine.

Apoi Gerry a început să... era să spun că a început să se îmbolnăvească, dar nu e chiar aşa.

Îşi muşcă buza, gânditoare, şi continuă:

— Din câte ştiu, doar două tipuri de oameni sunt înclinate spre progres – adică spre muncă intensă, învăţătură şi spre aplicarea celor învăţate. Câţiva, puţini la număr, sunt cu adevărat interesaţi de ceea ce fac; aşa sunt ei făcuţi. Dar restul, marea majoritate, doresc să dovedească ceva. Vor să fie cei mai buni sau bogaţi. Vor să devină puternici ori celebri, sau respectaţi. Aşa s-a întâmplat şi cu Gerry pentru un timp. Nu avusese niciodată parte de învăţătură şi nutrea o teamă vagă faţă de orice competiţie. A cunoscut-o într-o formă destul de aspră când

era copil; a fugit din orfelinat când avea şapte ani şi până când l-a cules Lone a trăit ca un şobolan de canal. Aşa că îi cădea bine să primească laude la cursuri şi să facă bani printr-o simplă semnătură de câte ori avea chef. Şi cred că a fost cu adevărat interesat de multe lucruri, cel puţin pentru o scurtă perioadă: muzică, biologie şi altele câteva.

A început însă curând să-şi dea seama că nu avea nevoie să dovedească nimănui nimic. Era mai deştept, mai puternic şi înzestrat cu mai multe forţe decât oricare altul. A dovedi aşa ceva nu era decât o prostie. Putea să aibă orice ar fi dorit.

A abandonat aşadar studiul. A renunţat să mai cânte la oboi. Încetul cu încetul, a renunţat la toate. A lăsat-o tot mai moale şi în final s-a oprit complet timp de un an. Cine poate şti ce se petrecea în mintea lui? Pierdea săptămâni întregi întins pe unde se nimerea, fără să spună nimic.

Gestalt-ul nostru, cum îl numeam noi, a fost pe vremuri un idiot, când îl avea pe Lone drept „cap”. Ei bine, când Gerry i-a luat locul, s-a transformat într-o fiinţă nouă, puternică şi în plină creştere. Dar când i s-a întâmplat lui Gerry ceea ce ţi-am povestit, el a început să dea înapoi ca un maniaco-depresiv.

— Aha! mârâi Hip. Un maniaco-depresiv înzestrat cu destulă forţă pentru a stăpâni lumea.

— Dar el n-a vrut să stăpânească lumea. Ştia că o poate face dacă vrea. Dar n-a găsit niciun motiv să dorească aşa ceva.

Ei bine, exact cum scrie în cărţile lui de psihiatrie, s-a retras cu totul în el însuşi şi în curând a început să regreseze. A devenit copilăros. Dar era ceva destul de pervers în felul lui copilăresc de a se purta.

Am început să plec de acasă; nu mai suportam să rămân acolo. Am început să caut ceva cu care să-l smulg din starea asta. Într-o seară, la New York, m-am întâlnit cu un tip pe care-l ştiam şi care era membru al I.E.E.

— Institutul de Ingineri Electronişti, spuse Hip. O

instituţie de prim rang. Am fost şi eu membru cândva.

— Ştiu. Tipul ăsta mi-a spus despre tine.

— Despre *mine?*

— Despre ceea ce tu numeai o „distracţie matematică”, mai bine zis. O extrapolare despre legile ipotetice operaţionale şi fenomenele caracteristice ale fluxului magnetic dintr-un generator gravitaţional…

— Dumnezeule!

Ea avu un râs scurt şi dureros.

— Da, Hip, eu ţi-am făcut-o. Pe atunci, însă, bineînţeles că nu ştiam ce o să urmeze. Voiam doar să-i trezesc interesul lui Gerry pentru ceva.

Într-adevăr, s-a dovedit cât se poate de interesat. L-a întrebat pe Bebe şi a obţinut imediat răspunsul. Înţelegi, Lone a construit acest obiect înainte ca Gerry să vină la noi. Aproape că uitaserăm cu toţii de el.

— Aţi uitat! De un *asemenea* lucru?

— Uite ce e, noi nu gândim cum gândesc ceilalţi.

— Nu? spuse el absorbit, după care adăugă: Aşa e, de ce aţi face-o?

— Lone l-a construit pentru fermierul acela bătrân, Prodd. Asta era ceva pe măsura lui Lone. Un generator gravitaţional pentru a creşte şi a micşora greutatea camionului hodorogit al lui Prodd, în aşa fel încât să-l poată folosi drept tractor. Şi toate acestea pentru că lui Prodd îi murise calul şi nu-şi putea permite să-şi cumpere altul.

— Nu se poate!

— Ba da. Era un idiot desăvârşit. Ei bine, Gerry l-a întrebat pe Bebe ce efect ar avea aceasta invenţie dacă ar ajunge să fie cunoscută şi Bebe l-a lămurit pe deplin. I-a spus că ar da peste cap lumea întreagă mai rău decât revoluţia industrială. Mai rău decât oricare lucru petrecut vreodată. A spus că există două variante, la fel de rele; dacă lucrurile merg într-o direcţie, ar izbucni un război cum n-a mai fost; dacă merg în direcţia cealaltă, ştiinţa ar avansa prea mult într-un timp prea scurt. Se pare că

gravitica este o cheie universală a tuturor fenomenelor. Studierea ei ar duce la adăugarea unei noi componente câmpului unificat al forţelor – ceea ce numim noi acum energie psihică sau „psioni”.

— Materie, energie, spaţiu, timp şi forţă psihică, spuse el înfiorat, cu respiraţia tăiată.

— Da, spuse ea pe un ton de conversaţie. Toate sunt identice şi descoperirea antigravitaţiei ar conduce la dovedirea acestui lucru, iar atunci pur şi simplu nu vor mai *exista* secrete.

— Asta e cel… cel mai grozav lucru pe care l-am auzit vreodată. Deci, Gerry a decis că suntem nişte maimuţe nedezvoltate şi că un asemenea secret nu ni se poate dezvălui?

— Gerry?! Puţin îi păsa de ce se va întâmpla cu voi, maimuţele! A aflat însă de la Bebe că descoperirea obiectului ar face să ni se dea de urmă. Ai făcut-o tu însuţi, iar celor de la C.I.A. le-ar fi fost de ajuns şapte săptămâni în loc de şapte ani ca să ne găsească.

Asta-l supăra cumplit pe Gerry. Se retrăsese din lume şi dorea să stea liniştit în adăpostul său din inima pădurii. Nu voia ca Forţele Armate ale Naţiunilor Unite să-l bată la cap ca să iasă în faţă şi să se comporte ca un adevărat patriot. Cu siguranţă că le-ar fi venit de hac, dar pentru asta ar fi fost nevoit să se concentreze tot timpul şi aşa ceva îl plictisea. S-a înfuriat cumplit. S-a înfuriat pe Lone, care murise, şi mai ales pe tine.

— Fir-ar să fie! Ar fi putut să mă omoare. De ce n-a făcut-o?

— Din acelaşi motiv pentru care nu s-a dus să ia obiectul înainte ca tu să-l fi văzut. Ţi-am mai spus că era pervers şi nutrea o dorinţă copilărească de răzbunare. Îl enervaseşi şi avea de gând să te pedepsească.

Trebuie să-ţi mărturisesc acum că nu-mi păsa deloc de ce avea de gând să facă; eram însă mulţumită să-l văd că a ieşit din starea aceea de apatie. Aşa că am mers cu el la

baza antiaeriană.

Să-ţi spun acum un lucru pe care n-ai cum să ţi-l aminteşti. În timp ce tu îţi calibrai detectorul, el a intrat în laborator, te-a privit o dată în ochi şi apoi a ieşit afară, cu toate informaţiile pe care le deţineai şi, pe deasupra, ştiind că intenţionai să mergi cu detectorul în căutarea dispozitivului şi că aveai de gând să... – ce expresie ai folosit? – „numeşti un voluntar”.

— Eram un tip dibaci pe atunci, spuse Hip cu tristeţe.

— Nici nu-ţi poţi da seama, spuse ea râzând. Pur şi simplu nu-ţi poţi da seama. În sfârşit, ai ieşit afară cu instrumentul acela greu prins în chingi. Te-am văzut, Hip, şi te mai am în faţa ochilor şi acum, cu uniforma ta bine croită, cu părul strălucind în soare... Aveam şaptesprezece ani.

Gerry mi-a spus să şterpelesc la iuţeală o cămaşă de soldat fruntaş. Am luat una din cazarmă.

— Nu ştiam că o persoană de şaptesprezece ani poate să intre şi să iasă nevătămată dintr-o cazarmă. Mai ales când persoana este de sex feminin.

— Dar n-am intrat! exclamă ea.

Hip scoase un strigăt, surprins, simţindu-şi cămaşa smulsă de pe el. Poalele cămăşii îi ieşiră din pantaloni şi se zbătură nebuneşte în aerul liniştit al zorilor.

— Opreşte-te! rosti el cu răsuflarea tăiată.

— Am vrut doar să-ţi demonstrez, spuse ea clipind şiret din ochi. Gerry şi-a pus cămaşa şi s-a sprijinit de gard, aşteptându-te. Te-ai îndreptat direct spre el şi i-ai întins detectorul. „Hai să mergem, soldat”, i-ai spus. „Te-ai oferit voluntar pentru un picnic, aşa că ia şi cară mâncarea.”

— Ce nesuferit puteam să fiu!

— Mie nu mi s-a părut. Te priveam pe furiş de după baraca Poliţiei Militare. Mi-ai părut extraordinar, pe cuvânt, Hip.

El începu să râdă cu jumătate de gură.

— Continuă, spune-mi şi restul.

— Restul îl ştii. Gerry a trimis-o la iuţeală pe Bonnie să-ţi ia foile din cameră. Le-a găsit şi mi le-a aruncat pe geam. Le-am ars pe toate. Îmi pare rău, Hip, nu ştiam ce avea de gând Gerry.

— Continuă.

— Ei bine, asta-i tot. Gerry a avut grijă să fii discreditat. Din punct de vedere psihologic aşa trebuia să se întâmple. Susţineai sus şi tare existenţa unui soldat pe care nu-l văzuse însă nimeni. Afirmai pe deasupra că soldatul misterios este chiar psihiatrul – simptom primejdios, pe care orice medic îl cunoaşte. Spuneai că ai un dosar, fapte şi calcule care să-ţi susţină afirmaţia, dar ele n-au putut fi niciodată găsite. Ai putut demonstra, într-adevăr, că ai dezgropat ceva, dar nu puteai arăta ce anume. Mai mult, ca om de ştiinţă susţineai nişte fapte pe care toţi ceilalţi le-ar fi putut contrazice – ceea ce s-a şi întâmplat. Era normal să cedezi nervos.

— Deşteaptă treabă, spuse Hip cu o voce cavernoasă.

— Şi, ca o ultimă măsură de precauţie, pronunţă Janie cu greutate, ţi-a dat o comandă post-hipnotică ce te punea în imposibilitatea de a-l asocia pe el, atât sub înfăţişarea soldatului cât şi sub cea a maiorului Thompson, psihiatrul, cu obiectul descoperit.

Când am aflat ce a făcut, am încercat sa-l determin să te ajute. Măcar puţin. El însă… mi-a râs în nas. L-am întrebat pe Bebe ce se putea face. Mi-a spus că nimic. A adăugat totuşi că ordinul primit poate fi anulat doar printr-o abreacţie[19] regresivă.

— Ce mai e şi asta?

— Întoarcerea mentală la incidentul care a provocat trauma. Abreacţia este procesul de retrăire în detaliu a incidentului. Dar tu erai blocat, căci trebuia să începi cu momentul în care ţi se dăduse comanda; atunci a avut loc

---

[19] Exteriorizare emoţională prin care subiectul se eliberează de o traumă suferită (termen din psihanaliză) (n.tr.).

incidentul. Singura metodă era izolarea completă, fără să ţi se spună de ce, şi scoaterea la iveală în sens invers, unul câte unul, a tuturor evenimentelor de după momentul în care ţi s-a dat comanda, până ce urma să ajungi, în cele din urmă, înapoi la însăşi comanda primită. Era o comandă „începând de acum”, cum sunt toate de felul ăsta, dar nu te putea opri dacă porneai în sens invers.

Dar cum te puteam găsi şi izola fără să-ţi spun de ce?

— Doamne! glumi Hip. Asta mă face să mă simt foarte important. Un asemenea tip să-şi dea atâta osteneală din pricina mea!

— Nu te mai grozăvi! spuse ea caustică, apoi se scuză: îmi pare rău, Hip, n-am vrut s-o interpretezi aşa... Nu era nicio problemă pentru el. Te-a strivit ca pe un gândac. Ţi-a tras un brânci şi apoi a uitat complet de tine.

— *Îţi* mulţumesc, mârâi el.

— Şi ţi-a repetat figura! spuse ea furioasă. Gândeşte-te cum erai după şapte ani de tinereţe irosiţi, cu mintea ta strălucită de inginer distrusă, rămas doar cu o carcasă costelivă şi murdară, mânat de o obsesie amorţită pe care erai incapabil s-o înţelegi şi nici nu puteai scăpa de ea. Cerul te înzestrase însă cu suficientă... nu ştiu ce anume, dar ceva care te-a făcut să fii aşa cum eşti acum, ceva ce ţi-a permis să treci prin aceşti şapte ani, adunând toate piesele care-ţi lipseau până ai ajuns în pragul locuinţei lui. Când te-a văzut venind — a fost o întâmplare că se afla în oraş – a ştiut imediat cine eşti şi ce cauţi. Când l-ai atacat, ţi-a deviat lovitura în vitrină – dintr-o singură clipire a ochilor lui ticăloşi şi... otrăvitori...

— Hei, spuse el blând. Hei, Janie, calmează-te!

— Mă înnebuneşte, spuse ea acoperindu-şi ochii cu mâna.

Îşi aruncă părul pe spate şi-şi îndreptă umerii.

— Te-a proiectat în vitrină şi, în acelaşi timp, ţi-a dat comanda: „vâră-te într-un colţ şi mori”. L-am văzut... l-am văzut când a făcut-o... Ticălosul!... Poate că dacă ar fi fost

singura dată, continuă ea pe un ton potolit, l-aş mai fi putut ierta. Nu l-aş fi putut aproba niciodată, dar cândva am avut încredere în el… trebuie să înţelegi, suntem nişte părţi ale unui întreg, Gerry, eu şi copiii; ceva real şi viu. Urându-l pe el, e ca şi cum tu ţi-ai urî picioarele sau plămânii.

— Dar scrie şi în Biblie: „Dacă ochiul stâng te supără, atunci scoate-l. Dacă mâna dreaptă…”

— Da, ochiul, mâna! exclamă ea. Dar nu *capul!* N-ai fost însă singurul caz, continuă ea. N-ai auzit zvonurile provocate de fuziunea elementului 83?

— Ba da, o adevărată poveste. Bismutul nu s-a comportat cum trebuia. Îmi aduc aminte, vag… un nebun al cărui nume era Klackenhorst, parcă.

— Un nebun care se numea Klackenheimer, îl corectă ea. Gerry se afla într-una din perioadele lui în care se lăuda tot timpul şi a pomenit de o diferenţială de care n-ar fi trebuit să vorbească. Klackenheimer a înşfăcat-o pe loc şi a reuşit să realizeze fuziunea bismutului. Gerry s-a neliniştit teribil; aşa ceva ar fi făcut prea multă vâlvă şi s-a temut că o să fie asaltat de o gloată întreagă, care ar fi putut să-i dea de urmă. Aşa că s-a debarasat de bietul bătrân.

— Dar Klackenheimer a murit de cancer! exclamă Hip.

Janie se uită la el ciudat şi rosti încet:

— Ştiu.

Hip începu să-şi frece tâmplele. Janie vorbi din nou:

— Au mai fost şi altele. Nu atât de importante ca asta. Într-o zi l-am încurajat să-i facă curte unei fete, fără să-şi folosească talentele speciale. Fata a preferat un puşti încântător, un comis-voiajor care vindea maşini de spălat şi se descurca destul de bine. La puţin timp după aceea, puştiul s-a îmbolnăvit de acnee rozacee.

— Ştiu despre ce-i vorba. Ţi se face nasul ca o sfeclă.

— Ca o sfeclă fiartă prea mult şi foarte mare, preciză ea. Adio slujbă.

— Adio fată, îşi dădu el cu presupusul.

Ea îi zâmbi şi spuse:

— N-ai ghicit! Ea nu l-a părăsit şi acum au un mic magazin cu obiecte de ceramică. El, bineînţeles, stă în camera din spate.

Hip avu o vagă bănuială în privinţa persoanei care îi ajutase pe cei doi să îşi înjghebeze afacerea.

— Janie, te cred pe cuvânt. Au fost o mulţime de cazuri ca al meu; aşa că, de ce tocmai eu? De ce ai făcut atâtea pentru mine?

— Din două motive. Mai întâi pentru că am văzut ce ţi-a făcut în oraş, cum te-a făcut să te năpusteşti la imaginea lui oglindită în vitrină, crezând că este el. A fost ultimul exemplu de răutate gratuită de care mai aveam nevoie. În al doilea rând fiindcă… fiindcă era vorba de *tine.*

— Nu prea te înţeleg.

— Ascultă, spuse ea cu pasiune, noi nu suntem un grup de monştri. Suntem *Homo Gestalt,* înţelegi? Suntem o entitate individuală, un nou tip de fiinţă omenească. N-am fost inventaţi de nimeni. Am evoluat. Suntem o nouă treaptă. Suntem singuri; nu mai există alţii ca noi. Nu trăim în lumea în care îţi duci tu existenţa, prevăzută cu sisteme morale şi coduri etice care să te îndrume. Trăim într-o insulă pustie, împreună cu o turmă de capre.

— Eu sunt o capră?

— Da, bineînţeles, *eşti,* nu îţi dai seama? Ne-am născut pe această insulă fără ca pe ea să mai existe cineva ca noi, care să ne înveţe, să ne spună cum trebuie sa ne comportăm. Putem învăţa de la capre toate lucrurile care fac ca o capră să devină o capră bună, dar nu vom putea schimba niciodată faptul că noi *nu* suntem capre! Nu ni se pot aplica aceleaşi reguli ca oamenilor obişnuiţi, pur şi simplu pentru că nu suntem aşa ceva!

Hip vru să spună ceva, dar ea îi făcu semn cu mâna să tacă şi continuă;

— Spune-mi, n-ai fost niciodată într-un muzeu de paleontologie unde sunt expuse schelete, să zicem, de cai, începând cu micul Eohippus şi ajungând după

nouăsprezece sau douăzeci de verigi la scheletul unui cal Percheron[20]? Este o diferenţă uriaşă între numărul unu şi numărul nouăsprezece, dar ce diferenţă poate fi între numărul cincisprezece şi şaisprezece? *Al naibii* de mică!

Se opri, răsuflând din greu.

— Am înţeles ce vrei să spui. Dar ce are asta de-a face cu...?

— Cu tine? Chiar nu-ţi dai seama? *Homo Gestalt* este ceva nou, diferit, superior. Dar părţile lui componente – braţele, organele interne, memoria – sunt exact ca oasele acestor schelete, aceleaşi ca în treapta precedentă, sau poate doar cu puţin diferite. Eu sunt *eu,* sunt *Janie.* L-am văzut doborându-te; erai ca un iepure jigărit, arătai jalnic şi îmbătrânit înainte de vreme. Te-am recunoscut totuşi şi mi-am amintit cum erai cu şapte ani în urmă, când ai ieşit în curtea cazărmii cu detectorul, iar părul îţi strălucea în razele soarelui. Erai lat în umeri, înalt şi grăbit şi înaintai ca un armăsar bine hrănit. Văzându-te, am înţeles de ce cocoşul pitic îşi schimbă penajul într-o anumită perioadă; de ce pădurea întreagă e zguduită când elanul mascul slobozeşte ţipătul lui sfidător. Erai ca un cavaler într-o armură strălucitoare şi veneai în faţa mea cu steagul înclinat, iar eu – doamna care îţi încingea fruntea de învingător cu eşarfa... erai... erai... eram o fată de *şaptesprezece* ani, fir-ar să fie, Barrows, indiferent de ce altceva mai eram. Aveam şaptesprezece ani şi eram copleşită de primăvara târzie şi de visele care mă nelinişteau.

Hip murmură profund tulburat:

— Janie... Janie.

— Nu te apropia de mine! ţipă ea. Nu-i ceea ce crezi, n-a fost dragoste la prima vedere. Asta e o copilărie; dragostea e altceva, ceva fierbinte care te face să pluteşti, să te contopeşti, să te căleşti şi să devii mai puternic decât

[20] Rasă franceză de cai puternici de tracţiune (n.tr.).

înainte. Nu vorbesc despre dragoste. Mă refer la cum e să ai şaptesprezece ani şi să simţi… totul…

Îşi duse mâinile la faţă, în timp ce el aştepta tăcut. Într-un târziu, îşi coborî mâinile şi rămase liniştită, cu ochii închişi.

— … totul… totul… *omeneşte,* sfârşi ea. Adăugă cu o voce neutră: De aceea te-am ajutat pe tine şi nu pe altcineva.

El se ridică în picioare şi începu să se plimbe în răcoarea dimineţii, strălucitoare acum, nouă ca spaima din visul înfricoşat al unei fete. Îşi aminti din nou de panica ce pusese stăpânire pe ea când îi povestise despre vizita lui Bonnie şi înţelegea acum ce s-ar fi întâmplat dacă, orb, amorţit, neînarmat şi lipsit de orice înţelegere a faptelor – aşa cum fusese până cu puţin timp în urmă – s-ar fi expus iarăşi furiei necruţătoare a lui Gerry.

Îi veni în minte ziua în care ieşise din laborator în curtea cazărmii, arogant, sigur pe sine, superficial, căutând un sclav pe care îl găsise în persoana celui mai nătâng soldat ce îi ieşise în cale.

Se gândi la felul cum se comportase atunci, în ziua aceea. Nu la întâmplarea cu Gerry, întrucât aceasta fusese clasată şi încheiată, putea fi vindecată, dar nu mai putea fi schimbată cu nimic. Şi cu cât reflecta mai mult, cu atât se simţea copleşit de o umilinţă profundă şi zguduitoare.

Reveni la Janie şi o privi cum stătea acolo, cu mâinile odihnindu-i-se în poală, în acelaşi loc unde îşi pusese el capul, şi se gândi că şi *ei* trebuie să aibă micile lor dureri, taine şi slăbiciuni mărunte de care sfârşeau prin a zâmbi.

Îngenunche lângă ea.

— Janie, îi spuse el cu o voce frântă, trebuie să ştii ce era cu mine în ziua când m-ai văzut. Nu vreau să-ţi pângăresc amintirea pe care o ai despre mine, de la şaptesprezece ani… vreau numai să-ţi spun că anumite lucruri… nu erau aşa cum ţi le-ai imaginat.

Trase aer în piept şi continuă:

— Îmi amintesc mai bine; pentru tine au trecut şapte ani, dar eu parcă abia m-am culcat şi am visat că am pornit pe urmele idiotului. Acum, sunt din nou treaz, visul s-a spulberat, aşa că ţin bine minte tot ce s-a întâmplat.

Janie, când eram copil am avut probleme, şi primul lucru pe care l-am învăţat a fost că sunt o fiinţă fără rost şi că lucrurile pe care le doream erau, prin definiţie, lipsite de valoare. Am renunţat să-mi mai pun întrebări până când am fugit de acasă şi am descoperit atunci că noua mea lume avea cu totul altfel de valori decât cea din care veneam şi că în ea aveam şi eu o valoare. Eram preţuit şi astfel mi-am putut găsi şi eu un loc pe lume.

Am intrat apoi în Forţele Aeriene şi dintr-odată n-am mai fost nici eroul terenului de fotbal, nici creierul cercurilor ştiinţifice. Eram ca un albatros căzut pe puntea unei corăbii, printre marinari grosolani. Era să mor acolo, Janie.

Într-adevăr, am descoperit prin propriile mele forţe câmpul acela demagnetizat. Dar, ceea ce vreau să ştii e că, atunci când am ieşit din laborator în ziua în care m-ai văzut, nu eram nici cocoşul acela încântător, nici vreun elan şi nici altceva. Voiam să descopăr ceva şi să dau acest ceva oamenilor, dar nu de dragul lor, ci pentru ca ei să… (înghiţi cu greu şi continuă)… mă roage să cânt la pian în cluburile ofiţerilor, să mă bată pe umăr şi… să se uite la mine când intru undeva. Asta-i tot ce vroiam. Apoi, am descoperit că acel „ceva” e mai mult decât un simplu amortizor magnetic (care oricum m-ar fi făcut celebru) şi că e vorba de antigravitaţie, care ar fi schimbat total faţa Pământului. Am simţit atunci un singur lucru: că Preşedintele însuşi va fi cel care mă va ruga să cânt la pian şi că generalii mă vor bate pe umăr; esenţa a ceea ce doream nu se schimbase.

Se aşeză pe vine şi rămaseră multă vreme fără să spună nimic. Într-un târziu, ea rupse tăcerea şi-l întrebă:

— Şi acum ce vrei?

— În orice caz, nu asta, şopti el, luându-i mâinile. Nu mai vreau aşa ceva. Vreau ceva diferit. Şi ştii ce, Janie,

spuse el râzând, *nu am idee ce ar putea fi!*

Janie îi strânse mâinile.

— Poate că vei afla. Acum ar trebui să mergem.

— E-n regulă, spuse el. Unde?

Stătea acum în picioare, lângă el.

— Acasă. *La mine* acasă.

— La Thompson?

Janie dădu din cap.

— De ce, Janie?

— Trebuie să afle ceva ce niciun computer nu-l poate învăţa. Trebuie să înveţe să-i fie *ruşine.*

— Să-i fie ruşine?

— Nu ştiu cum funcţionează sistemele morale, spuse ea, uitându-se undeva departe. Nu ştiu cum poate fi creat şi aplicat un asemenea sistem. Tot ce ştiu este că, dacă încalci legile morale, atunci te simţi ruşinat. Cu asta am să încep.

— Şi eu ce pot să fac?

— Doar să vii cu mine, îi spuse ea scurt. Vreau să vadă cine eşti şi felul în care gândeşti. Vreau să-l fac să-şi aducă aminte cum erai înainte, ce tânăr strălucit şi promiţător erai, pentru ca să înţeleagă cât te-a costat fapta lui.

— Chiar crezi că va avea vreun efect?

Ea avu un zâmbet înspăimântător.

— Cu siguranţă, va avea, spuse cu severitate. Va trebui să accepte că nu este atotputernic şi că nu poate ucide pe cineva mai bun ca el numai fiindcă el este mai puternic.

— Vrei să încerce să mă omoare?

Zâmbi din nou, dar, de data aceasta, zâmbetul era satisfăcut.

— N-o va face, râse ea, după care se întoarse brusc spre el. Nu te teme, Hip. *Eu sunt singura lui legătură cu Bebe.* Crezi că şi-ar tăia singur o bucată din creier? Crezi că ar risca să rămână fără memorie? Nu-i memoria unui om obişnuit, ci a unui *Homo Gestalt.* Cuprinde toate informaţiile absorbite de-a lungul anilor, la care se adaugă prelucrarea

lor în toate combinaţiile posibile. Se poate dispensa de Bonnie şi Beanie, poate face lucruri la distanţă şi prin alte mijloace, şi se poate lipsi de unele lucruri pe care i le fac eu. Dar nu se poate dispensa de Bebe şi a simţit-o din plin de când am început să mă ocup de tine. Trebuie să fie înnebunit: îl poate atinge pe Bebe, îl poate lua în braţe şi-i poate vorbi, dar nu poate scoate nimic de la el fără mine!

— Voi merge cu tine, spuse el calm. Apoi adăugă: N-o să fie nevoie să te sinucizi.

Trecură mai întâi pe acasă, iar Janie, râzând, descuie ambele broaşte fără să le atingă.

— Am vrut atât de mult s-o fac, dar n-am îndrăznit până acum, spuse ea.

Intră, făcând o piruetă, în camera lui.

— Priveşte, spuse ea cu glas melodios.

Lampa de pe noptieră se ridică şi începu să plutească prin aer, după care ateriza lângă uşa de la baie. Firul electric se răsuci ca un şarpe, iar ştecherul pătrunse într-o priză aflată lângă podea. Imediat se auzi un declic şi becul se aprinse.

— Priveşte, strigă ea.

Filtrul de cafea începu să ţopăie pe bufet, după care se opri. Se auzi apa curgând şi, când cana se umplu cu apă de la gheaţă, pereţii i se acoperiră cu un strat brumăriu.

— Priveşte! îl îndemnă ea. Uite! Uite!

Covorul se bombă şi undui de la un capăt la celălalt, după care reveni la forma iniţială, în timp ce cuţitele, furculiţele, aparatul de ras, periuţa de dinţi, două cravate şi o curea începură să danseze în aer, apoi căzură ca o ploaie torenţială pe podea, unde se orânduiră închipuind o inimă străpunsă de o săgeată. Hip izbucni într-un hohot de râs, o strânse în braţe şi o întoarse spre el.

— De ce nu te-am sărutat niciodată, Janie? o întrebă el.

Faţa şi corpul ei se destinseră, iar în ochi i se putea citi un amestec indescifrabil – tandreţe, amuzament şi încă

ceva.

— N-am de gând să-ţi spun, rosti ea, pentru că eşti într-adevăr minunat, curajos, inteligent şi puternic, dar şi puţin cam sclifosit.

Zbură de lângă el şi aerul se umplu din nou de cuţite, furculiţe, cravate, de lampa şi de cana de cafea, care se întorceau la locurile lor.

— Grăbeşte-te! îi strigă ea din pragul uşii, şi dispăru.

Hip ieşi ca o săgeată după ea şi o găsi în vestibul, râzând în hohote.

— Ştiu de ce nu te-am sărutat niciodată, îi spuse el.

Ea-şi ţinea privirile în pământ, dar colţurile buzelor îi fremătau.

— Chiar ştii?

— Poţi umple şi goli după pofta inimii un rezervor închis.

Nu era o întrebare.

— Da?

— Când noi, bieţii masculi, începem să scurmăm pământul cu copita şi să dăm cu coarnele în trunchiurile copacilor, poate că o facem din cauza primăverii, ori a unei forme concrete de idealism, ori poate a dragostei. Dar declanşarea se produce întotdeauna ca urmare a unor presiuni hidrostatice ce apar în nişte rezervoare mai mici chiar decât unghia degetului meu mic.

— Chiar aşa?

— Aşa că, atunci când lichidul din aceste rezervoare scade brusc, eu… adică noi… putem respira mai uşor, iar Luna îşi pierde din semnificaţie.

— Chiar aşa?

— Şi asta mi-ai făcut tu mie.

— Nu, zău?

Făcu un pas îndărăt şi îl privi drept în ochi, după care dădu drumul unei cascade de râs cristalin.

— Nu poţi spune că-i ceva imoral în asta, rosti ea.

Hip izbucni la rândul său în râs.

— O fată *drăguţă* n-ar trebui să facă aşa ceva, îi ripostă

el.

Îşi încreţi nasul, strâmbându-se la el şi se strecură în camera ei. Hip se uită atent la uşa închisă, şi poate că şi prin ea, după care se răsuci pe călcâie.

Zâmbi şi dădu din cap, fericit şi mirat, simţind cum groaza din suflet i se topeşte în liniştea pe care o descoperise; uluit, încântat, înspăimântat şi îngândurat dădu drumul la duş şi începu să se dezbrace.

Rămaseră pe marginea drumului până ce taxiul care-i adusese dispăru, după care Janie începu să-l conducă prin pădure. N-ar fi putut spune dacă mai pătrunsese cineva vreodată acolo. Cărarea era şerpuită şi abia se ghicea, dar era totuşi uşor de urmărit, căci frunzişul arborilor care o mărgineau era atât de des încât pe dedesubt nu creştea nicio plantă.

Îşi croiră drum spre o stâncă acoperită de muşchi şi când ajunse lângă ea, Hip îşi dădu seama că era de fapt un zid ce se întindea, probabil, pe o distanţă de o sută de yarzi în ambele direcţii. Era străpuns de o poartă masivă de fier. Când s-au apropiat, s-a auzit un declic şi ceva greu alunecă într-o parte. Se uită la Janie şi ştiu că ea făcuse asta.

Poarta se deschise şi apoi se închise în spatele lor. Pădurea era identică şi în interior, cu arbori la fel de groşi şi cu frunzişul des, doar cărarea era acum din cărămidă şi nu cotea decât de două ori. După primul cot nu se mai văzu zidul, iar după al doilea zări casa, la câteva sute de metri în faţă.

Era foarte joasă şi mult prea întinsă. Acoperişul părea mai degrabă rotunjit decât ascuţit. Când se apropiară, văzu întinzându-se pe fiecare parte zidul masiv, gri-verzui şi înţelese atunci că locul e îngrădit ca o închisoare.

— Nici mie nu-mi place, spuse Janie.

Se simţi fericit dându-şi seama că ea îl urmărise cu privirea.

Cineva stătea sub un stejar noduros de lângă casă şi îi

pândea.

— Aşteaptă-mă puţin, Hip!

Janie se îndreptă repede spre copac şi o auzi vorbind cu cineva.

— *Trebuie* s-o faci. Vrei să mor?

Asta păru să potolească cearta. Când Janie reveni lângă el, se uită din nou în direcţia copacului, dar acum părea că nu mai este nimeni acolo.

— Era Beanie, îi spuse ea. O s-o cunoşti mai târziu. Vino! Uşa de stejar masiv era încadrată în fier. Se potrivea perfect cu balamalele ciudate ce o ţineau în arcada de aceeaşi formă neobişnuită. Singurele ferestre care se puteau vedea erau undeva sus, sub acoperişul rotunjit şi păreau mai degrabă nişte crăpături astupate cu gratii.

Uşa se deschise singură – sau, mai degrabă, fără să fi fost atinsă. Ar fi trebuit să scârţâie, dar nu se auzi nimic în liniştea mormântală. Intrară, iar când uşa se închise în urma lor, simţi ecoul unei vibraţii undeva în pieptul lui.

Podeaua era din plăci de gresie galben-întunecat şi gri-maroniu, alcătuind un desen hipnotic în formă de diamant, ce se repeta pe lambriuri şi pe tapiţeria mobilei. Mobilele erau atât de mari şi grele, că păreau a fi fost construite odată cu casa şi a nu fi fost niciodată urnite din loc. Aerul era răcoros, dar prea umed şi tavanul era prea scund. Păşesc, gândi el, în gura uriaşă a unui monstru bolnav.

Din vestibul pătrunseră într-un coridor ce părea că nu se mai termină, dar, în realitate, era doar o senzaţie dată de îngustimea lui şi de tavanul încă şi mai jos, ca şi de podeaua uşor înălţată.

— E-n regulă, îi şopti Janie.

El încercă să schiţeze un surâs care nu-i reuşi, aşa că se dădu bătut şi-şi şterse sudoarea îngheţată ce i se adunase pe buza de sus.

Janie se opri lângă uşa din capătul culoarului şi atinse peretele. O parte din el culisă imediat, lăsând să se vadă o anticameră în care se mai afla o uşă.

— Aşteaptă-mă aici, Hip, îi spuse ea netulburată.

El şi-ar fi dorit să fie mai multă lumină acolo. Ezită şi arătă cu mâna spre uşa din capătul culoarului.

— E acolo?

— Da.

Îl atinse pe umăr. Era un rămas-bun şi un îndemn să intre în încăperea micuţă.

— Mai întâi trebuie să-l văd, îi spuse. Ai încredere în mine, Hip.

— Am încredere în tine, dar eşti sigură că… el…?

— N-o să-mi facă nimic. Intră aici.

Păşi înăuntru. Nu avea cum să se uite înapoi, fiindcă uşa se închise uşor în urmă. Parcă nici nu mai exista. Încercă s-o tragă şi s-o împingă; părea la fel de masivă ca şi zidul din exterior. Nu se zărea niciun mâner şi nici măcar balamalele în care ar fi trebuit să fie prinsă. Marginile îi erau ascunse în zid, încât pur şi simplu încetase să mai existe ca uşă.

Simţi cum îl apucă brusc panica, dar îşi reveni repede. Merse şi se aşeză în faţa celeilalte uşi, care dădea în încăperea în care intrase Janie.

Nu se auzea niciun zgomot.

Ridică o canapea mică şi o mută lângă perete. Se aşeză cu spatele lipit de zid, urmărind uşa cu ochii larg deschişi.

„Verifică uşa, vezi dacă şi ea e încuiată.”

Îşi dădu seama că nu îndrăzneşte să o facă. Încă nu era momentul. Îşi închipui vag ce ar simţi dacă ar găsi-o încuiată; presupunerea, care îi dădea fiori reci, îi era prea de ajuns.

„Ascultă”, îşi spuse el cu furie, „mai bine ai face ceva. Fă ceva. Sau mai bine *gândeşte-te.* Dar nu mai sta aici ca un prost.”

Gândeşte-te. Gândeşte-te la misterul din faţa ta, la chipul acela ascuţit şi cu lentile groase care a zâmbit şi ţi-a spus: „Haide, mori odată”.

Gândeşte-te la altceva! Repede!

La Janie, care îl înfrunta pe bărbatul cu faţa ascuţită şi

cu…

Homo Gestalt: o fată, două negrese mute, un idiot mongoloid şi un om cu o faţă ascuţită şi cu…

Mai încearcă o dată. *Homo Gestalt* – următoarea treaptă evolutivă. Bineînţeles că da, de ce să nu aibă loc o evoluţie psihică în loc de una fizică? *Homo Sapiens* s-a trezit deodată gol şi fără arme, cu excepţia gelatinei încreţite din craniul lui supradimensionat; era diferit – atât cât putea să fie – de animalele care-i dăduseră naştere.

Şi totuşi rămăsese acelaşi: lacom să se înmulţească şi lacom să posede; omoară fără remuşcări; ia – dacă este puternic; fuge – dacă este slab; iar dacă este slab şi nu poate fugi – moare.

Homo Sapiens urmează să moară.

Frica din el era o frică bună. Frica este un instinct de supravieţuire; în felul ei este chiar o mângâiere, pentru că înseamnă că undeva mai există o speranţă. Începu să reflecteze la supravieţuire.

Janie dorea ca *Homo Gestalt* să capete un sistem moral, astfel încât oamenii ca Hip Barrows să nu mai fie striviţi.

În acelaşi timp însă, voia ca *Gestalt-ul* ei să devină viguros; doar făcea parte din el. Mâna mea, limba, organele mele interne vor ca eu să supravieţuiesc.

Morala: nu este altceva decât un instinct de supravieţuire codificat.

Nu-i aşa? Dar ce poţi spune despre societăţile în care este imoral să nu mănânci carne de om? Ce fel de supravieţuire este asta? Ei bine, cei care aderă la un sistem moral supravieţuiesc în interiorul grupului. Dacă grupul consumă carne de om, mănânci şi tu!

Trebuie să existe un nume pentru acest cod, pentru grupul de reguli prin care un individ trăieşte într-un asemenea mod încât să-i ajute pe cei din speţa lui – ceva care să se afle deasupra şi dincolo de orice morală.

Hai să-i spunem *ethos.*

De asta are nevoie *Homo Gestalt:* nu de morală, ci de

ethos, şi eu trebuie să stau aici cu creierii fierbând de frică şi să născocesc o etică pentru un *supraom!*

O să încerc s-o fac. E tot ce pot face.

Definiţii:

Morala: Codul societăţii destinat supravieţuirii individuale. (În felul acesta putem explica comportamentul unui canibal ca şi pe cel al unui om dezbrăcat aflat într-un grup de nudişti.)

Etica: Un cod individual destinat supravieţuirii societăţii. (Aici sunt incluse reformele-cheie: să-ţi eliberezi sclavii, să nu mănânci carne de om, să-i alungi pe ticăloşi etc.)

Cam sumare definiţii, cam imprecise, dar să încercăm să ne servim de ele.

Ca grup, *Homo Gestalt* îşi poate rezolva singur problemele. Ca entitate însă:

Nu poate avea o morală, întrucât este singur.

Atunci poate avea o etică? „Un cod individual destinat supravieţuirii societăţii"? El nu are o societate, şi totuşi are. Nu aparţine unei specii anume: este propria lui specie.

Poate el să… trebuie el să-şi aleagă un cod care să servească întreaga omenire?

Fu răscolit profund, dintr-odată, de o străfulgerare care nu avea nicio legătură cu problemele sale imediate. Şi totuşi, odată perceput acest gând, valul de ostilitate şi de furie oarbă se risipi, lăsându-l uşurat şi încrezător. Sunase cam aşa:

Cine sunt eu ca să trag concluzii ferme despre morală şi despre coduri care ar putea servi întreaga omenire?

Eu – fiul unui medic care a ales să slujească omenirea şi era convins că ceea ce face e bine. Şi care a încercat să mă facă s-o slujesc urmând aceeaşi cale, pentru că era singura de a cărei eficienţă nu se îndoia. Şi pentru asta eu l-am urât toată viaţa… Acum înţeleg, tată. Înţeleg!

Când îşi dădu seama că scăpase pentru totdeauna de povara vechii mânii, izbucni în râs de bucurie şi i se păru că lumina care scălda lumea devenise mai puternică, iar când

mintea i se concentra din nou asupra problemei lui imediate, avu dintr-odată impresia că îşi vede degetele aproape atingând suprafaţa care se înălţa, gata să se strângă şi s-o apuce. Uşa se deschise şi Janie îl strigă:

— Hip!

Se ridică încet. Gândul acela neclar continua să i se rotească prin minte, vrând să prindă ceva anume. Dacă ar putea să prindă ceea ce-i scăpa…

— Vin acum!

Trecu prin uşa deschisă şi-şi ţinu răsuflarea. Parca era sera unui gigant, lată de cincizeci de yarzi şi cu o înălţime cam de patruzeci; geamurile uriaşe de deasupra capului formau o boltă enormă din care porneau în jos alte panouri de sticlă, prin care se vedea pajiştea – de fapt un parc – din jurul casei. După cotlonul strâmt şi întunecat în care stătuse, lumina îl şoca, înveselindu-l în acelaşi timp. Urca, urca, urca şi gândul lui odată cu el, silindu-i degetele să se întindă şi mai mult:

Îl văzu venind. Înainta repede spre el, nu atât din dorinţa de a-l întâlni, cât pentru a se depărta de Janie dacă ar fi avut loc o explozie. Urma să fie o explozie; ştia asta.

— Ei bine, locotenente, am fost avertizat în ce te priveşte, dar pot spune că *este* totuşi o surpriză.

— Nu şi pentru mine, replică Hip.

Simţea o surpriză de cu totul altă natură: fusese convins că vocea o să-l lase, iar acum constata că se temuse degeaba.

— Ştiam că te voi găsi până la urmă. Te caut de şapte ani.

— Dumnezeule! exclamă Thompson mirat şi binedispus, deşi veselia lui nu prevestea nimic bun.

I se adresă lui Janie, privind-o peste umărul lui Hip.

— Îmi cer scuze, Janie. Nu te-am crezut. Dai dovadă de o putere de recuperare neobişnuită, îi spuse el lui Hip.

— Homo Sapiens este un animal rezistent. Thompson îşi scoase ochelarii. Avea nişte ochi mari şi rotunzi, de

culoarea şi luminozitatea unui ecran de televizor alb-negru. Irişii lăsau să se vadă de jur împrejurul lor albul ochilor; erau perfect rotunzi şi dădeau impresia că sunt pe punctul de-a se roti. Cineva spusese odată: *„Fereşte-te de ochii lui şi n-o să păţeşti nimic.”*

— Gerry! spuse tăios Janie din spatele lui Hip. Hip se întoarse şi o văzu pe Janie ducând ceva la buze: un cilindru de sticlă, mai mic ca o ţigară, pe care-l strecură în gură.

— Te-am avertizat, Gerry, îi spuse ea. Ştii despre ce-i vorba. Atinge-l numai şi strivesc asta între dinţi, iar tu îţi vei petrece restul zilelor împreună cu Bebe şi cu cele două gemene, ca o maimuţă într-o cuşcă cu veveriţe.

Gândul, gândul acela…

— Aş vrea să-l văd pe Bebe, spuse Hip.

Thompson păru că se dezgheaţă. Până atunci stătuse perfect nemişcat, privind-o fix pe Janie. Acum începu să-şi învârtă ochelarii într-un cerc strălucitor, după care rosti:

— Nu-i o privelişte prea grozavă.

— Vreau să-i pun o întrebare.

— Nimeni nu-i pune întrebări în afară de mine. Presupun că aştepţi şi un răspuns.

— Bineînţeles.

Thompson râse.

— În perioada asta nimeni nu capătă răspuns.

— Vino cu mine, Hip, i se adresă Janie cu o voce liniştită.

Hip se întoarse spre ea şi simţi distinct o tensiune cumplită în aer în spatele său şi aproape atingându-l. Se întrebă: oare capul Gorgonei avea acelaşi efect asupra oamenilor, chiar asupra celor ce n-o priveau în faţă?

O urmă pe Janie şi coborâră la o nişă scobită într-o porţiune din zidul casei care era lipsită de ferestre. În ea se afla un pat de copil, de mărimea unei căzi de baie.

Nu ştiuse că Bebe e atât de gras.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Janie, iar cilindrul pe care îl ţinea în gură i se agita între buze.

— Da, dă-i drumul, răsună vocea lui Thompson, atât de

aproape de el, încât tresări.

Nu-l auzise venind după ei şi se simţea ca un şcolar prins asupra faptului. Înghiţi cu greu şi o întrebă pe Janie:

— Ce trebuie să fac?

— Gândeşte-te doar la întrebarea pe care vrei să i-o pui. Cred că o va înţelege. Din câte ştiu, poate prinde gândurile oricui.

Se aplecă asupra pătuţului. Ochii aceia tâmpi, de un negru prăfuit, îl fixară instantaneu. Gândi: *Odată, Gestalt-ul acesta a avut alt cap. Poate avea cu siguranţă alţi telekinezişti şi alţi teleportori. Dar tu, Bebe, tu poţi fi înlocuit?*

— Zice că da, spuse Janie. Îl mai ţii minte pe micul telepat nesuferit de la bâlci, cu ştiuletele lui de porumb?

Thompson spuse aspru:

— Nu-mi închipuiam că eşti în stare de o asemenea enormitate, Janie. Te-aş putea omorî pentru asta.

— Ce mai aştepţi? îi ripostă Janie glumeţ.

Hip se întoarse încet către ea. Era ca şi când gândul acela se apropia tot mai mult, sau mai degrabă ca şi cum el însuşi venea în întâmpinarea lui, ca şi cum degetele sale se încovoiau, prinzând ceea ce căutau. Ca şi cum trebuia doar să le strângă şi…

Dacă Bebe – adică inima, eul, deţinătorul tuturor datelor referitoare la această fiinţă nouă – ar fi fost altfel, dacă ar fi putut face ceva şi ar fi putut gândi… dacă Bebe ar putea fi înlocuit, atunci înseamnă că *Homo Gestalt este nemuritor!*

Într-o străfulgerare, înţelese. Înţelese totul.

Spuse calm:

— L-am întrebat pe Bebe dacă poate fi înlocuit, dacă datele aflate în memoria lui şi abilitatea cu care le prelucrează ar putea fi transferate.

— Nu-i spune asta, ţipă Janie.

Thompson alunecase din nou în starea aceea de imobilitate totală şi nefirească de mai devreme. Într-un târziu, spuse:

— Bebe a spus că da. Acum ştiu şi eu asta. Dar, tu, Janie, ai ştiut-o dintotdeauna, nu-i aşa?

Janie scoase un sunet nedefinit: ceva între suspin şi tuse.

— Şi nu mi-ai spus-o niciodată, vorbi Thompson. Dar, bineînţeles, nici nu era să mi-o spui; Bebe nu-mi poate vorbi, dar poate că succesorul său va reuşi. Şi acum pot să scot totul de la locotenent. Aşa că drama poate începe. Nu mai am nevoie de tine, Janie.

— Hip! Fugi! Fugi!

Privirea lui Thompson se aţinti asupra lui Hip.

— Nu! spuse el moale, să nu fugi.

Or să înceapă să se rotească… or să se rotească întruna, ca nişte roţi, ca nişte ventilatoare, ca nişte… ca…

O auzi pe Janie ţipând o dată şi încă o dată, apoi ceva… ca un scâncet. Apoi, ochii dispărură.

Făcu câţiva paşi înapoi, clătinându-se şi acoperindu-şi ochii cu mâinile. Nu auzea decât un strigăt bolborosit care nu se mai oprea, spărgându-se şi rotindu-se în jurul lui. Îşi răsfiră puţin degetele, încercând să zărească ceva.

Thompson se zbătea cu capul dat pe spate, aproape atingându-i omoplaţii. Dădea din picioare şi încerca să se elibereze lovind cu coatele. Abia atunci o remarcă pe Bonnie, cu genunchii proptiţi în spatele lui, cu mâinile acoperindu-i ochii şi trăgându-i capul pe spate. De la ea venea bolboroseala.

Hip se năpusti spre el, făcând un asemenea salt încât abia dacă simţi podeaua sub picioare. Îşi strânse pumnul până ce simţi durere în antebraţ şi în umăr şi forţa pe care o dobândise era rezultatul exclusiv al furiei acumulate în ultimii şapte ani obsesivi. Pumnul ţâşni şi îl atinse drept în plexul solar. Thompson se prăbuşi fără zgomot. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu negresa, care însă se rostogoli şi sări sprintenă în picioare, după care alergă la el, îi zâmbi cu toată faţa, îi atinse bicepşii şi bărbia cu afecţiune şi începu să bolborosească ceva.

— Îţi mulţumesc, spuse el cu răsuflarea tăiată.

Se întoarse şi zări o altă negresă, la fel de musculoasă şi de goală ca şi prima, care o susţinea pe Janie, ce atârna fără vlagă.

— Janie! răcni el. Bonnie, Beanie, oricine ai fi, Janie s-a…?

Fata continua să bolborosească. Janie deschise ochii, privindu-l buimacă cum se apropie. Apoi privirea i se opri pe faţa nemişcată a lui Thompson. Şi dintr-odată începu să zâmbească.

Negresa care o sprijinea îl trase pe Hip de mânecă şi, bolborosind întruna, îi arătă ceva pe duşumea. Micul cilindru de sticlă fusese strivit sub picioarele lor. Printre cioburi se vedea o pată umedă, aproape ştearsă.

— Dacă m-am…? Dar ce, parcă am mai avut vreo şansă, când fluturaşul ăsta a aterizat pe mine?

Dar Gerry… e…? spuse ea cu o voce întretăiată, ridicându-se şi îmbrăţişându-l.

— Nu cred că l-am omorât, spuse Hip, după care adăugă: încă…

— Nu-ţi pot cere să-l omori, şopti ea.

— Da, spuse el. Ştiu asta.

— Este pentru prima dată când gemenele au îndrăznit să ridice mâna asupra lui. Au dat dovadă de mult curaj. Le-ar fi putut arde creierele cu o singură privire.

— Sunt minunate, într-adevăr. Bonnie!

— Ho!

— Adu-mi un cuţit. Să fie ascuţit şi lung; şi o bucată de stofă neagră de dimensiunea asta, adăugă el, arătându-i cu mâinile.

Bonnie se uită la Janie şi aceasta exclamă:

— Ce…?

El îi puse palma peste gură. Avea buze tare catifelate.

— Sst!

— Bonnie! nu… strigă ea cuprinsă de panică.

Bonnie dispăru imediat.

— Lasă-mă puţin singur cu el, îi spuse Hip.

Janie deschise gura vrând să spună ceva, apoi se răzgândi, se întoarse şi părăsi încăperea. Într-o străfulgerare, dispăru şi Beanie.

Hip se apropie de corpul nemişcat şi rămase în picioare, privindu-l. Nu se gândea la nimic. Avea acel gând în minte şi nu trebuia decât să nu-l lase să scape.

Apăru Bonnie, ţinând în mână o bucată de catifea neagră şi un pumnal cu un tăiş lung de vreo unsprezece inchi. Fata avea ochi mari şi o gură foarte mică.

— Îţi mulţumesc, Bonnie.

Luă obiectele din mâna ei. Cuţitul era frumos, finlandez, cu o lamă ca briciul.

— Acum poţi să pleci, Bonnie!

Ea dispăru – *blip!* — ca un sâmbure de măr ce-ţi ţâşneşte printre degete. Puse cuţitul şi catifeaua pe o masă, îl târî pe Thompson şi îl aşeză într-un scaun. Se uită în jurul lui, găsi un cordon de sonerie şi trase de el până se rupse. Nu-i păsa dacă pe undeva prin casă începuse să sune vreo sonerie; era sigur că nu va fi întrerupt. Îi legă lui Thompson coatele şi gleznele de scaun, îi dădu capul pe spate şi îl legă la ochi cu bucata de catifea neagră.

Îşi luă un scaun şi se aşeză lângă el. Mişcă uşor mâna în care ţinea cuţitul, pentru a-l simţi mai bine în palmă. Aşteptă.

Iar în timp ce aştepta, îşi chemă din nou gândul care-i dăduse târcoale, îl mai examina o dată, de la un capăt la celălalt, punându-i la punct ultimele detalii şi îndreptându-l acolo unde era neclar, desăvârşindu-l şi lăsându-l să-i umple mintea.

Gândul suna aşa:

„Ascultă-mă, băiat orfan, şi eu sunt un băiat urât de ceilalţi. Ai fost persecutat; la fel ca mine.

Ascultă-mă, băiat din grotă. Ai descoperit un loc în care-ţi găsiseşi rostul şi ai învăţat să fii fericit acolo. La fel ca mine.

Ascultă-mă, băiat al domnişoarei Kew. Erai pierdut de mulţi ani, după care te-ai întors şi-ai luat-o de la capăt. La fel ca mine.

Ascultă-mă, băiat *Gestalt.* Ai găsit putere în tine însuţi, o putere ce-ţi depăşea visele cele mai nebuneşti, şi ai iubit-o. La fel ca mine.

Ascultă-mă, Gerry! Ai descoperit că, oricât de uriaşă este această putere, nimeni nu are nevoie de ea. La fel ca mine.

Vrei să fii dorit. Vrei să simţi că ceilalţi au nevoie de tine. La fel ca mine.

Janie crede că ai nevoie de morală. Ştii ce e morala? Morala înseamnă să te supui unor reguli concepute de oameni pentru a te ajuta să trăieşti printre ei.

Tu n-ai nevoie de morală. Nicio regulă nu ţi se poate aplica. Nu poţi asculta de reguli inventate de semenii tăi, pentru că nu mai există alţii ca tine. Iar tu nu eşti un om obişnuit, aşa că morala oamenilor obişnuiţi nu te poate ajuta. La fel cum pe mine nu m-ar putea ajuta morala unor furnici.

Aşa că nimeni nu te vrea şi prin urmare eşti un monstru.

Nici pe mine nu m-a vrut nimeni pe vremea când eram un monstru.

Dar, Gerry, există şi un alt fel de cod potrivit pentru tine. Este un cod care cere mai degrabă credinţă decât ascultare. Este ceea ce noi numim ethos.

Ethosul îţi oferă, de asemenea, regula de supravieţuire. Dar o supravieţuire mai măreaţă decât a ta, ori a speciei mele ori a speciei din care faci tu parte. El înseamnă de fapt să-i respecţi pe cei din care te-ai născut şi pe cei pe care îi vei zămisli. Este studiul curentului principal ce te-a creat şi în care vei crea la rândul tău ceva cu mult mai măreţ atunci când va sosi timpul.

Ajută omenirea, Gerry, căci acum ea îţi este şi mamă şi tată; nu ai avut părinţi înainte, niciodată. Iar omenirea te va ajuta şi ea, la rândul ei, creând alţii ca tine, astfel că nu vei

mai fi niciodată singur. Ajută-i în timp ce vor creşte; ajută-i să ajute omenirea şi vei câştiga şi mai mult încă pentru specia ta. Întrucât eşti nemuritor, Gerry. Acum eşti nemuritor.

Iar când vor exista suficient de mulţi semeni de-ai tăi, atunci etica ta va deveni morala lor. Iar atunci când morala aceasta nu se va mai potrivi speciei lor, tu sau o altă fiinţă înzestrată cu etică veţi crea o morală nouă care se va bolti încă mai înalt deasupra curentului, mulţumindu-ţi ţie şi celor care ţi-au dat naştere şi celor care i-au născut pe aceştia şi tot aşa, înapoi până la prima fiinţă sălbatică, diferită de celelalte pentru că inima i-a tresărit în piept când a văzut pentru întâia dată lumina unei stele.

Am fost un monstru şi am găsit acest ethos. Tu eşti un monstru. Acum totul depinde de tine."

Gerry începu să se mişte. Hip Barrows încetă să se mai joace cu pumnalul şi îl strânse liniştit în palmă.

Gerry mormăi ceva şi tuşi slab. Hip îi trase capul pe spate şi i-l ţinu strâns cu mâna stângă. Apoi fixă uşor tăişul pumnalului pe gâtul lui Gerry.

Gerry gemu abia auzit.

— Stai liniştit, Gerry! îl avertiză Hip, după care apăsă încetişor cuţitul, ce pătrunse mai adânc decât intenţionase el. Era un cuţit superb. Îi spuse:

— Sunt Hip Barrows. Ai un cuţit la gât. Acum stai liniştit şi gândeşte-te puţin la asta.

Gura lui Gerry se strâmbă într-un rictus din cauza poziţiei în care fusese imobilizat. Respiraţia îi deveni şuierătoare.

— Ce-ai de gând să faci?

— Tu ce-ai face în locul meu?

— Ia-mi asta de pe ochi, nu văd nimic.

— Vezi tot ceea ce trebuie.

— Barrows, dă-mi drumul! N-o să-ţi fac nimic, îţi promit. Pot face o mulţime de lucruri pentru tine. Pot să fac tot ce

vrei.

— E un act moral să ucizi un monstru. Spune-mi un lucru, Gerry. E adevărat că poţi citi toate gândurile unei persoane doar uitându-te în ochii ei?

— Dă-mi drumul! Dă-mi drumul! şopti Gerry.

Cu cuţitul pe gâtul monstrului, în această casă uriaşă care ar putea fi a lui, simţind neliniştea cumplită a fetei care îl aştepta, Hip Barrows îşi pregătea actul său etic.

Când îndepărtă bucata de catifea neagră, în ochii aceia ciudaţi şi rotunzi nu se mai citea decât mirare – o mirare suficient de mare pentru a alunga ura.

Hip îşi legănă cuţitul. Îşi aranjă gândul cu grijă, apoi aruncă pumnalul, care ateriza cu zgomot în spatele lui. Ochii speriaţi ai celuilalt îl urmăriră, după care se întoarseră la el. Irişii erau gata să se rotească.

Hip se apropie.

— Dă-i drumul, îi spuse încet.

Într-un târziu, Gerry îşi înălţă capul şi întâlni din nou privirea lui Hip.

— Bună, îl salută Hip.

Gerry se uită la el neputincios.

— Pleacă dracului de-aici! croncăni el.

Hip continua să stea liniştit.

— Te-aş fi putut ucide, îi spuse Gerry, după care îşi deschise şi mai mult ochii. O mai pot face încă.

— Totuşi, n-o s-o faci.

Hip se ridică, se îndreptă spre locul în care zăcea cuţitul şi îl ridică. Reveni la Gerry şi îi tăie cu iscusinţă legăturile, apoi se aşeză la loc.

— Nimeni, niciodată… eu, niciodată… bolborosi Gerry.

Se scutură şi trase adânc aer în piept, apoi continuă:

— Mi-e ruşine, şopti el. Nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt ruşinat. Ştiu o mulţime de lucruri, spuse el privindu-l pe Hip cu mirare, pot afla orice amănunt despre orice sau oricine, şi totuşi niciodată… Cum ai reuşit *tu* să

descoperi toate astea?

— Am nimerit peste ce trebuia, spuse Hip. Pentru că etica nu este un lucru pe care să-l contempli. E un fel de a privi lumea.

— Doamne! exclamă Gerry, cu capul în palme. Tot ce-am făcut… lucrurile pe care le-aş fi putut face…

— Pe care le *poţi* face, îl corectă Hip cu blândeţe. Ai plătit suficient pentru ceea ce ai făcut.

— Oare? spuse Gerry, uitându-se în jur prin încăperea aceea uriaşă din sticlă în care toate obiectele erau masive, scumpe şi preţioase.

— Să fii printre oameni şi să fii singur… spuse Hip, retrăindu-şi propriile amintiri cicatrizate. Supraoamenii au oare un supraapetit? sau o supra-singurătate? continuă el, sforţându-se să zâmbească.

Gerry dădu din cap încetişor.

— Era mai bine când eram copil… Se cutremură. Frig…

Hip nu ştia despre ce fel de frig era vorba şi nici nu-l întrebă. Se ridică.

— Trebuie să mă duc acum la Janie. S-ar putea să creadă că te-am omorât.

Gerry rămase tăcut până ce Hip ajunse la uşă. În momentul acela îi spuse:

— Poate că asta ai şi făcut.

Hip părăsi încăperea.

Janie se afla împreună cu gemenele în mica anticameră. Când Hip intră, Janie dădu uşor din cap şi fetele dispărură imediat.

— Le-aş putea spune şi lor, zise Hip.

— Spune-mi mie. Astfel vor afla şi ele. Se aşeză lângă ea.

— Nu l-ai ucis, spuse ea.

— Nu.

Ea dădu încet din cap, cu un gest de aprobare.

— Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ar muri, şi… cred că

n-aş vrea să aflu.

— O să fie bine de-acum încolo, spuse el întâlnindu-i privirea. I-a fost ruşine.

Se cuibări lângă el, ascunzându-şi faţa şi gândurile. Era o aşteptare, dar una diferită de cele pe care le cunoştea, pentru că de data asta se studia pe ea însăşi şi nu pe el.

— Asta-i tot ce pot face. Acum trebuie să plec.

Trase aer în piept cu putere.

— Am o mulţime de făcut. Trebuie să-mi găsesc cecurile, să-mi ridic pensia, să-mi iau o slujbă…

— Hip, şopti ea cu o voce atât de stinsă, încât abia o auzi.

— Da, Janie.

— Nu pleca.

— Nu pot rămâne.

— De ce?

Rămase câtva timp tăcut, gândindu-se, după care vorbi:

— Pentru că tu faci parte din ceva şi n-aş vrea să-mi împart existenţa cu cineva care a fost… o parte din ceva.

Fata îşi ridică privirea spre el şi Hip văzu că zâmbeşte. Nu-i venea să creadă, aşa că se uită fix la ea până se convinse.

— *Gestalt*-ul are un cap şi nişte mâini, organe şi un creier, îi spuse ea. Dar lucrul cel mai omenesc cu putinţă este cel pe care trebuie să-l înveţi şi să-l… dobândeşti. Este un lucru pe care nu-l poţi avea când eşti prea tânăr şi nu-l poţi dobândi în întregime decât după o îndelungată căutare, mânat de o convingere profundă. După aceasta, devine o parte din tine şi-l vei avea până la moarte.

— Nu ştiu ce vrei să spui. Eu… vrei să zici că eu… că aş putea face parte din… Nu, Janie, nici să nu te gândeşti!

Dar nu putea scăpa de surâsul acela din care răzbătea siguranţa.

— Ce parte? Ce rol îmi propui? o întrebă.

— Rolul unui tânăr sclifosit care nu poate uita regulile. Care a intuit ce este etica şi o poate transforma în obiceiul

numit morală.

— Spui toate astea cu atâta calm! râse el zgomotos. Să fiu al naibii!

— Nu cred, îi spuse ea atingându-l uşor.

Se uită la uşa închisă ce dădea în încăperea uriaşă de sticlă, după care se aşeză lângă ea şi începură să aştepte…

În camera de sticlă domnea o linişte mormântală.

De mult timp, singurul sunet ce se auzea era respiraţia greoaie a lui Gerry. Deodată însă încetă chiar şi ea, căci se petrecea ceva. Ceva… *Vorbea.*

Încă o dată.

„Fii binevenit!”

Vocea era tăcută şi după ea apăru o alta, la fel de tăcută, dar alta.

„Eşti noul sosit. Bine ai venit, copile!”

Şi încă una: *„Măi, măi, măi! Credeam că nu mai reuşeşti”.*

„Trebuia. N-a mai apărut nimeni nou de atâta timp…”

Gerry se izbi cu palma peste gură. Ochii i se măriră. Prin minte îi trecură acordurile unei muzici primitoare. Erau în ea căldură, râsete şi înţelepciune. Erau voci care i se prezentau, fiecare dezvăluind o personalitate aparte şi avu senzaţia clară că fiecare avea un rang, un loc precis, o poziţie bine determinată. Şi totuşi vocile nu difereau în amplitudine. Se aflau toate acolo sau, cel puţin, erau toate la fel de apropiate de el.

Era o comuniune fericită, lipsită de orice sentiment de teamă şi împărtăşită fără nicio reţinere cu Gerry – o comuniune de bună dispoziţie, umor, plăcere de a vorbi prin intermediul gândului şi de împlinire mutuală. Şi iarăşi şi iarăşi, aceleaşi saluturi primitoare.

„Bine ai venit!”

„Bine ai venit!”

Erau tineri, erau noi cu toţii şi totuşi nu erau nici atât de noi, nici atât de tineri ca Gerry. Tinereţea se trăda prin

vioiciunea şi mobilitatea gândurilor. Deşi amintirile unora datau de demult, în termeni omeneşti, fiecare entitate trăise de fapt puţin – comparativ cu eternitatea, iar ei erau cu toţii nemuritori.

Era cineva care îi fredonase o arie lui Haydn şi un altul care îl prezentase pe William Morris[21] familiei Rossetti[22]. De parcă ar fi fost vorba de propriile sale amintiri, Gerry îl văzu pe Fermi[23] când i s-a arătat dâra lăsată de fisiune pe placa sensibilă, pe micuţa Landowska[24] ascultând o bucată muzicală la clavecin şi pe tânărul Ford[25], cu o figură suptă de vlagă, străfulgerat deodată şi trezit la viaţă de imaginea unui rând de oameni înşirat în faţa unei linii de asamblare a maşinilor.

Punerea unei întrebări înseamnă primirea unui răspuns.

„Cine sunteţi voi?”

„Homo Gestalt.”

„Şi eu sunt unul; fac parte dintre voi; vă aparţin…”.

„Fii binevenit!”

„De ce nu mi-aţi spus până acum?”

„Nu erai pregătit. Nu erai terminat. Ce era Gerry înainte de a-l întâlni pe Lone?”

„Şi acum… etica. Asta-mi lipsea?”

„Etica este un termen mult prea simplist. Dar, bineînţeles… prima noastră caracteristică este multiplicitatea. Abia după aceea urmează unitatea. Aşa cum părţile tale componente ştiu că sunt părţi ale tale, tot aşa trebuie să ştii că noi suntem părţi ale omenirii.”

---

21 William Morris (1834-l896), scriitor, pictor, decorator şi om politic englez, discipol al lui Ruskin (n.tr.).

22 Dante Gabriel Rossetti (1828-l882), pictor şi poet englez, unul dintre fondatorii prerafaelismului (n.tr.).

23 Enrico Fermi (190-l954), fizician italian stabilit în SUA din 1938. A realizat la Chicago, în 1942, primul reactor nuclear. A primit premiul Nobel în 1938 (n.tr.).

24 Wanda Landowska (1877-l959), celebră pianistă poloneză (n.tr.).

25 Henri Ford (1888-l947), fondatorul lui Ford Motors Company (1903), primul organizator al producţiei în serie a maşinilor (n.tr.).

Gerry înţelese atunci că ceea ce îl făcuse să se ruşineze, toate acele fapte săvârşite de el, fiecare în parte şi toate laolaltă, erau lucruri pe care le puteau face doar oamenii, dar nu şi omenirea. Spuse:

„Am fost pedepsit.”

„Te-ai aflat în carantină.”

„Şi voi... noi... suntem responsabili de progresul omenirii?”

„Nu! împărtăşim doar acest progres. Noi suntem omenirea!”

„Omenirea face tot posibilul ca să se sinucidă.”

(Un val de amuzament, de splendidă încredere, de bucurie).

„Azi, acum, poate că pare astfel, dar în perspectiva istoriei unei rase întregi... Tu, care eşti încă atât de nou, află că un război atomic nu înseamnă mai mult ca o brazdă pe suprafaţa întinsă a Amazonului!”

Amintirile, proiectele şi calculele lor îl potopiră până ce, în final, înţelese natura şi rolul lor şi realiză de ce ethosul despre care învăţase era un concept prea strâmt. Pentru că aici exista, în sfârşit, o forţă incapabilă să decadă şi să corupă; pentru că o asemenea inteligenţă nu poate acţiona în propriul său profit, sau împotriva ei înseşi. Era răspunsul la întrebările *de ce* şi *cum* există omenirea, această omenire dinamică şi bolnavă, sanctificată de atingerea propriului ei destin măreţ. Era mâna întinsă a miilor de morţi, a căror moarte îngăduise milioanelor de oameni să trăiască. Era, de asemenea, farul călăuzitor ce se aprindea în clipele de pericol pentru omenire. Era Păzitorul cunoscut de toate fiinţele omeneşti; nu era însă o forţă exterioară sau o Santinelă impresionantă şi redutabilă din Ceruri, ci o fiinţă care râde, o fiinţă cu o inimă omenească şi plină de respect faţă de originile sale omeneşti, o fiinţă mirosind mai degrabă a sudoare şi a pământ afânat decât scăldată în parfumul fad al sanctităţii.

Se văzu pe sine însuşi ca pe un atom, iar *Gestalt-ul* său

– ca pe o moleculă. Îi văzu pe ceilalţi ca pe celule aflate printre altele asemănătoare şi văzu în toate laolaltă ceea ce omenirea va deveni în mijlocul acestei bucurii de neegalat.

Îl covârşi o veneraţie adâncă şi recunoscu în ea ceva dintotdeauna resimţit de omenire: respectul de sine.

Îşi deschise larg braţele, în timp ce şuvoaie de lacrimi i se scurgeau din ochii săi ciudaţi.

„Mulţumesc! Vă mulţumesc!”, le răspunse el tuturor.

„Vă mulţumesc”

Şi li se alătură, plin de smerenie.

Galeria fantastică

Lone, redusul mintal care aude gândurile celorlalți, Janie, care poate să miște lucrurile fără să le atingă, gemenele care se pot deplasa instantaneu în spațiu, Bebe, care a inventat un aparat antigravitațional înainte să învețe să meargă, Gerry, care ar putea deveni stăpânul lumii dacă ar avea conștiință — fiecare din personajele acestui roman este, izolat, o ființă neterminată, o ciudățenie a naturii. Dar, în clipa în care sunt împreună, formează un singur organism, cu puteri dincolo de orice închipuire, dar complet amoral. Va putea unul dintre ei să ofere o conștiință acestei forțe supraumane?

În acest roman revoluționar, ai cărui protagoniști încearcă să-și definească identitatea și rolul specific în evoluția umanității, Sturgeon analizează relația dificilă dintre sine și ceilalți, dintre morală și puterea absolută.

ISBN: 973-7624-00-9
9789737624000
www.edituracorint.ro

LEDA